

Giới thiệu I Miss You, Best Friend

Bạn đã từng mơ ước có một cậu bạn thân chưa?

Nếu có một cậu bạn như thế ở bên thì rất hữu dụng.

Tôi cũng có một người bạn như thế, hắn tên là Lâm Nhật Minh, luôn được các nàng trong trường tôn lên làm soái ca, là học sinh ưu tú, tuy rằng hắn là một thiếu gia giàu sụ nhưng hắn có một tài nấu ăn cực kỳ ngon còn tôi thì như một chiến binh thất bại trong bếp, Haizzz tôi thật thảm hại.....,

Giới thiệu một chút thôi, chứ nếu giờ nói hết tóm tắt chuyện thì còn ai bỏ công ấn vào xem nội dung bên trong của tớ nữa đây.:

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hồi tưởng, hồi tưởng một chút thôi

Trên thế giới này, ờ thì con trai thật sự nhiều vô kể, có người thì hiền lành dễ tính, có người lại dịu dàng ấm áp, cũng có người lạnh lùng, lãnh đạm, vô cảm.....rất nhiều, rất nhiều người khác nữa, chỉ có điều.....không biết rằng người con trai vốn thuộc về tôi hiện đang ở đâu???? Có vẻ điều đó vẫn còn là một bài toán khó.

Tuy không biết rằng, tôi có thể gặp được một cuộc tình đẹp như mơ nữa hay không, nhưng trí ít hiện tại tôi vẫn có hắn ở bên....! Đó là điều mãn nguyện nhất trong những điều mãn nguyện nhất của tôi..

Như mọi hôm tôi và hắn lại trở về nhà cùng với nhau, tại sao ư??? Ờ Chỉ là chúng tôi nhà sát vách, không có cách nào khác.

Nhớ lại hồi trước lúc học cấp 2, chúng tôi được học chung lớp, đã thế còn được ngồi chung bàn, đáng thương thay cậu ta còn được làm lớp trưởng mà tôi lại là đứa gần như lười nhất lớp, chưa thể nói là hay đội xô, chỉ thỉnh thoảng 1 tuần quên mang vở bài tập 9 lần, đa phần còn lại là chưa làm bài tập, cả ngày có 8 tiết tôi thế bản thân có nói chuyện trong 7 tiết thôi, thật đấy..., một tiết còn lại tôi ngồi than đôi thôi đấy chứ. Mà người luôn thanh thoi được đi bắt tội mấy đứa như tôi lại chính là cậu ta, nên tôi đây đành với tư cách là hàng xóm, mặt dày xông vào bắt quang làm họ. Chào cậu ta thì cậu ta lại đáp cho một câu khiến tôi cảm hơn hén

- 'có việc gì, định nộp bài tập sao? '

.....ôi....! Hãy coi tôi như không khí, hoặc chưa từng tồn tại cũng được... nghe Hắn nói mà tôi như tiếng sét đánh ngang tai, con tim tôi bỗng rí máu đen (*^,^*), Tôi lùi lùi đi thẳng, căn bản là tôi đây còn không biết là hôm nay có bài tập, làm kiểu gì???, với lại một kẻ chưa bao giờ động vào sách vở quá 10 phút khi ở nhà như tôi, thì sao có thể vì một lời nói của hắn mà chữ có thể đầy ắp quyển vở bài tập được đây.

Đành chuyển sang một cái cách khác hoàn hảo hơn.

Với 5 phút vào giờ ra chơi ít ỏi, đáng hận hơn rằng tôi lại học ở tận tầng 3, chán thì ngán, chạy mãi, đến thực cả mạng mới mua được một chiếc kẹo mút đưa cho hắn, cười tươi nói

- 'cho cậu này' trông đáng vẻ rất ga lăng, nhìn lại bản thân tôi cũng cảm thấy rất đáng tự hào,

Thế mà hắn nở vô tình nhìn lướt qua một cái, xong lại nói lạnh nhạt.

- 'tôi không thích vị này '

Tôi thảm chửi rủa trong đầu

"Cậu mà không thích thì cũng nhận bừa cho tôi vui lòng đi, không được sao"

đó kì thực là thâm tâm thôi, chứ bên ngoài thì tôi nào dám ho he nửa lời như thế, chỉ cười cười nói

- 'không sao hết, tiết sau tớ sẽ đi đổi '

Tiết thứ hai lại chạy như một đứa điên đi mua, cũng không đúng ý hắn, tiết 3 cũng vậy, khiến tôi tức học máu, cuối cùng vẫn là tự bức mình mua hết mỗi vị một chiếc. Hắn nhìn nhìn sau đó lấy từ đôi bàn tay của tôi ra một chiếc kẹo mút vị cam (vị mà tôi đã mua lần đầu tiên -.-), tiếp đó nghi vấn hỏi

- 'đây là cậu tự nguyện mua cho tôi??'

Tôi đương nhiên phải nén đau thương, vui vẻ cười út mắt nói

-ừ chắc chắn rồi'

Hắn bình thản như không, dơ tay ra trước mặt tôi giống như đòi nợ, cười như không cười, nói

-tôi nhận,nhưng đừng mong tôi nương tay với cậu, bài tập toán nộp đây, mồm cậu hứa nói hôm nay nhất định sẽ đưa cho tôi, Sao..... quên rồi ư, cậu còn hứa nếu không nộp cho tôi cậu sẽ cạo đầu đi tu cho rồi, và giờ cậu có muốn tôi cho mượn kéo nữa không? '

Tôi hoàn toàn câm nín,trúng giữa tim đen luôn rồi còn gì,buồn.

Đau buồn hơn nữa là từ đây trở đi tôi bị nghiền kẹo mút nặng,do mua thừa quá nhiều,vứt thì tiếc,một mình ăn hết,ăn nhiều thành thích Mà lạ ở chỗ cực ghét vị cam,tuy chưa có cơ hội thử...

À, điều đáng ngạc nhiên nhất đó chính là mỗi lần hắn chơi thể thao thì khi ấy hắn đều cười rất thoải mái, khiến tôi thật sự cảm thấy khó hiểu, một con người bình thường đứng gần hắn cũng cảm thấy lạnh thấu xương, thế mà không ngờ người như hắn lại cũng có dáng vẻ vui cười chết người kia ư?. Tôi cũng rất có duyên được nhìn thấy những lúc hắn cười, mỗi lần như vậy tôi lại chỉ hận không thể thể chấp bản thân đi mua 1000 bông hồng về tặng cho hắn, haizz chỉ đáng tiếc là cho dù tôi có tặng hắn cả một rừng bạt ngàn hoa,hắn cũng chẳng thèm liếc nhìn lấy một cái ấy chứ.

Có lần cậu ta chơi đá cầu với lũ con trai trong lớp.Tôi mua nước ngồi canh, lúc cậu ta đá cầu xong, tôi dơ tay nước trước mặt cậu ta, lúc đó bị bọn con trai chêu là một đôi.Cậu ta thường tức giận bắt tôi đứng cách xa mình,hồi nhỏ mặt tôi vốn đầy bầm sưng, tất nhiên đâu có nghe theo cái điều vô lý ấy...

Đến cuối năm cấp 2, cũng do bản thân tôi vì làm quen với hắn mà bất chấp làm ôsin không công 4 năm, thế nên cuối cùng cũng được hắn tạm chấp nhận làm bạn

Kể ra cũng thật nực cười,lúc cấp 2 thì tôi thích những thằng con trai học giỏi,làm lớp trưởng lại càng ngưỡng mộ,chưa kể cậu ta còn là soái ca nữa.Nên có thể coi hắn là mối tình đầu của tôi không,tuy chỉ là đơn phương..... mọi người có thể tự dối lòng coi hắn yêu thầm tôi, mà không được tôi đáp lại cũng không sao:)))..... thật sự hình thức không quá quan trọng đâu mà nhì.

Tôi với hắn vốn đã có duyên trời định, nhưng tôi tự hỏi nếu hỏi trước bản thân tôi không tự mình cố gắng, thì liệu cái duyên đó có còn hay không nữa.....! Thật không thể đoán được...

Gới thiệu một chút

* hắn họ Lâm tên Nhật Minh,17tuổi,cao 1m85,học sinh ưu tú,hào soái,nhà mặt phở bố làm to,mẹ mất khi hắn 2 tuổi.Hiện sống với bố cùng mẹ kế,tuy vậy nhưng tuyệt đối không có cái cảnh đánh đập,hành hạ gì đó đâu,đời thực mà...thường hơi khác khác với cô tích, mặc dù tôi cũng hơi tò mò cái đáng về bị hành hạ giống lọ lem của hắn cơ, ôi nhưng mà không được.

* Hello,cho tôi tự giới thiệu.Tôi họ Hà tên Ngọc Linh,nick name Jin,tuổi 17,cao 1m65,tính cách lầy lộn,tùy hứng,thích vẽ mặc dù vẽ không đến nỗi đẹp hơn người,gia đình gồm 4 người bố mẹ cùng anh trai nữa,nhà mặt phở,bố làm Bình thường

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Đến lúc lên cấp 3

Mình càng trở nên lạnh lùng,hắn dường như lột xác thành con người mới,mọi người nói Minh lãnh đạm còn với riêng tôi thấy,hắn dường như khác nhưng chỉ là tính cách hiền lành hồi xưa đâu,sao giờ cạo già,đề tiện thế này???.Haizz thật may cậu ta vẫn còn có cái tài nấu ăn ngon điên đảo,khiến một người ghét vào bếp như tôi cảm thấy thật ngưỡng mộ.

Tuy rằng bạn của Minh hầu như đã thay đổi hết,trừ tên hoàng Nhật kia và tôi=]]]*

Nhiều lần tôi cũng phải tự hỏi,sao hai tên này hoàn hảo như thế??? Gái theo hàng dài,đẹp trai như vậy rồi,mà ông trời vẫn còn cho họ cái đầu óc thần thánh thế kia nữa cơ chứ, thật bất công.họ đều đỗ vào trường cấp 3 với điểm số cao nhất nhì,chả bù cho tôi,cho dù bị hắn đánh đến u cả đầu vẫn chỉ đứng top 90 trong tổng 250 người.

Nghỉ hè năm lớp mười

Vào những ngày thế này Hà Nội rất nóng.Trong lúc tôi đang ngồi bên chiếc quạt thân yêu,thì tiếng bài gone nhạc chuông của tôi vang lên,thấy hắn gọi tôi ưở oai nghe máy:

-'có việc gì '

Một giọng nói khá trầm ấm, vang lên bên kia đầu dây

-'đi ăn kem không đây khao '

Chỉ Nghe đến đây thôi tôi đã có niềm động lực hơn bao giờ hết, vội vã bật dậy,mắt sáng rực đáp

-'cậu khao thật á,uầy tự nhiên hôm nay tốt đột xuất '

-'ừ...nói thừa,tôi đây vẫn rất tốt, chỉ có những người tầm nhìn hạn hẹp như cậu mới không thể thấu hiểu thôi,đi không? nếu không muốn đi thì miễn bàn vậy '

Không muốn cái gì??vớ vẩn hết sức,được khao ai mà nỡ lòng từ chối

-'tất nhiên là đi rồi,ở đâu '

Hắn nói

-'chỗ mọi hôm,ra đi nhanh lên,đội lâu tôi sợ bản thân không biết có suy nghĩ lại hay không đây '

-'bình tĩnh đi, làm gì phải gấp,đội chút ra ngay '

Chuyện là ở gần nhà chúng tôi có một quán trà sữa tên 'tĩnh lặng' cũng như cái tên ở đó rất yên tĩnh, quan trọng là có thể đọc truyện tiểu thuyết miễn phí,tôi thường xuyên lói hẩn đến đó,tôi thì đọc truyện Minh lại nằm gục xuống ngủ

Tuy đã cài trang như ninda nhưng căn bản vẫn nóng kinh khủng....tất cả vì sự nghiệp ăn uống và cùng quyền truyện tình kiếp tam sinh tôi chưa đọc hết

Đến nơi,lúc mới mở cửa vào đã thấy bản mặt hẩn cười tươi hơn hoa nhìn tôi,lạ ghê???? Cái này là tôi đang mơ ư, nếu không tại sao lại thấy hẩn thâm tình nhìn tôi như vậy??? Ngày thường cậu ta tránh mặt tôi như tránh tà còn không kịp cơ mà nhỉ.lúc tôi đang bay bổng cùng đồng suy nghĩ,thì Minh lại đột ngột đi đến nắm lấy tay tôi bước đến trước mặt một vị tiểu thư xinh đẹp ngồi cùng bàn kia,hắn giới thiệu tôi với cô gái đó

-'đây là bạn gái của tớ,bọn tớ dự định sau khi học hết nhất định sẽ cưới,nên cũng coi như cô ấy là vợ tương lai của tớ,chắc Ngọc cũng đã gặp cậu ấy vài lần.'

Tôi đơ ra vài phút (-.-)

Người con gái đó không phải tên Ngọc lớp trưởng lớp kế bên sao,nhớ không nhầm thì cô nàng còn là người mà Minh thường xuyên so sánh với tôi..., như Ngọc thế này, thế kia này nọ.... hay những câu đại loại như thế.....

Ngọc nhìn tôi sau đó cười hiền,dù có vẻ hơi bất ngờ, nhưng sau đó cô nàng lại không tức giận giống mấy đứa con gái khác, mà chỉ tỏ ra áy náy nói

-'xin lỗi,tớ không biết là cậu đã có người yêu, nếu thế thì cậu đừng để ý đến những lời tớ vừa nói '

Hắn lại hào phóng đáp

-'không biết không có tội,nếu cậu có thời gian chúng ta có thể cùng nhau hàn huyên là có hiểu thêm '

Xời cái đồ đại gái..., tôi vừa ngồi xuống chiếc ghế

Ngọc tiểu thư lại đứng dậy cầm cặp,nói gấp gấp vài câu dường như đang lẩn tránh điều gì đó.

-'tớ phải đi học thêm bây giờ nên chắc phải về khi khác 'sau đó hướng bước chân về phía cửa

Thấy nàng ta đi tôi thắc mắc,hỏi

-'đây không phải người cậu thầm thương trộm nhớ hay sao,bây giờ còn vờ tỏ vẻ như không thích,mà quan trọng hơn là tuy tôi thật sự là bạn gái (nữ) duy nhất của cậu nhưng căn bản tôi muốn lấy cậu khi nào???

Hắn nhún vai sau đó ngồi xuống ghế,nói

-'ừ,đó là chuyện của trước đây rồi,gì khác, quá khứ không nên nhắc lại làm gì,...còn cậu bớt mơ tưởng đi,đã từng xem phim chưa,liệu cậu có hiểu diễn kịch là gì không'

Tôi ngồi xuống,gọi cốc trà sữa sau đó quay sang hẩn gật gù,nhẹ giọng nói

-'thấy hôm nay cậu nói khao, tôi đã cảm giác rất nghi ngờ rồi,thì ra linh cảm của tôi thật đúng,có mục đích cả '

Hắn cười cười, tay khuấy nhẹ cốc sinh tố dưa hấu, rồi thành thật nói tiếp

-'nếu không nói khao,cậu chịu hợp tác diễn kịch cùng????'

-'đương nhiên rồi,chả có việc gì là miễn phí cả'

Minh cầm quyền truyện Tình kiếp tam sinh đưa cho tôi,hắn trông tay lên cầm nói

-'rồi rồi,đây biết rồi, diễn một vở kịch tâm sau đó một con lợn như cậu có thể ăn thoải mái,coi như tôi chịu lỗ'

Cái quái gì thế, một tiểu nữ dễ thương như tôi mà sao lại đi so sánh với lợn, giống gì đâu cùng lắm cũng chỉ ăn nhiều hơn một chút thôi mà, Tôi phản bác ý kiến

-'đừng đùa,tôi đây cao mét 65,nặng 46 cân,thật ra cũng chỉ là một con lợn suy dinh dưỡng, mà cậu không có mắt nhìn người sao,với tài diễn xuất của tôi thì nhân vật chính còn thuộc về ai được nữa'

Minh thần nhiên nói

-'vai chính tôi làm,vai quần chúng nhường cậu'

Tôi đây thực ghét cái vẻ bình tĩnh,thần nhiên đả kích người khác của cậu ta

Bực mình cầm đĩa đâm miếng bánh trước mặt cậu ta cho lên mồm nhai,xong lại yên phận ngồi đọc truyện.còn Minh chỉ liếc nhìn tôi một cái,rồi lại như mọi hôm đeo tai nghe,nằm gục xuống bàn tiếp tục công việc đi tìm giấc mơ.

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Ngồi nghiên cứu mãi mới hết quyền truyện yêu thương kia.Ngẩng đầu lên liếc nhìn Minh, Hấn thì ra vẫn đang ngủ,tôi dịch ghế đến bên cạnh,lấy một bên tai nghe đeo vào tai,ngồi ngắm nhìn cậu ta ngủ.Lúc nhắm mắt cậu ta thật hiền lành giống như hồi trước,tuy lúc đó hắn toàn tỏ ra cái bản mặt ngạo mạn đáng ghét,nhưng ít ra hắn không lạnh lùng thờ ơ như bây giờ,có lẽ từ lúc nhận thức rõ hơn về sự thật mẹ mình đã mất,hắn mới trở nên như vậy.Một đứa bạn trong lớp tôi nói,lãnh đạm đâu phải bản chất ban đầu của con người,chỉ những người đã có một cú sốc đã kích lớn đến tâm lý,thì ai đó mới lập cái vẻ thờ ơ ra bên ngoài,là để che dấu sao?? Có lẽ hắn đã rất buồn.Mẹ tôi nói,Mẹ Minh ra đi khi cậu ta mới 2tuổi, vụ tai nạn đó xảy ra trong ngày đám cưới của bố với mẹ kế hắn.Liệu Minh có cảm thấy hận bố mình???.Chắc là có vậy nên hắn mới tức giận mỗi khi tôi kể về bố mình.

1 tiếng sau

Tự nhiên có ai đó gọi tôi

-'này dậy đi,ngủ như lợn,cậu không biết bây giờ là mấy giờ rồi sao'

Tôi thắc mắc,đây không phải là giọng của Minh à.Tiếp sau đó câu hỏi quả nhiên được giải đáp bằng một cú cốc đầu,đau kinh khủng.Tôi dụi mắt ngẩng đầu lên,thấy hắn đang cau mày nhìn tôi

-' con gái con đứa ngủ đáng xấu kinh lên được,bà nội của tôi ơi làm ơn khiêm tốn chút đi,ngủ còn chảy nước,hizzz thừa nhận đi kiếp trước cậu là lợn đúng không??'

Tôi thật thắc mắc không biết mình ngủ gật lúc nào,thấy hắn lải nhải mãi bên tai tức giận,nói

-'sao cậu biết kiếp trước tôi là lợn??? '

xong lại cười nham hiểm nhìn về phía đối diện Minh

-'hay kiếp trước cậu cũng là một con lợn đực,tán một chú lợn dễ thương như tôi không được thù hận đến tận bây giờ,nhỏ mọn quá cơ....hahaha'

Hắn cười nhìn tôi.

-'ờ vâng chú lợn dễ thương ' sau đó lại chặc chặc vài tiếng...

?Gì đây,copy câu nói của đại cô nương đây là có ý gì?hắn là đang coi thường tôi oanh liệt tự nhận mình là lợn sao????..... hắn có oanh liệt, dũng cảm như tôi không???

cảm thấy Bất lực, bực dọc quát

-'Cầm mồm ' rồi đi thẳng, không nên ở lại cho hắn đớp chát vào mặt thêm nữa...

Nhưng mà thật tiếc thương cho bản thân của tôi, dù có đi thật nhanh đi chăng nữa hắn vẫn có thể đuổi kịp *đau lòng*

Đến gần tôi hắn cầm tay kéo tôi cùng chạy. Được một lúc tôi đứng lại thở dốc, cau mày nhìn hắn, nói

-'cậu tính giảm cân còn tôi rất tiếc là không muốn chút nào, sorry không thể chạy tiếp cùng cậu được '

Thấy cậu ta vẫn chạy, tôi cân bản định đi bộ về, ai ngờ hắn vừa chạy vừa quay đầu lại nói rất ngắn gọn, mà bản thân tôi đây tiếp thu nó cực kì xấu sắc

-'7h30 '

Chỉ nghe có thể thôi nặng lực tôi tăng đến kinh ngạc, lao đầu chạy như hách speed, mẹ tôi quả thực đáng sợ, tôi đây thật không dám nghĩ đến cảnh bị mẹ băm thành từng mảnh đầu..amen, thấy tôi chạy qua người, hắn cười cười chạy ngang tôi rồi nói

-'tưởng đi bộ không muốn giảm cân'

Tôi lườm hắn, tôi thì tôi đây hận cậu ta thấu xương

-'sao không gọi tôi dậy sớm, cậu muốn tôi bị đuổi ra ngoài, đi lang thang đầu đường xó chợ cậu mới thỏa mãn à'

-'tưởng cậu muốn đi, nên tôi chỉ đang giúp bạn tốt thực hiện giấc mơ thôi '

Tôi thở dài lắc đầu, khuyên Nhủ cậu ta

-'thật ra mấy đứa con gái có biết cậu dễ tiện thể này không, mà kể ra nếu cậu cứ lộ bản chất ra thì không cần mời tôi diễn kịch tâm thế này nữa đâu, thật đấy, hiện nguyên hình đi không thì rất hao tổn tiền bạc của bản thân '

Hắn cười DỊU DÀNG trông thật nguy hiểm nói giọng rõ nhẹ, mà tôi lại cảm thấy toàn thân ớn lạnh,... thiên la (trời ơi) đây là mùa hè mà???

-'bản tính tốt không nên khoe ra, để giành cho cậu từ từ thưởng thức thì hơn'

-'Cút, đây không thêm '

Cãi nhau với hắn này giờ cuối cùng cũng về đến nhà, đột nhiên tôi mong ước nhà mình xa nghìn cây số, tại sao tôi lại mất công chạy để giờ về nhà nhanh đến thế, đứng bên ngoài mãi cuối cùng cũng mạnh dạn vào nhà, hít thở không khí chuẩn bị tư thế nghe đài radio miễn phí amen

Hả??? Trái với ngàn suy nghĩ viễn vông trong đầu óc của tôi, lúc mới Mở cửa vào, mẹ tôi chỉ tươi cười nói

-' Sao con học bên nhà Minh không nói trước cho mẹ, mà ăn cơm bên đấy rồi thì thôi lên phòng tắm rửa đi con '

Trong đầu tôi chữ What to tương, học nhà hắn lúc nào????..chắc hắn lại nói dối trắng trợn, vậy mà mẹ tôi cũng tin, rất muốn tố cáo hắn, nhưng thật sự là tôi lại không muốn ngồi tâm sự với mẹ đến đêm à nha. Tôi thở phào vậy là đỡ một kiếp nạn....nhưng chờ đã...ăn cơm nhà hắn ở đâu ra...tên khốn khiếp, hắn đúng là chẳng chịu cho tôi một cái lời hoàn hảo, đánh ngăm ngủi lên phòng, thức ăn ời bye bye ngày mai chị mới đến với em, nhớ đợi chị đừng ời thiu nhé

Nửa đêm bụng thay phiên nhau nói chuyện....thật sự không để cho người khác ngủ à, làm ơn im hộ phát. Bất lực ngồi dậy cầm máy nhắn cho hắn một tin, xong lại lăn ra ngủ

Ở nhà bên cạnh, Minh đang giải nốt bài toán đầu đầu, nhìn điện thoại rung mở ra thì thấy dòng tin

'Hôm nay cảm ơn và xin lỗi, tôi thực muốn.....giết cậu, băm cậu làm chả lá lốt, tôi đói, tôi hận cực hận cậu...Do you understand???''

Hắn vừa đọc vừa tưởng tượng, khuôn mặt tôi lúc nhắn tin, nghĩ thôi đã khiến toàn thân rùng mình rồi

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Mới sáng sớm đã có tiếng chuông điện thoại reo điên loạn, tôi thật sự không thể mở nổi hai mắt ra nhìn, chỉ hé một mắt coi như đã thật kì tích lắm rồi.

Ai lại vô duyên phá hoại giấc ngủ của người khác như thế??? Quá đáng. Nhìn vào màn hình chữ Minh Tinh hiện ra. Tôi mệt mỏi trả lời

-'có việc gì,muốn giết người hay sao mà gọi sớm thế '

Hắn lại lời cái giọng trách cứ như ông bố già ra nói

-'mặt trời lên đến tận đỉnh còn chưa dậy,định ngủ để quên đi ngày tận thế luôn à '

-'ông chú của tôi ơi làm ơn đừng gọi để trách cứ cái sở thích tao nhả này của tôi, nói luôn đi có việc gì'

Minh thở dài, hắn công nhận phải bó toàn thân với bản tính ham ngủ của tôi

-'dậy đi không đói à,sang đây tôi hôm nay hào phóng nấu cho cậu ăn '

Không nhắc đến thì thôi,chứ nhắc rồi bụng lại kêu la thảm thiết,tôi nhớ có nhin một buổi tối thời mà,thật sự có nhin mấy tháng đâu. Tôi tức giận nói

-'Cậu là đang vừa đâm vừa xoa chắc,nhớ lại đi,nhờ phước của ai mà tôi mới phải tạm biệt với bữa tối hôm qua????

Hắn cười cười nói

-'sao tôi biết được '

Gì đây lại chơi trò ngậy thơ à

??Tôi tức giận quát

-'đồ nai già '

Minh thở dài hắn vờ như chuẩn bị tắt máy

-'haizzz không sang thì thôi,đành đồ hết thức ăn vậy.....toàn món cậu thích mà đồ phí thật '

Cậu ta lại bắt đầu chiêu câu dẫn đây mà,biết thế...nhưng rất tiếc là tôi toàn bị vướng vào câu mới đau chứ

-'ai nói không sang đợi tý '

Hắn không đợi tôi nói hết câu đã tắt máy,tôi chỉ nghe thấy tiếng tút tút...Cậu ta có cần KIẾT sĩ thế không???..hừ nhà giàu đồ vách vậy mà còn tiếc vài đồng... xời tôi khinh (-.-*)

15 phút sau tại nhà hắn,

Đang chiến thật thì nghe thấy tiếng mở cửa, bước ra ngoài cửa thấy tôi mặt mũi bơ phờ, hắn kinh ngạc buông lời chê đùa

-'Yêu quái phương nào mau hiện hình:D'

Tôi phi thẳng cái gối yêu quý trên chiếc ghế sofa vào mặt hắn, ấy thế mà bị hắn nhanh tay bắt lấy,ném lại về phía tôi.....hòn, thật tổn thương sâu sắc, hắn học kém nhất môn GDCD bảo sao không thể thấu hiểu hết được câu cần kính trọng phụ nữ, người già và trẻ con.

Tôi lườm cậu ta,không can tâm,hầm hực nói

-'cậu có phải con trai không đấy, không biết thương hoa tiếc ngọc là như thế nào à'

Hắn cho tay lên vuốt cằm tỏ ra tri thức giăng giải cho tôi

-'tôi đương nhiên là con trai,Nếu có hoa tôi sẽ chăm bón nó cẩn thận, ngọc mà ở trong nhà,tôi chắc chắn nâng như nâng trứng hứng như hứng vàng ,rồi đợi một ngày đẹp trời,gả nó vào một cửa hàng xa hoa nào đó, còn loại hàng nhái không mác như cậu thì muốn thương tiếc cũng không miễn cưỡng nổi '

??? Hàng nhái không mác á, có cần khinh thường nhau vậy không. nghe hắn nói mà sự tức giận của tôi như muốn bùng nổ, đúng là độc mồm độc miệng

-'tôi mà thích cậu chắc chắn là sẽ không có tương lai tươi sáng gì đâu'

Hắn nhún vai Thản nhiên nói

-' dù không thích tôi thì tương lai của cậu cậu cũng mù mịt lắm rồi,yên tâm đi '

Tôi Cứng họng không nói nữa,đành thẳng tiến đến bàn ăn...amen toàn những món tôi thích mà cậu ta lại nấu rất ngon,thật không thể không lấp đầy bụng mà. Thỉnh thoảng tôi toàn sang nhà hắn ăn chực,bảo sao dù ốm 3 ngày cũng không giảm nổi cân. Nếu tôi mà không trở thành được người mẩu là do cậu

ta hết.....ahhihi

Chỉ trong vòng 30 phút tôi đã khiến cái bụng ồn ào kia câm nín,đang định ra ngoài xem hoạt hình thì tự nhiên đằng sau văng ra tiếng nói nhẹ nhàng

-'đợi chút đã, giúp tôi dọn đồng bát trên bàn và rửa sạch sẽ nó đi rồi muốn làm gì thì làm ';

-'; tôi là khách mà ';

Hắn kiên quyết nói

-';khách cũng phải rửa ';

Tôi đành âm ức vào chiến đấu với đồng hồ ồn đấy, nhưng may là cậu ta rửa rồi còn tôi chỉ tráng bát thôi.....

Haizzz Chẳng trách lũ con gái trong trường toàn khen hắn hoàn hảo,trong tủ lạnh nhà hắn toàn những ly kem trái cây tự làm,thoạt nhìn đã thấy hấp dẫn rồi.Trong những ngày hè nóng bức như thế này thì còn gì bằng, mang hai ly ra phòng khách ngồi ăn,đang thưởng thức tự nhiên Minh nói

-';có muốn đi biển chơi không';

Tôi chăm chú nhìn hắn, nói

-';Có,nhưng làm sao mà đi được';

-'; muốn thì dễ thôi';

-';cậu đùa chắc mẹ tôi sẽ không cho đi đâu';

Hắn cười cất giọng chắc như đinh đóng cột

-';về nhà chuẩn bị quần áo đi,ngày mai chúng ta xuất phát,yên tâm,mẹ cậu thì không thành vấn đề';

Đúng như lời hắn nói, tôi mẹ tôi còn chuẩn bị quần áo cho tôi nữa cơ,chả hiểu tại sao bà có thể giao con gái mình linh tinh như thế được,mặc dù tôi đây cũng không thuộc hạng khuynh nước khuynh thành

, chỉ là hắn học giỏi nên mẹ tôi tin hắn thế sao???? Quả bất công đành tự nhủ với bản thân rằng sau này phải tìm cho bằng được một người bạn trai học giỏi, nếu được vậy dù có cùng nhau bỏ trốn mẹ tôi cũng mỉm cười cho qua là cái chắc...

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

9h30 mới bước ra khỏi cửa đã thấy hắn yên phận đứng đợi, Tôi đi đến cười cười nói

-';Đợi lâu chưa ';

Minh cau mày trả lời

-';cũng không có gì,mới 30 thôi';

Tôi ngạc nhiên, vỗ ngực thở phào

-'; may thật tôi còn tưởng mình chậm lắm rồi cơ...hahaha hết hồn hoá ra có 30p ';

Minh bực dọc, hắn nhìn tôi với con mắt căm hận như kẻ thù truyền kiếp

-'; may cái đầu cậu,30p đủ làm chân tôi đau nhức,cổ cũng dài ra vài mét rồi...đồ sâu ngủ, suốt ngày chậm chạp nói cậu là rửa còn thấy cậu không xứng,đồ chậm hơn rửa';

-'; đồ nhỏ mọn,đợi một chút cũng kêu than';

Hắn nói

-' Cậu dám to mồm nói tôi nhỏ mọn, rừ cậu 10 lần thì phải 9 lần cậu đến muộn 1 lần sắp muộn. Tôi đây là cao thượng lắm rồi '

Thấy cậu ta sắp lên con,tôi đành đổi chủ đề

-' hahaha im sorry, hôm nay trời quả nhiên trong thanh gió mát,bạn yêu bây giờ chúng ta đi bằng gì '

Hắn nhìn tôi cau mày trả lời

-'Sên, đi bằng xe chứ đi bằng gì,quốc bộ đi 120km cậu có thể còn tôi xin từ chối '

Thật là,tuy tôi dốt địa lý nhưng cũng không phải người không có đầu óc, tất nhiên biết điều đấy chứ, tôi lười hơn hẳn chục lần, nghĩ sao đi bộ được

-'ai chẳng biết là đi bằng xe,y tôi là đi bằng xe gì???

Hắn chỉ tay về chiếc xe đằng sau

Tôi mở to mắt nhìn chiếc ô tô màu đen đỏ,tò mò hỏi

-'thế tài xế đâu '

-'không có'

-'vậy ai lái'

Hắn thần nhiên nhún vai, tay chỉ về chỗ tôi

-'cậu lái '

Tôi đây trọn cả hai mắt,nói thật xe ô tô đấy tuy đẹp nhưng căn bản tôi đây còn không biết xe đấy tên gì nữa là,lái bằng niềm tin chắc

-'uầy uầy đừng đùa,cậu muốn ngày này năm sau là ngày đổ của chúng ta????

-'phí lời,tất nhiên là không '

-'nếu cậu nói tôi lái,vậy chả thà nói tôi đâm đầu vào tường tự sát còn hơn,xe này để lại mang đi bán mua tiền vàng đốt cho tôi làm đại gia không tốt hơn à'

Minh lấy tay cốc vào đầu tôi một cái cho tỉnh hẳn

-' tôi với cậu đi,cậu không biết lái đương nhiên là tôi lái rồi,đầu đất. Và làm ơn bớt hoang tưởng đi,cho dù cậu có đâm đầu vào tường tôi cùng lắm với tư cách là bạn bè đốt cho cậu căn biệt thự 50k là cậu tốt phúc lắm rồi '

-'hừ...đồ keo kiệt '

-'bớt nói nhảm đi có lên xe không?? Hay cần tôi ga lăng mở cửa xe cho cậu mới chịu vào'

Tôi nghi ngờ nói

-'Thật á '

Hắn cười nham hiểm đáp

-'thật'

Đột nhiên tôi lại nghĩ ra tình huống,bản thân đứng đợi cậu ta ra mở cửa,còn cậu ta ngồi lì trên xe nhìn ra phía tôi,rồi hai đứa nhìn nhau chặc kéo dài đến tối mắt,tôi xua tay lắc đầu

-'khỏi đợi cậu ra mở cửa xe hộ chắc đến hết hè,cổ tôi dài hơn cổ hươu mất,vẫn là tôi tự lên thì hơn ' sau đó tôi tự mở cửa xe bước lên

Hắn nhếch môi cười,sau đó đang định khởi động xe thì bị tôi ngăn cản

-'từ từ,đợi tôi hít thở để cảm nhận sự sống thêm chút nữa đã,Nếu có xảy ra chuyện gì یت ra còn cảm thấy mãn nguyện, ôi thần linh ời làm ơn lưu ý cho cái mạng nhỏ bé này của con, xia xiề ni (cảm ơn người)

-'thở đủ chưa '

-'chắc là rồi '

Hắn khởi động đi một lúc,tôi Lại lăm nhăm tiếp

-'ngồi lại đi nếu cậu không biết lái,chúng ta có thể đi thuê người lái,tuy chúng ta sinh cùng năm nhưng tôi thật sự không muốn mình ra đi cùng ngày cùng tháng với cậu đâu '

Mình nghe tôi lăm nhăm mãi cuối cùng cũng không chịu được quay sang quát

-'bớt xàm đi,tôi biết lái yên tâm chưa'

Tôi nhìn hắn mặt đầy sự nghi ngờ

-'chắc không,sao trước đây không thấy cậu lái xe ô tô bao giờ,cậu toàn đi xe máy hoặc xe đạp fixed gear thôi mà '

-' biết đi là lúc nào cũng phải đi à'

Tôi gật đầu liên hồi,nói

-'ừ tất nhiên rồi '

Trái lại sự cằn cù của tôi Minh chỉ thờ dài nói bình thản hết sức, hắn nói

-' nếu không cất tiếng mọi người còn Thấy cậu thông minh,chứ cậu mở mồm người thiếu năng họ lại cảm thấy bản thân may mắn,khi có đứa ngu hơn mình '

Tôi lườm cậu ta,sấn tay áo như chuẩn bị tư thế ra trận,gọng giang hồ nói khích

-' thật may cho cậu là cậu đang nắm giữ tính mạng của tôi đấy,không thì cậu xác định chỗ chôn đi là vừa,nghĩa địa vẫn luôn vậy gọi cậu, xòi....cậu đúng là cái mồm nói ra chả từ nào yêu thương nổi '

Hắn chỉ cười không phản bác. Tiếp đó trên cả trạng đường tôi tự lăm nhăm,lâu lâu được Minh trả lời một câu, còn tôi nói chán lại lăn ra ngủ.....

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Biển luôn cho mọi người cảm giác gần gũi,tuy nó cũng có lúc gợn lên những con sóng sóng mát lạnh,nhưng bản thân biển vốn luôn khoác lên người một màu áo xanh yêu thích của tôi. Cảm thấy thật yo!! Most

Cuối cùng chúng tôi cũng đến nơi,chiếc xe dừng trước một ngôi nhà gỗ hai tầng, nhìn bề ngoài khá đơn giản,còn bên trong lại khác hẳn,cách bài trí hiện đại nhìn rất đẹp mắt.

Tôi chạy vòng quanh ngôi nhà một lượt, thật hâm mộ người thiết kế ra được nó, trên tầng 2 còn có ban công hướng về phía biển, khung cảnh được nhìn từ đây thật sống động,đầy chuẩn luôn căn nhà thuộc dạng mơ ước của tôi.

Thấy hắn đang xếp đồ, tôi đến gần tò mò hỏi

-'Nhà này của cậu thật sao? '

Hắn không dừng tay,nhưng miệng vẫn đáp

-'ừ '

-' thật á, người tầm thường như cậu thì làm sao có thể thưởng thức hết được căn nhà tao nhả như thế này, nói thật nhá...hay là nhường lại cho tôi có phải hơn không? '

Hắn gấp xong quần áo,quay ra nhìn tôi cười chêu chọc

-' chưa tỉnh ngủ à ,tôi thấy cậu rất nên đi rửa mặt thì hơn,Ngồi trên xe ngủ mơ hơi nhiều rồi đấy '

Tôi hơi xị mặt xuống, nhưng vẫn nuốt tiếc năn nỉ thêm

-'xí, không cho thì thôi,nhưng cậu có thể đừng bán vội không? sau này tôi sẽ kiếm thật nhiều tiền,khi ấy cậu bán lại cho tôi là ok rồi,hahaha rất

viên mãn '' ''

Hắn nhìn tôi với vẻ khó tin, nói lời thật lòng

-''không bán, mà chỉ dựa vào cái trí thông minh hạng bét của cậu thôi sẽ kiếm nổi tiền mua sao???? Haizzzz vẫn nên đi rửa mặt thì hơn,mơ mộng viên vông''

Mất tôi dật dật, chỉ có trời mới hiểu tại sao trên đời đã có tôi rồi lại còn xuất hiện thêm một cái tên vô duyên hết cỡ này nữa...

-''không bán thì thôi,có cần khinh thường khách hàng thế không,nhà cậu mà phá sản người như cậu đi làm, chỉ sợ bị người ta đuổi thẳng cẳng''

Minh đứng hơi tựa người vào bức tường, nở một nụ cười cao ngạo,rồi buông lời phán xét

-''it ra người như tôi xin được việc rồi mới bị đuổi,còn tôi... chỉ e là cậu còn không ai thèm thuê về làm việc luôn cơ đấy, cậu sẽ không có cơ hội bị đuổi việc đâu hạnh phúc không ''=]]]]*

-''hừ... mỗi lần nói chuyện với cậu y rằng đầu tôi luôn muốn bùng cháy, một ngày không ăn cơm cậu vẫn sống nhăn răng, còn nửa ngày không nói xoắn tôi thì đó là ngày tận thế của cậu à....''

Thế mà cậu ta còn thản nhiên trả lời ừ mới đau lòng không cơ chứ

Tôi thật nói không thành tiếng,đành nghiêng răng nghiêng lợi,trợn trừng mắt nhìn hắn mà tức sôi máu.Minh thản nhiên cười,thư thái bước xuống tầng dưới,sau đó còn quay lại nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận của tôi thêm lần nữa, rồi mới thỏa mãn đi xuống.....mỗi câu cậu ta nói đều khiến tôi hận thấu xương

Tức giận đi tắm cho hạ hỏa

30 phút sau lúc tôi đi xuống thấy Minh đang thản nhiên ngồi trước một mâm cơm thịnh soạn. Thấy tôi hắn cười châm chọc

-''tưởng cậu mất tích,đang định ăn mấy món ngon trước,xuống đúng lúc ghê,thật nghi ngờ có phải cậu trốn trên phòng để đỡ bị bắt nhặt rau không đấy''

Tôi cũng không ngại ga lăng cười nói

-''nếu cậu không sợ bị tôi phá hỏng mọi điều tốt đẹp vốn có,tôi luôn sẵn sàng vào giúp''

Hắn thờ dài,nhường tôi lần này không đá đều thêm nữa

-''tôi rất muốn căn bếp của mình bình yên,nên cậu không giúp thì hay hơn,ngồi xuống ăn đi ''

Tôi cười cười, ngồi xuống ghế,tất nhiên là ăn cơm hắn nấu thì khỏi phải bàn, tự nhiên hắn nhìn tôi thắc mắc hỏi

-''có ai khen cậu nấu ăn ngon chưa''

Tôi thành thật trả lời

-''hình như là chưa ''

Hắn nhếch môi tạo ra nét cười,rồi gạt đầu đồng tình nói

-''ừ tất nhiên là chưa rồi,đồ cậu nấu có ngon đâu,cho lợn nó còn không thèm chứ đừng nói đến người,ai mà khen đồ cậu nấu thì chính tỏ người đấy có vấn đề về vị giác nặng ''

Tôi bực mình gấp miếng sườn,tiến thẳng mồm cậu ta mà hạ cánh. Đã thế hắn còn nhẹ nhàng nhai khá từ tốn ,xong còn khuyến mãi thêm một câu nhắc nhở

-''tôi không thích ăn sườn,có lòng tốt thì cho gấp miếng thịt bò to nhất đằng kia kìa ''

Tôi tiện tay gấp đồng thức ăn vào bát Minh,sau đó cười khiêu khích,nhìn chiếc bát thịt rau trông chất của hắn,tôi nói

-''ò đạo này cậu có vẻ gầy,ăn thêm chút để bồi bổ đi ''

Trái lại bộ dạng khiêu khích thảm hại,thất bại hoàn toàn của tôi cậu ta gấp miếng thịt trong bát,nhìn tôi thâm tình nói

-''hóa ra cậu cũng rất quan tâm đến tôi,tại hạ đa tạ,buồn vậy... toàn món tôi thích, cảm ơn, vốn đang lo sợ thức ăn ngon sẽ bị cậu ăn hết, nhưng giờ đồ ngon hiện đang nằm trong bát tôi hết rồi,vậy tôi yên tâm rất nhiều, còn cậu chịu khó ăn mấy món nhạt nhẽo còn lại nhé, nhờ cả vào cậu đấy Linh ạ ''

Nhìn trên bàn những đĩa thức ăn voi gần hết...

Tôi thật khóc không ra nước mắt mất thôi..., hôm nay chỉ hận bản thân hưng phấn quá rồi...

Cờ trắng đầu hàng, cuộc chiến thất bại, tôi thật sự hết trò:(:(

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Căn nhà của hân có hai phòng, tôi đây lại rất vinh hạnh, được ở tại phòng trước đây từng là nơi ngủ của mẹ hân.

Đồ đạc được bày trí gọn gàng, trên chiếc bàn cạnh giường có một bức ảnh, hình của một người con gái tầm 18, 19 tuổi.

Nếu không phải trước đây từng nghe người ta nói mẹ của Minh mất lúc 27 tuổi, thì đảm bảo tôi tin chắc chắn cô gái trong bức ảnh này là người hân thầm thương trộm nhớ, mẹ hân rất đẹp, lúc chụp bức ảnh này cô ấy ăn mặc khá cổ điển, khuôn mặt cười tự nhiên..., người ta thường nói những thứ tự nhiên vốn vẫn cuốn hút hơn sự giả tạo, tôi tin điều đó mà.

Trong đầu tôi thầm nghĩ bố Minh thì là một đại soái ca còn mẹ hân lại đẹp như vậy, bảo sao lại sinh ra một người con sát gái như hân, thật là một gia đình yêu nghiệt.

Ấy thế Tự nhiên có một giọng nói, phát ra từ phía ban công làm dập tắt sự trầm tư của tôi. Cô ấy nói

-'không phủ nhận ta có một chút nhan sắc, nhưng làm gì đến nỗi yêu nghiệt đâu, không phải có vụ hứa hôn thì nhớ không nhầm đến tận năm 18 tuổi, ta vẫn còn F.A cơ mà '

Tôi quay sang nhìn nơi phát ra tiếng nói kia, thì thấy một người con gái đang ngồi gần cửa cửa, trên tay còn cầm thêm quyển truyện, ánh mắt đang nhìn về phía tôi cười.

Tôi nhìn cô lại nhìn bức ảnh, quay thêm một lần nữa, sau đó giọng run run nói

-'cô... là mẹ của Minh';

Cô ấy thản nhiên nhìn tôi trả lời

-'ừ, không ngờ đến con trai ta lại đưa bạn gái về ra mắt ta nhanh như thế ';

Tôi không để ý đến câu nói của mẹ hân, tâm trí hiện giờ đặt hoàn toàn tại quyển truyện 'Hoa Tư Dẫn'; cô đang cầm, đúng là tiểu thuyết luôn ảnh hưởng mạnh đến tâm trí của tôi, nó khiến 1 người vốn sợ ma khủng khiếp như tôi đây, còn quên mất tình thế hiện tại rằng tôi đang ở cạnh một người đã khuất,

Tôi mắt sáng lên nhìn cô ấy, nói

-'Cô cũng có quyển hoa tư dẫn ';

Mẹ hân cười dơ quyển truyện lên nói

-'ừ, ta phải canh kỉnh lắm mới mua được, chờ từ 1h đêm đến lúc người ta vừa mở cửa lao vào mang về luôn, buồn.... ở dưới đây nhiều người fan cuồng tiểu thuyết giống ta, hizzzzz trặc trở ghê ';

Hiếm hoi lắm mới gặp được người cùng cảnh ngộ, Tôi cũng thở dài than vãn

-'mấy nhà sách cháu đến đều hết, đành canh trên mạng, lúc cháu vừa thấy có hàng đang định mai đặt thì nó lại hết hàng, buồn hơn là lúc quyển truyện đó có tiếp thì cháu lại không có tiền mới khổ tâm không cơ chứ ';

Mẹ hân gật đầu tỏ vẻ đồng tình, lâu lâu mới gặp được tri kỉ (cùng hội mê truyện =]]]]

Tôi tiến đến gần mẹ hân, ngồi đọc ké quyển truyện khá vui vẻ, tự nhiên giờ đến trang công chúa Diệp Trần nhảy từ trên thành trì xuống trong ngày nước vỡ bị diệt vong, ngẫm nghĩ lại từ chết, tôi quay sang nhìn mẹ hân giật mình lùi lại vài bước.

-'Cô không phải đã mất rồi sao???';

Mẹ hần cười hiền trả lời

-'ừ,cách đây 15 năm '

Mặt tôi trắng bệch còn cô lại hồng hào,gióng như vị trí bị đảo ngược,gọng run run

-'thế sao cô lại ở đây được, mấy cái lá bùa kia chẳng lẽ lại là hàng nhái hết à '

Mẹ hần nhún vai bình thản nói

-'nhà ta,ta không vào được thì quá hoang đường '

Tôi nói

-'Nếu vậy cô phải sang bên kia thăm Minh, người luôn nhớ thương cô chứ, tìm cháu làm gì'

Cô ấy nói

-'con trai ta vừa nặng,có thấy được ta đâu,nên ta ở đây nói chuyện với cháu cho vui'

Tôi ngạc nhiên dường như không tin lấy tay chỉ vào mình hỏi

-'cháu vừa yêu '

Mẹ hần trả lời

-'ừ'

-'thế cho cháu hỏi,bùa nào mới là hàng thật,hàng Việt Nam chất lượng cao ý'

Cô ấy cân trọng hỏi tôi

-'đề làm gì'

Tôi thành thật trả lời

-'tránh cô chứ làm gì'

Mẹ hần cười nham hiểm

-'vậy thì không được,bí mật quốc gia bất khả xâm phạm ' (T.T) các cụ xưa nói có sai bao giờ, mẹ nào con đây, gióng từ khuôn mặt đến tính cách, thật khiến người khác phải đau đầu....

Tôi chấp hai tay vào cầu xin như mấy chàng trai hảo hán trong phim kiếm hiệp,gọng thành khẩn

-'tiết lộ cho cháu một chút thôi'

Cô ấy quay mặt đi kiêu ngạo,lòng không chút xoay chuyển nói

-'không,cháu chưa ngủ mà đã mơ rồi sao,bớt ảo tưởng đi'

Tôi thở dài

-'mẹ con tính y nhau,may chồng cô không như thế nữa đây,không cháu đột quy ra đi sớm mất'

Thế mà mẹ hần lại cười tươi,mãn nguyện nói

-'tất nhiên rồi,con ta không giống ta thì giống bà hàng xóm chắc'

Nghe vậy,bất chợt đầu óc tôi hiện ra bao nhiêu là viễn cảnh thiên đường, kì thực

-'ước gì cậu ta giống bà hàng xóm,không biết dịu dàng hiền lành biết mấy '

Cuối cùng nói khéo mãi mẹ hần cũng không chịu đi,đương nhiên là tôi không thể nhắm mắt để ngủ như thường ngày được. Haizzz bạn thử nghĩ xem, bản thân có thể kiên cường chìm vào giấc mộng đẹp trước một người đã chết được hay không. T.T tôi đây chẳng bạo gan như vậy được, cô ấy cười nhìn tôi còn tôi lại chỉ có thể nằm thao thức chờ đợi cô ấy buông lời từ biệt với tôi, quả nhiên như trời hạn trông mưa.....

Gia đình hấn hại tôi thật thê thảm,tận 5h sáng mẹ hấn mới từ biệt tôi,xong còn không quên tặng kèm lời hẹn tôi nay đến tiếp,làm tôi mất hết niềm tin vào cuộc sống,giết tôi đi T.T,cầu cho ngày mai sáng thật lâu...

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Sáng hôm sau tôi căn bản là một con ma đội xác người đi xuống tầng 1, thử nói xem dù tôi có ngủ đến 10h sáng đi nữa,mất sao có thể thoát khỏi cảnh thâm như một con gấu trúc.....

Mình lúc này đang ngồi thản nhiên trên ghế sofa uống trà,cầm tờ báo đọc chăm chú,thấy tôi đi xuống mất cậu ta giật giật,xong lại nhanh chóng lật tung tờ báo, hấn nhìn tôi nói lời chêu chọc

-' chẳng lẽ sở thú bị xổng chuồng???nguy hiểm ghê, bức thật tại sao không ai đăng báo,để người khác còn biết đường phòng bị, mang cung tên làm một chuyến đi săn '

thật tức học mấu.Tôi đây thì bị mẹ cậu ta làm mất ngủ,thể mà nhìn hấn xem,mặt tươi tỉnh,sảng khoái cười đùa.....thiên la (trời ơi) công lí ở đâu???Tự nhiên ước thế giới có siêu nhân gao...(câu nói bắt hứnơi đâu có sự sống,nơi đó có công lí,GAO REN TRÒ=]]]]* Gao Ồ..... một thời hăm mộ:D)

Bực mình ngồi xuống bên cạnh hấn,cầm cốc trà cho lên miệng uống hết một hơi,uống xong mới biết mình không uống được trà.....vị đắng chát xuống đến cổ họng,mặt tôi đây thề là giống như khi ăn ớt.

Mình đưa cho tôi cốc nước lọc,xong lại giở trò diễn kịch,cậu ta ôm hai tay trước ngực ngây thơ nhìn tôi,diễn như thiếu nữ xua, yếu điệu nét na,nhẹ giọng nói

-'cậu là có ý gì với người ta, tranh nước uống thì thôi, lại còn uống vào đúng chỗ người ta vừa nhấp môi,cậu không lẽ là muốn hôn gián tiếp,nhờ cậu giống mẹ thánh giống thì sao, hôn gián tiếp cậu mà có thai thì sao,thề còn đâu là sự trong trắng của người ta nữa '

Tôi bực mình với tài diễn xuất bậc thầy của hấn, hiện đang có tâm trạng không vui, vậy mà hấn còn cho thêm lửa vào dầu

-'cút,cậu diễn kịch là muốn tham dự giải oscar chắc,có cần diễn sâu thế không '

Hấn thản nhiên đáp

-'thế cũng là ý hay,có thể xem xét '

-'tôi chắc diễn mới đi nói chuyện với cậu '

Mình nhún vai thản thản nhiên nhiên như mọi ngày

-'cứ thoải mái thể hiện đi, bình thường quá không phải tính cách của cậu,tôi quen rồi'

-'y cậu nói tôi bị diễn '

Hấn lắc đầu nói

-'không,là cậu tự nói mà'

Tôi bực dọc đáp lại

-'lúc nào cậu bị cảm nhớ nói với tôi,hôm đây dù nghèo kiết xác tôi cũng sẽ mở tiệc chúc mừng '

Mình vỗ ngực khoe về thể lực của bản thân, hấn nói

-'rất tiếc phải thông báo cho cậu rằng, tháng trước tôi đi kiểm tra sức khỏe,họ nói thể trạng của tôi Cực Kỳ Tốt, cậu hiện tại chưa có cơ hội mở tiệc rồi, cậu cố gắng đợi đến một ngày mưa giống,bão tố đẹp trời lúc ấy hãy mở party sau cũng được =]]]* '

Cậu ta nhấn mạnh câu cực kì tốt mới diễn chứ.....thật là cảm giác bất lực (mọi người đừng thấy tôi nói bất lực mà nghĩ xấu xa, con gái thì không sao,con trai mà nói câu đấy mới là cả một vấn đề lớn:D)

Tôi thờ dãi bỏ qua cho hấn những lời chọc tức kia, quân tử báo thù mười năm chưa muộn..., cần bồi bổ cái bụng trước tính sau vậy (có thực mới vực được đạo, =]]* tôi vẫn luôn theo chủ chương đúng đắn đó)

-' sáng nay ăn gì '

Hắn nhìn ra hướng ngoài cửa, cau mày nói

-'trời đã lên đến tận đỉnh, ánh sáng đã chói lòa như thế, cậu nghĩ giờ vẫn là buổi sáng à, nhầm rồi phải ăn trưa mới đúng '

-'xời.....trưa hay sáng cũng được, quan trọng là ăn gì???'

Hắn nói

-' hết đồ nấu, cậu đi mua về đây tôi làm cho '

-'đùa nhau à, lần đầu tôi đến đây làm sao biết đường'

Cậu ta ngồi xuống, lấy tay tôi chấm một ít nước vẽ lên mặt bàn kính, vừa tả như bắn rập

-'cậu cứ đi thẳng, sau đó sang trái hai lần, sang phải 1 lần, lại đi thẳng và sang phải 2 lần là đến'

Tôi dơ ra nhìn hắn, cái ngón tay chấm ít nước kia là đang vẽ cái gì, cậu ta thật thiên tài, vẽ con giun đẹp như vậy, quả cao tay:))) tôi đây thật khâm phục, khâm phục sát đất luôn

-'cậu vẽ con giun đẹp nhĩ???? Tả như thế đến bỏ tôi còn không hiểu, nghĩ sao tôi tìm được

Giải thích một lúc, cuối cùng cũng không đạt kết quả vẫn là 2 đứa cùng đi. Thật may là dù cậu ta có hoàn hảo đi chăng nữa, những vẫn thua tôi khoản vẽ vôi, ít ra ông trời cũng không quá ưu ái cho hắn.

Lần trước trên đường đến, tôi căn bản là ngủ không có cơ hội ngắm, giờ mới thấy quanh đây có một thị trấn nhỏ, ở đây đâu đâu cũng toàn nhà gỗ nhìn thật đồng đều, cây cối trước những căn nhà san sát nhau, tạo thành một vỉa hè ngập trong bóng mát.

Hắn đạp xe còn tôi ngồi phía sau nhàn nhã ngắm cảnh, đi qua từng căn nhà không mấy cầu kì, dân dị mà tao nhã một nét đẹp độc đáo, thảnh thơi còn bắt gặp những người nước ngoài đang thích thú chụp ảnh, mọi người thì đều nói chuyện vui vẻ, không khí trong lành, hoá ra cũng có một nơi thoáng đãng như thế này.

Tôi thật sự bị cảm hóa bởi sự hấp dẫn của thị trấn ven biển này.

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Ồ nơi đây thật nổi bật nha, giữa một rừng gỗ thế này hoá ra vẫn còn một tòa nhà của hiện đại. Siêu thị tổng hợp, bày bán mọi thứ khá gọn gàng, có 10 tầng mỗi tầng là một mặt hàng. Rất may là có cầu thang máy chứ không chỗ khu bán đồ ăn tận tầng 5, đảm bảo nếu phải leo bộ nhiều người sẽ nghĩ như tôi thà nhịn đói còn hơn....=]]]*

Thấy tôi nhìn ngắm xung quanh thích thú cậu ta quay sang cười nói

-'lạ lắm à mà cậu nhìn không chớp mắt mãi như thế'

-'ừ '

-'đồ nhà quê '

Tôi quay sang nói

-'ừ tôi nhà quê, cậu ở gần nhà tôi ngay sát thì là thành phố chắc '

Hắn nhếch môi cười, nghi ngờ hỏi

-' Cậu có chắc mình là người Việt Nam????không hiểu tiếng mẹ đẻ à, đồ nhà quê là chỉ những người kém hiểu biết, lạc hậu....hiểu chưa cô nương '

Tôi thờ dãi

-' tiếng việt phong phú, đa dạng không hiểu cũng là chuyện thường tình thôi '

Tiếp đó chúng tôi bắt đầu công việc tìm kiếm thức ăn, sau một quá trình tranh cãi gay gắt cuối cùng cũng chọn xong.

Tất nhiên là lúc về hán đào, chứ để tôi đào, tôi thề nhích xe được 10cm là đã cảm thấy hạnh phúc lắm rồi

11h30 về đến nhà, Minh bắt tay vào nấu ăn, còn tôi đẩy vinh hạnh được làm phụ bếp, ngồi nhàn nhã nhặt rau

Hán nhìn tôi lắc đầu, nói

-' rõ ràng mẹ cậu nấu ăn rất ngon, tại sao lại có một đứa con nấu nướng tệ hại thế này '

-' ờ tôi cũng rất muốn hỏi mẹ tại sao tôi có một người anh rõ hảo soái (đẹp trai) như thế, mà trong khi đó đứa cùng dòng máu này lại chẳng có điểm nổi bật gì.... hờn'

Hán nói

-' kiếp trước cậu ăn ở có đức quá mà, nên bây giờ sinh ra mới bị sắc đẹp bỏ rơi'

-' tôi có đạo đức nên xấu, thế cậu đẹp chắc là người vô đạo đức '

Thế mà hán lại nhún vai, thản nhiên nói

-' vô đạo đức mà đẹp tôi cũng chấp nhận '

Tôi lườm hán, cái vẻ mặt nhớn nhoe chiều người của hán tôi đã thấy trong vài năm qua, vậy mà cũng không thân quen nổi, (-'') mỗi khi hán muốn mở mồm là y rằng tôi muốn giết người.... thiện tai thiện tai

.Dùng xong bữa trưa chúng tôi chia nhau ra mỗi đứa một phòng, bắt đầu công việc khai thác giấc mơ. Tôi đây còn ngủ cho cả phần tối nay nữa hizzzz mẹ con hán thật đáng sợ.....

4h bật dậy đi ra hành lang, thấy Minh đang nằm trên bãi cát ở gần biển, tôi chạy ra đây. Cậu ta nhàn hạ nằm nghe nhạc, lúc tôi đang định nằm xuống bên cạnh, hán đột nhiên dang cánh tay ra, đương nhiên là có gối miễn phí tội gì không nằm lấy một bên tai nghe đeo lên tai.... Tôi thắc mắc hỏi hán -' bài này tên gì '

Hán ta nói

-' từ bỏ của Dung Tô nhi '

Mắt tôi nhìn lên bầu trời xanh vừa thưởng thức bài hát vừa nói

-' cậu có vẻ thích bài này, hầu như lúc nào cũng thấy cậu nghe '

Chẳng biết tại sao giọng hán trầm xuống, vẻ mặt cũng trầm tư hơn, nhẹ giọng nói

-' vào mỗi buổi tối mẹ thường hát cho tôi nghe bài này, nó là cả kí ức tôi có thể nhớ đến nay về mẹ mình '

Có vẻ như tôi lại lỡ lời mất rồi, không được, không được.... phải làm sao đây, tôi không giỏi trong khoản dỗ dành, im lặng được một lúc tôi lên tiếng phá vỡ bầu không khí, tôi nói

-' mẹ cậu rất đẹp '

-' ừ chắc vậy '

Những khung cảnh tối hôm qua lại hiện ra, tôi quay sang nhìn cậu ta chăm chăm, đính chính lại lời nói, giọng chắc như đinh đóng cột, một lời nói ra quyết không rút lại, tôi nhìn hán nghiêm mặt quả quyết nói

-' không cần nhớ gì cả, cậu nhìn vào gương kiểu gì cũng nhìn ra mẹ cậu thôi '

Hán cau mày hơi nhếch đầu về phía tôi, Nghi ngờ nói

-' ý gì, làm như cậu quen thân với mẹ tôi lắm vậy, ngưng ngay những lời chém gió chém bão ấy đi, trước mặt tôi thì tài năng tưởng tượng của cậu cũng bị dè bẹp thôi, đừng cố '

Tôi thành thật gật đầu lia lịa, nhớ lại cái tình huống hôm qua tôi lại cảm thấy bức mình, nhìn hán ngẫm nghĩ một chút, rồi nói vài lời nhận xét

-' mẹ con cậu giống y nhau, luôn khiến tôi phát bực. Tối qua mới gặp xong'

Mình dùng tay còn lại,gõ vào đầu tôi, nhìn cái bản mặt tôi nhăn lại vì đau, hần cười rất thỏa mãn rồi nói

-'lại chém ''

Haizzz...Tôi đành thờ dài,biết trước rồi mà,người như hần làm gì tin vào mấy chuyện ma quỷ, lúc nói thật thì không tin,lúc chém gió lại tin sái cổ thật đáng thất vọng...Năm được 1 tiếng,thấy trời se lạnh tôi với hần đứng dậy,lúc này tôi mới để ý bên dưới chỗ cậu ta mới nằm,cái quái gì vậy,mang tiền về xếp gối đầu á?????

-'cậu thừa tiền à,nhiều tiền quá thì mang tôi giữ hộ cho đảm bảo rất an toàn, nếu cậu có đòi tôi cũng không đưa yên tâm chưa '

Mình nhặt tiền xong,đến bên cạnh khoác vai tôi cùng đi,hần nói

-' tiền càng nhiều càng ít,chả ai thừa tiền cả, tiền có nhiều công dụng,tôi đây là chỉ khai thác hết giá trị của nó thôi '

-'hừ'

Buổi tối sau bữa ăn tôi trở về phòng,lúc mới tắm xong vừa bước ra khỏi phòng,thấy mẹ hần đang nằm trên giường chăm chú đọc truyện, cái khăn tôi đang lau đầu bởi tay run mà nó tiếp đất an toàn

Thấy tôi ra cô ấy cười chào hỏi khách sáo

-' 2,ta lại đến chơi với cháu đây, có thấy vui hơn không'

Quả thật rất vui, không thể tả nổi, lúc nhìn thấy cô ấy,không hiểu sao tim tôi đập điên loạn, tầm trí rồi bởi, toàn thân run lấy bầy, hoan hi đến không thể tả hết. Tôi mập mạp môi mãi mới nói được thành lời

-'cảm ơn,thật sự cô không đến chơi cũng được ạ, cháu thật không để ý, cũng tuyệt đối không phàn nàn nửa câu buồn chán '

Mẹ hần đặt quyển chuyện xuống, nhìn tôi cười nói vui vẻ, khoác tay như bạn bè

-'sao có thể như thế được '

Cầu xin mãi cũng không có chút tác dụng,tôi đành phải sang phòng hần trú nhờ.Hần đang trong tư thế người dựa vào tường,chân nọ vắt chân kia ,tay cầm quyển sách đọc,thấy tôi đi vào hần nhúm mày hỏi

-'sang đây có việc gì không,về phòng ngủ đi muộn rồi '

Nhìn mẹ hần tươi tỉnh đằng sau, tôi chỉ dám bịa chuyện không dám khai thực hư câu chuyện, tôi cười như không, nói

-'chỉ là tôi muốn ngồi tâm sự với cậu một chút thôi mà ' ra thì có sự mâu thuẫn không hề nhẹ,trong lòng tôi lại nói không ngừng câu 'làm ơn hãy cứu một sinh mạng nhỏ bé của tôi '

Hần ngồi dậy,đi xuống, tìm kiếm, lúc lợi thứ gì đó trong ngăn tủ, lúc sau lấy ra cái xấy tóc màu đen, hần ấn tôi ngồi xuống chiếc ghế,tay khéo léo xì đầu hộ tôi. 15p sau thấy tóc tạm thời khô ráo,hần nói

'rồi,về phòng được chưa '

Tôi kéo áo hần,nhất quyết không chịu rời đi,cuối cùng hần không dư sức đuổi nữa,tôi ngồi trên giường nghịch máy,chán lần ra ngủ lúc nào không biết.

Thấy tôi ngủ hần đắp chăn cho tôi, sau đó ánh mắt vô phương, không biết hướng về nơi nào trong căn phòng, chỉ cười nhẹ nói

-'Mẹ lại dọa cô ấy rồi đúng không'

Có một dòng chữ hiện ra trên một quyển vở, cô ấy nói

-'mẹ đây là muốn tâm sự với con dâu thôi mà,mẹ vô tội, với lại mẹ đang giúp đỡ bọn con gần lại nhau hơn còn gì,ha ha ha quả thực công lớn, công lớn ' sau đó có tiếng gõ bàn. Hần nhìn về nơi phát ra tiếng,phía quyển vở,nhìn thấy dòng chữ,hần cười.Đó là cách hai mẹ con họ nói chuyện vào những ngày hè.....

(Bắt đầu trở lại với ngôi trường,cuộc sống học sinh)

*nhân vật mới: tôi và Minh gọi hần là 2H Nhật,tên hai nghĩa

+ xin chào Hoàng Nhật

+còn lại là tên chính Hoàng Hoàng Nhật

Tuổi 17,soái ca,lực học bình thường,gặp 2 lần tôi thôi

Giống như tôi hẳn thường ăn nhờ ở đậu nhà Minh, chỉ là hề bị bỏ đến lỗi về, chứ không bình thường hẳn dính với Minh còn nhiều hơn cả tôi.....

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Một kì nghỉ hè nữa lại kết thúc,quả không sai cuộc chơi nào cũng có lúc tàn...

Lúc mới về đã thấy Hoàng Nhật ôm vali đứng trước cổng nhà, nhìn đồng tàn thuốc dưới chân tôi bỗng thờ dài.Tội chắc cậu ta bán dáng ở đây khá lâu. Đang định đi đến thì tự nhiên cậu ta ngừng đầu lên nhìn chúng tôi,hiện lên lên ba chữ bị leo cây,bản mặt uất ức nói

-'hai người không có tôi bên cạnh mà vẫn đi chơi vui vẻ được à, thật uổng công tôi coi hai người là bạn thân tình nghĩa lâu năm ';

Tôi cười cười đáp

-'tất nhiên là đi chơi rất vui ';

Khi nhìn thấy mặt cậu ta đen lại,tôi đành bỏ sung thêm

-' nhưng nếu có cậu còn vui hơn nữa hahah từ hôm cậu bị xách tai lỗi về,mãi mới có dịp gặp, hảo bạn bè (bạn bè tốt)';

Hoàng Nhật hất mặt tỏ ra kiêu ngạo nói

-'chỉ có vợ quan tâm anh, nhưng dính chính lại,anh đây là tự mình đi về chả ai lỗi với xách cả ';

Thật ra là ở trường Minh với Hoàng Nhật đều gọi tôi là vợ,nhưng tuyệt đối không phải cuộc tình tay 3.Chỉ là tôi với Minh hay đi cùng nhau nên bị bọn trong lớp trên là một đôi,thế nên cậu ta gọi tôi là vợ luôn đỡ mất công giải thích, thật tốn hao calo,còn tên Hoàng Nhật thì vô lý hết sức,cậu ta nói '';chúng ta chơi thân với nhau từ năm cấp 2,tại sao Minh gọi được còn tôi lại không ';.

Hizzzz tôi cũng không muốn đôi co với họ nên mặc kệ, họ chuẩn của một tập thể cãi cùn không nên chấp, rất tốn sức mà lại khổ tâm vô cùng

Lúc về nhà ăn cơm xong tôi sang nhà hẳn chơi,bước vào cửa thấy Hoàng Nhật đang ngồi nghịch điện thoại còn hẳn đang ăn bánh, tôi nhảy vào ngồi ăn ké. Minh liếc qua tôi sau đó lại thắc mắc hỏi Hoàng Nhật

-' Không phải cậu bị mẹ tổng đi xem mắt à ';

Nghe thấy Minh hỏi,cậu ta dừng chơi game lại, nhìn về phía bọn tôi thờ dài nói

-'hai người thật chẳng lịch sự tí nào, toàn dùng mấy từ thô tục...Tôi là tự nguyện đi hiểu chưa.';

Hắn gật gật,

-'rồi đã tiếp thu,thế tìm được tình yêu theo ước muốn của cậu chưa ';

H.Nhật thờ dài nói

-'bức xúc thật,mặt tôi có đến nổi nào đâu,mà toàn gặp mấy đứa không thể chấp nhận được '; sau đó quay sang tôi lắc đầu, thờ dài một cái, nói

-'trông vợ mình đã xấu lắm rồi,ai ngờ bọn tiểu thư mặt chất tấn sơn phần kia còn tệ hơn, thảm hại kinh khủng ';

Tôi lờm Hoàng Nhật,cậu ta dơ tay ra trước mặt, tạm hoãn chiến tranh,chỉ cười cười nói

-'đừng hiểu lầm,tôi đây chỉ ví dụ thôi =]]]

Minh cắt lời ngang tôi với Hoàng Nhật, hẳn mà không nói tiếp chắc lại có một cuộc ẩu đả thương tâm rồi

-'thế cuối cùng vẫn không chọn được ai à ';

Nhật thờ dài nói

-'có, chúng tôi hẹn nhau đi uống nước, cô ấy khá xinh tưởng đã chọn được bến đỗ ai ngờ, lúc tôi đưa về, cô ấy bất ngờ quay sang hỏi tôi ' anh thích nam tử phải không, em đây rất hâm mộ yaoi, nhìn cách ăn mặc là em đoán ra ngay ';, hoá ra cô ta là một hủ nữ, tôi nam tính đây mình mà bị hiểu lầm mới đau chứ, thật cay đắng vài phần ';

Tôi bật cười. Nhìn vẻ mặt đau thương đầy mình của Nhật. Tôi mắt sáng lên, cô nàng đó thật tâm lý nói được câu quá chuẩn, không cần chỉnh, còn ngưỡng mộ hỏi

-'đâu cho tôi số được không, ai mà nói được ra câu đấy, cô ta chỉ được cái nói đúng hết chỗ nói';

Nhật hai tay ôm lấy ngực, mặt đỏ ửng cảm, thật là.... bạn bè diễn kịch giống nhau ghê

-'đau lòng hết sức, vợ cũng nói như thế tôi biết sống sao ';

Minh vỗ vai cậu ta, an ủi

-'yên tâm người anh em ngày này năm sau tôi chắc chắn đốt cho cậu nén hương ';

-'biến, đây không cần ';

Tôi với Minh ngồi cười cậu ta bực mình lên tăng

Buổi sáng hôm nay, tôi được ngày dậy sớm, nên ba người thành thói đi tản bộ đến trường.

Hoàng Nhật quay sang hán hỏi

-'Minh chắc nghĩ hè vất vả lắm à, phải lòi theo quái vật đi chơi nữa cơ mà ';

Minh thở dài

-'không có gì tôi quen rồi, quái vật đó thật khác lạ, buổi tối sợ ma ôm chân tôi không chịu đi ';

H.Nhật lấy tay che mồm ngạc nhiên

-'cái gì, dễ sợ thật ';

Minh gật đầu vuốt cằm nói

-'thế đã là gì, nó tối ngày mang về mặt đáng sợ dọa tôi toàn sứt đột quỵ, may tôi mạng lớn ';

Hoàng Nhật tỏ ra đồng tình vỗ vai hân, khuyên nhủ

-'tôi thấy mình đã khổ lắm rồi khi toàn gặp một lũ yêu tinh, ai ngờ cậu đây còn khổ hơn gặp phải yêu nữ, đáng thương';

-'ồ, không có gì nữ tướng yêu kia tuy mặt xấu, đáng lùn nhưng được cái ngủ gáy rất thanh thót, thanh quân tốt như gà gáy sáng ';

Hoàng Nhật mắt sáng lên

-'thật sao '; Sau đó lại tỏ ra tiếc nuối nói

-'tiếc thật, không được chiêm ngưỡng âm thanh hay';

Tôi đây đứng bên cạnh xem họ diễn kịch này giờ, thật không biết làm gì hơn, ngoài việc cầu trời siêu thoát cho bọn họ, chẳng lẽ thế giới lại phải mất đi 2 kẻ ăn hại này sao. Sau đó cầm đồng kẹo mút thủ sẵn trong cặp, làm phi tiêu. Tiếp đó bọn họ chạy tôi đuổi, chỉ tiếc là cả đời này chân ngắn như tôi cũng không kịp họ hizzzz.

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Hay cho câu nói thời học sinh

-Đi học như đi tu

-ngồi học như ngồi tù

-sách vở là kẻ thù

-thầy cô là địch thủ

Đến tận giờ phút này tôi mới thấm được, không phải riêng thầy cô đáng sợ đâu. Tôi đây mới bước vào cánh cổng này sau 2 tháng, nhìn đâu đâu cũng là ánh mắt xuyên thấu tâm can. Hizzzz thật là vẫn không thể quen được với tình thế này, đi cạnh trai đẹp là rơi vào tình cảnh cháy áo vậy đây. Không phải họ nên dồn sự chú ý vào nam thân của mình à, nhìn tôi làm gì.

Minh thấy thế khoác vai tôi cười trên trọc

-'uầy lâu không đến trường mà hình như fan của cậu vẫn không đổi nhĩ, nồng nhiệt, cuồng si như xưa '

Tôi lườm hần, nói

-'ừ nhờ phước của cậu cả đấy, tôi thật muốn sang thái lan chuyển giới '

Hoàng Nhật nghe Thế lác đầu thờ dài nhìn tôi, khuyên thật lòng

-'vợ à không nên chơi bừa, vợ mà phẫu thuật đảm bảo trở thành sản phẩm thất bại nhất, dị dạng, tôi sợ vợ lại là kiểu nửa mùa, rơi vào giới tính thứ 3, tiền chuyển giới cho tôi đi đỡ lãng phí '

-'cậu nhà tiền tiêu không hết lấy thêm để làm gì, định khi nào xuống lỗ, đốt mang đi theo gấp hạc chơi à '

Nhật búng tay tách, cười nói

-'ý tưởng hay, vợ hôm nay sáng dậy có lẽ đập đầu vào tường không mà thông minh đột xuất, nghi ngờ thật '

Tôi tự tin vỗ ngực tự hào nói

-'tôi đầu nhiều chất xám, bẩm sinh đã thế rất tự nhiên, không cần thêm yếu tố phụ nào khác vẫn thông minh, chỉ tại cậu không nhận ra thôi '

Minh xoa đầu tôi, cậu nói

-'Sống thật với bản thân không nên dối lòng, cậu mà nhiều chất xám thì chắc đến con lợn cũng biết làm toán rồi '

-'cậu không nói thì không ai bảo cậu cầm đầu '

Một lúc sau đang bước lên cầu thang bỗng nhớ ra đồng bài tập cô giao lúc hè, quay sang hỏi Minh

-'cậu làm bài tập chưa'

-'.....'

-'này chẳng lẽ cậu chưa làm'

-'.....'

Tôi bực mình quay sang hần quát

-'cậu bị câm à'

Minh nhún vai nhìn tôi thản nhiên nói

-'mới 5 phút trước cậu xả ra câu *cậu không nói không ai bảo cậu cầm đầu* thế vừa rồi đưa nào mới chửi tôi câm '

Tôi cười nói

-'lỡ mồm thôi mà, cậu không nên nhớ lâu quá làm gì '

-'tại đầu tôi không ăn hại như cậu, muốn không nhớ cũng không được '

-'xời đồ tự kiêu '

Minh nhếch môi tạo thành đường cong nói

-'thông minh thực chất thì có thể tự kiêu, chỉ những người như cậu mới không có tính đó ';

-'cậu là muốn nói tôi ngu ';

Hắn nhún vai

Tôi bực mình bước dài chân, đi lên trước họ. Còn hai tên kia đi sau cười như điên

Tiết đầu tiên là toán, môn của cô chủ nhiệm lớp tôi, đau buồn hơn là đồng bài tập kia tôi còn chưa động đến. Bọn lớp tôi nói 99% là cô không kiểm tra bài tập làm tôi yên tâm ngồi tán phét, nhưng tại sao 1% nhỏ bé kia lại chiếm ưu thế. Cô đi xem từng vở, tuy là mới 7h30 nhưng tôi thầm mong cô tự nhiên bị cảm nắng, tôi sẽ ga lăng đỡ cô xuống phòng y tế. Nhưng rất tiếc sự hoang đường không bao giờ thành hiện thực. Cô đi gần đến chỗ tôi cách đó 3 bàn, tự nhiên Minh ngồi đằng sau cầm quyển vở đưa cho tôi. Ôi vị cứu tinh, thế là có thể tạm yên tâm. Cô đi qua bàn Minh mà không cần hỏi qua quyển vở, đây chẳng lẽ là đặc quyền của lớp trưởng??? cô tin hẳn vậy sao. Với tôi thì có sự khác biệt không hề nhẹ, cô cầm vở tôi vừa được Minh đưa cho, nhìn chi tiết một lượt sau đó cười hiền từ với tôi hỏi nhẹ

-'vở bài tập em đâu ';

Tôi cười tự tin đáp

-'ạ, cô đang cầm ';

Cô chủ nhiệm đặt vở xuống bàn, tự tay lật từng trang cho xem, tôi trợn trừng mắt ngạc nhiên. Đây không phải vở văn hán mượn tôi năm ngoái à

Cô tức giận quát

-'đây là lần thứ bao nhiêu em không làm bài tập của cô rồi, em có gì thắc mắc với môn của cô à, em chắc rất thích môn văn???';

Tôi cúi đầu không dám mở mồm, nói gì được đây rút kinh nghiệm mọi lần. Nói phải thì bảo khinh môn cô, nói không thì lại chẳng có lý do nào khác, đúng là tiến thoái lưỡng nan, khó xử hết sức

Giờ về Hoàng Nhật tung tăng đi tán gái, Tôi bị phạt tưới cây còn Minh ở lại đợi

Đang tưới hần giành xô làm hộ, tôi nhìn chăm chăm Minh, nói

-'không phải tại cậu hại tôi bị phạt??? giờ lại ga lăng tỏ ra hào phóng giúp đỡ ';

Minh nhún vai nói

-'giờ, tôi hại cậu lúc nào, nói thử xem ';

-'cậu đưa tôi vở văn, hại tôi bị cô chửi ';

Cậu nhún vai nói

-'là cậu tự hiểu nhầm đấy chứ, tôi không hề nói đó là vở bài tập toán ';

-'.....';hết nói nổi, thật đúng là tự mình đa tình (tự bản thân tưởng bỏ, hiểu nhầm)

Minh thở dài nhìn bản mặt tự trách của tôi, Hắn nói

-'bài tập tôi cũng chưa làm thì đưa cậu kiểu gì, vở không cậu cũng muốn cầm về chép à????

Tôi mặt hầm hầm lên án, chỉ trách

-'thật không công bằng, cậu cũng chưa làm tại sao một mình tôi bị phạt ';

-'cậu thử làm lớp trưởng, ngày ngày bị sai vặt đi, rồi mới biết, bỏ qua mấy tội vặt này quá đúng quy luật tự nhiên ';

-'hizzzz rồi biết rồi ';

12h trưa chúng tôi lại cùng nhau đi bộ về, thật ra cũng không coi là bị phạt được, hắn làm giúp tôi không ít, thật cảm tạ khi hắn không phải người thấy chết không cứu.....

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Hôm nay bố mẹ tôi đi ăn com với khách hàng,tên anh trai kia lại lôi bạn gái về chơi trò vợ chồng trẻ,tôi ngồi đấy toàn nghe họ tình cảm surot mướt,nản quá sang nhà hần chơi,để họ có không gian riêng

Lúc này Minh đang nấu ăn còn Hoàng Nhật dọn bát đĩa, thật là..... bên này cũng có một đôi vợ chồng hạnh phúc kinh. Tôi đành xin lỗi trước vào phá đám họ vậy, tôi đi vào tự nhiên như ở nhà ngồi vào bàn ăn,hần không cần nhìn cũng biết là tôi, cậu nói

-'lại sang ăn ké à,không có phần của kẻ ham ăn như cậu đâu '

Tôi gấp miếng thịt trên đĩa

-' đồ không ngon nhà đông con cũng hết,tôi đây là đang giúp mấy cậu giải quyết đồng hỗn độn này thôi '

Hoàng Nhật lấy bát cho tôi,rồi ngồi xuống nói

-' vợ khỏi lo,Minh nhà ta nấu ăn thuộc hạng 5 sao,đồ ăn ngon nhà ít con cũng không thừa,yên tâm chưa,rồi thì về hộ phát '

Tôi cầm đĩa chỉ vào mặt Hoàng Nhật thắc mắc

-'cậu cũng đi ăn ké sao không bị đuổi,không có sự công bằng '

Minh nhìn tôi một lượt,rồi nói

-'miếng thịt lúc này cậu ăn là của cậu ta mang đến đấy,nhìn xem cậu không phải chỉ vác cái xác không,ăn hại sang thôi à '

-'tôi là học sinh làm gì có tiền '

Nhật đang cầm đĩa chia ra từng bát, nghe tôi nói cậu ta dừng mọi động tác, có vẻ như tôi vừa nói gì sai à????, cậu ta đáp lại lời nói của tôi

-'học với cậu tôi chẳng lẽ không phải học sinh????'

Cố chấp phản bác câu nói của cậu ta, tôi oanh liệt cãi

-'Cậu nhà đại gia không tính '

-'Cậu có bố mẹ nuôi,còn tôi chuyên đi ăn nhờ ở đậu lấy đâu ra tiền '

Tôi gấp thêm miếng thịt vào mồm, thản nhiên nhai hết mới đáp

-' Tôi ở nhà làm gì có tiền '

-'thế cậu còn dám nói người bỏ nhà ra đi có tiền '

-'dù sao thì chắc chắn cậu có tiền'

-'cãi cùn '

Minh mang đồ ăn ra, hương thơm phưng phức,chúng tôi ngừng tranh luận, chuẩn bị sức cho cuộc chiến đồ ăn

Lúc đang định gấp con tôm to nhất thì bị Minh chen ngang, hần không tranh với tôi, mà chỉ nói

-' rửa tay đi,xem quán cáo lifebuoy chưa,nhớ một trong năm điều là rửa tay trước khi ăn không???? Cậu không đi lần sau chắc chắn không có phần '

nhìn chú tôm đỏ mọng trước mắt định xoi xong nó mới đi, nhưng khi nhìn bản mặt đang nhàu mảy của hần, tôi đành ngậm đắng nuốt cay đi rửa,buồn nhất là lúc quay lại mấy con tôm to tôi nhắm lúc này đi đâu hết,chỉ thấy bên cạnh bát tên Nhật và hần vỏ tôm trông chất,..... thôi xong.... thật quá vô ý, lũ tôm chắc gần tiêu hóa hết rồi còn đâu????

Hừ.....Không tranh được tôm,chẳng lẽ lại không ăn nổi cốc caramen cuối cùng trong tủ lạnh nhà hần.Tôi may mắn giành được, đến lúc ôm cốc cười đắc ý mới biết,hoá ra Hoàng Nhật không thích ăn, còn hần căn bản đồ mình làm không mấy hứng thú sao phải tranh giành với tôi, ôi thật tổn thương con tim mong manh của tôi quá đi mất .

Ăn xong bữa tôi ba đứa lại ngồi xem hoạt hình one piece đến đoạn luffy nhồi nhét thức ăn không ngừng nghỉ.Hoàng Nhật cười nhìn tôi so sánh

-'hahaha Linh nhà ta không phải luffy phiên bản thất bại sao '

Tôi cười cười đáp trả

-'còn cậu không phải Sanji hám gái à,hizzz người ta toàn theo gái đẹp,cậu toàn chơi với mấy đứa mắt xanh môi đỏ,bên cạnh toàn mấy đứa xấu tệ hại'

Nhật cố ý nhìn tôi, cười gian tà,Cậu ta thản nhiên nói

-'ừ công nhận ở đâu xa,ngay bên cạnh tôi giờ còn có một đứa, uầy xấu kinh lên được '

-'cậu....'

Hoàng Nhật vờ như không, cậu ta vui vẻ ngồi huýt sáo,tôi thì hiện giờ cũng không có gì,mặt chỉ giận đến nổi bốc khói một chút thôi.

8h tối tôi về nhà thấy chị dâu tương lai vẫn chưa đi,không còn cách nào khác lại phải sang nhà hấn ngồi xích đu ngắm cảnh trời đêm.Thấy tôi quay lại hấn sai vài bước chân đến ngồi xuống bên cạnh,tôi chỉ vào ngôi sao to nhất nói

-'cậu thấy nó giống tôi không '

Mình lắc đầu nói

-'cậu không cảm thấy mình đang trà đạp lên cái đẹp à, so sách quá xa vời,ngôi sao đẹp như thế sao có thể giống một đứa xấu như cậu được, ngưng hoang tưởng đi '

-' người như cậu thật không biết thưởng thức cái đẹp '

Hấn nhún vai cười nói

-'ờ..... không nhiều cũng không ít, tôi hiểu nhiều hơn cậu là cái chắc '

Tôi nói không tin, tra hỏi hấn

-'thế đẹp là gì '

Mình thờ dãi dùng tay cốc đầu tôi vài cái,thấy mặt tôi nhăn lại,hấn cười nói

-'dốt, hỏi thừa đẹp là sự kết hợp của chữ cái đ,e,p và dấu nặng,hiểu chưa '

-'thế thì tôi cũng nói được '

-'cậu không bị cảm tất nhiên là nói được '

haizzz... Thật sự không nên tranh cãi với những người thuộc nhóm luật sư tương lai.Tôi đây lại rút ra được thêm một kinh nghiệm đầu đời nữa

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Như mọi ngày buổi sáng trời thật đẹp,tiếng chim hót lủi lo,thời tiết thoáng mát trong lành,nhưng.....tại sao tôi lại phải thức dậy bằng vài dấu vân tay in trên mặt?????.nhìn lên kẻ phạm tội kia bằng ánh mắt đầy căm thù,tôi nói

-'thừa nhận đi, kiếp trước em có thù oán gì với anh, mà để anh ân hận đến tận bây giờ,ngày ngày cho vài cái tát trên bàn mặt yêu dấu của em, anh mới thoả mãn à '

Anh trai tôi lại lắc đầu xoa tay ngây thơ nói lại

-'tát nhóc sướng gì đâu,mặt dày như cái thót đánh đau cả tay'

Nhìn kẻ đang vờ ngây thơ kia.Tôi hần giọng

-'mặt anh thì mỏng lắm, nếu đánh thấy tội cái tay thì làm ơn tránh xa em ra '

-'mặt anh tất nhiên không mỏng nhưng tính ra độ dày vẫn kém xa mặt nhóc, vậy là anh yên tâm hơn nhiều rồi '

Tôi cầm gối ném,ai ngờ anh chân dài phản xạ nhanh tránh được,đau buồn hơn là lại trúng đại ca của nhà, mẹ tôi cười tươi nói

-'đã tay không con '

Mỗi khi thấy mẹ cười hiền là cảnh giác của tôi tăng đến độ max, Tôi đáng thương nhìn mẹ thanh minh

-' con thật ra định ném con gián ở cửa,ai ngờ mẹ đi vào.....hì hì lỗi kĩ thuật '

-'con gái à tỉnh chưa, nhà mình mới phun thuốc diệt gián,Kiểm đầu mà định ném '

Tôi đây lúc này có mười cái mồm cũng không cãi lại được,chính tôi đây là người đi mua thuốc diệt gián cho mẹ chứ ai.

Mẹ cuối cùng cũng lên giọng quát

-' con gái con đura, ngủ còn không biết đường dậy...định bỏ học đi bụi luôn à,nếu muốn đi thì nói trước mẹ nhất định mở tiệc ăn mừng đưa tiễn con ..'

-'.....'

Dứt lời mẹ tôi đi ra ngoài,còn tên anh chết tiệt kia lại có cơ hội đứng cười sảng khoái rồi mới bước ra ngoài,trước khi đi còn ga lăng đóng cửa hộ tôi.

Bực dọc dậy đánh răng rửa mặt,xong lại tiện tay chải vài lần cho tóc đỡ rối,bởi tóc tôi khá dài buộc lên thật mất thời gian,thả cho tóc tung bay tự do vậy,với tạm chiếc áo sơ mi trắng mặc vào. Cuối cùng cũng chuẩn bị xong,xuống dưới nhà giải quyết phần ăn sáng.

Lúc đi ra cửa thấy hấn vẫn đang đứng đợi, tôi cười nói

-'hello baby,đợi tôi lâu chưa '

Mình nhìn tôi một lượt sau đó sải chân đi trước,tôi đuổi theo, cậu nói

-'cũng không có gì chỉ 20 phút như mọi ngày thôi, mà thật lạ bọn con gái muộn vì bận sửa soạn,còn cậu muộn vì cái gì.??.'

Tôi dùng tay tạo thành hình chữ V để dưới cằm,cười kute nói

-'tất nhiên là tôi cũng sửa soạn chứ,cậu không thấy vẻ đẹp ngời ngời trước mắt đây à '

Hấn nhếch môi cười,nói

-'kì lạ sao tôi chỉ thấy tổ quạ trên đầu cậu thôi nhò, cả cái bản mặt chưa rửa nữa,đúng không,hizzzz cậu thật là thảm hại, tiếc thay cho một thân phận con gái '

Tức muốn xì khói,tôi mặt đỏ bừng không biết là vì giận hay do ngại nữa, cảm xúc thật lộn lộn

Thấy tôi cầm nín hấn xoa làm đầu tôi rồi tung thêm một chút, rồi mở lời nói vài câu an ủi

-'thật ra xấu tự nhiên còn hơn đẹp nhân tạo tự tin lên'

Tôi lườm hấn, quả thật là cái mồm yêu nghiệt

-'tôi xấu tệ hại vậy á '

-'đó là điều hiển nhiên thôi'

-'cậu thì biết cái gì,con gái chả ai xấu chỉ có người không biết làm đẹp thôi '

Hấn cho tay lên cằm ra dáng chí thức nói

-'đù cậu làm gì cũng vẫn xấu thôi đừng có cố, cậu mà đẹp thì cả thế giới này chả ai xấu mất '

Tôi dùng chân đá vào người Minh,thấy hấn nhăn mặt tôi cười tươi vui vẻ vừa đi vừa hát,nói thế nào nhò có vẻ giống vừa đi vừa rên thì đúng hơn, tính từ trước đến nay tôi căn bản ngoài mấy bài mồm non ra,thật không thuộc hết bài nào hoàn chỉnh.

Mình nghe tôi hát có đoạn quên không nhớ lời, tôi lại nhảy sang đoạn khác hoặc hát lung tung,thấy tôi tự biên tự diễn khiến hấn cũng phải bật cười.

Đến trường...vẫn ánh mắt ấy,của những người đây,cứ những lúc này tôi lại rất hận, hẳn có cần đẹp trai thế không????Lại được thêm tên Hoàng Nhật kia từ đâu nhảy ra khoác vai tôi sến súa nói

-'Ô vợ yêu đến sớm nhĩ,ngạc nhiên ghê '

Tôi chỉ biết khóc thầm

-'làm ơn đi,cậu không nói thế thì tôi cũng rất thảm rồi '

Hắn cười nham hiểm cho thêm câu,làm tình hình còn căng thêm vài phần, hại tôi thê thảm, kẻ thù dài rác, đêm không xuê,cậu ta nham hiểm nói

-'hôm nay vợ anh, có Chút đáng yêu hơn mọi ngày thì phải '

Làm xung quanh mọi ánh mắt nhìn tôi soi mói tăng gấp bội , lại còn thêm tiếng xì xào bình phẩm nữa chứ,hiện tại tôi đây khóc không ra nước mắt....

Thiên Linh Linh

Địa Linh Linh

Làm tên kia biến ra khỏi thế giới này đi, tại sao tôi lại chơi với một lũ yêu nghiệt, thật ân hận.... đáng hận hơn là tôi lại chọn cái trường toàn kẻ đam mê phái đẹp.... hizzzz nơi đâu cũng có kẻ thù, đường nào cũng chết.....

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Bỏ qua hết những con mắt ghen tị kia,hizzzz cuối cùng cũng được yên tĩnh chém gió trong lớp

Tiết 1 là thể dục,hình như ở cạnh nhiều hảo soái quá khiến tôi cũng gần như miễn dịch với trai đẹp,bằng chứng là có một lớp học cùng sân với lớp tôi, một tên chơi bóng rổ rất khá,lũ con gái hồ ảm i hết lên,toàn những câu như là

-'Thiên Hạo có lên '

-'Hạo đẹp trai thật '

-'Ô lớp trưởng lớp a4 đẹp trai thật '

Rất nhiều câu đại loại như thế,vậy mà tôi nhìn mãi có thấy gì nổi bật đâu,

tôi tự lẩm bầm

-'chắc là mắt mình có vấn đề'

Tự nhiên có một giọng nói bên cạnh

-'đúng thế,không ngờ đến giờ cậu mới nhận ra phản ứng quá chậm'

Tôi giật mình quay sang nơi phát ra giọng nói,thấy hắn thản nhiên ngồi bên cạnh uống nước,tôi nói

-'cậu là âm hồn phát táng chắc,sao mà đi không một tiếng động thế,làm người khác hết hồn '

Hắn nói

-'chẳng lẽ phải lê dép đi giống cậu à,tôi đây thật không muốn ngày ngày nhìn mặt bà chủ quán dép đâu,thật sự là kiểu đi của cậu rầm rầm còn khiến người khác đau tim hơn cơ, giống y quái vật '

-' tôi đi rất nữ tính thế mà qua mồm cậu lại biến đổi 360 độ,nhân hoá ít thôi,rõ là cậu đâu có giỏi văn đâu, thế mà áp dụng lối văn vào đời thực lại rất tốt,gấu ghè là không hay đâu '

Mình nhún vai thản nhiên đáp trả

-'Ai dốt như cậu đâu,có tài nào cũng phải lòi hết ra thế hiện, kẻ ra thì cậu có bao nhiêu cái tài để khoe lắm đâu, cùi bắp '

Tôi hừ một cái sau đó nói

-'cậu bị rảnh thì đi chơi với lũ con trai đi,ở đây trọc điên tôi làm gì

'

-'quả không sai mất cậu thật sự có vấn đề,tôi chơi bóng rổ này giờ,có phải sức trâu đầu mà không biết mệt '

Tôi chỉ vào Hạo Thiên thanh minh

-'tôi vừa ngắm cậu ta nên không để ý thôi chứ mắt tôi 10/10 đấy '

Đúng lúc tên Lâm được mệnh danh là kẻ đồng bóng lớp kia đi qua chắn toàn bộ thân hình Hạo Thiên, Lâm lấy hai tay che người quay sang tôi nói giọng yếu điệu

-'bà đừng có thích tôi,thấy người đẹp là sáng mắt,nói cho bà biết tôi có người yêu rồi đấy,tránh xa đây ra đẹp quá cũng bức thật '

Giọng của cậu ta tôi thề là không quá to,chỉ vừa phải đủ cho cả phòng thể dục chú ý dồn mọi con mắt vào tôi.Đã thế tên Hoàng Nhật còn đốp chát thêm một câu khiến tôi muốn chui thật nhanh vào cái hố gần nhất,Nhật ngạc nhiên há hốc mồm nói

-'Cái Gì vợ thích chị Lâm lớp a4 á,thật không ngờ khẩu vị của vợ nặng thế '

Cả lũ sau đó cười sặc lên,đau lòng hết sức.Thế mà tên Minh lại thờ dài nhìn tôi cười chêu tức, tôi thật sự không phải thế mà,có ai làm ơn tin tôi đi.....T.T

Giờ ra chơi tôi đành ngậm đắng nuốt cay phi thẳng lên lớp,nếu là mọi hôm tôi chắc đi như bay vào căng tin trường.....hòn hôm nay khác rồi,còn dám vào nơi đông người cho bọn họ cười chê sao,thật là mặt tôi chưa đủ dày vậy

Đến Lúc đi về tôi nhìn Hoàng Nhật với con mắt hận thù,cậu ta quay sang nhìn tôi thản nhiên nói

-'nhìn gì mà nhìn,để ý là vợ nhìn tôi đã 4 tiết rồi đấy,sao giờ nhận ra tôi đẹp trai rồi chứ gì '

Tôi cuối cùng cũng không nhịn được nữa đánh cậu ta tới tấp,tôi hận,hận cả dòng họ ba đời cậu ta, cơ sao lại sinh ra tên đáng ghét này.

Sau đó bước đi thật nhanh,Minh sai bước đuổi kịp cậu kéo tôi đứng lại nói

-'giận rồi sao,hoá ra lợn con nhà mình cũng biết giận à '

-'tôi không giận tôi tức '

Hắn cười xoa đầu tôi,sau đó cầm tay tôi lôi đi,cậu nói

-'đi đọc truyện xả stress thôi '

-'tôi không mang theo tiền '

-'rồi,biết rồi tôi khao '

Hoàng Nhật đi đến bên cạnh cười nói

-'thế thì khao luôn tôi đi,chỉ thêm một cốc nước vài cái bánh chứ mấy '

Tôi với Minh đồng thanh phản đối

-'cút,không có phần của cậu '

Nhật đau lòng,tôn thương gọi điện tố cáo với em yêu của hắn.Còn tôi với Minh thẳng tiến đến quán Tĩnh Lặng mọi hôm,đọc truyện thật khiến tôi bỏ đi hết những suy nghĩ không vui.....

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Lại một ngày mới nữa bắt đầu, Tôi hôm nay đột nhiên phá kỉ lục dậy sớm nhất nhà. Biết Minh hay chạy bộ vào buổi sáng, tôi gọi điện cho hắn, sau một hồi chuông Minh bắt máy, tôi liền vui vẻ nói

-'chào buổi sáng, cậu chạy bộ chưa đợi tôi đi cùng với '

Hắn nhìn vào màn hình sau đó dụi mắt tưởng mình lưu nhầm tên trong danh bạ cơ, được một lúc kiểm tra, hắn ngạc nhiên nói

-'Ồ lợn con hôm nay dậy sớm chắc mặt trời mọc đằng tây mất

'

-'cậu thấy lạ lắm à, tôi dậy sớm làm sao có thể thay đổi được hướng mọc của mặt trời'

-'không phải riêng lạ đâu, mà tôi còn kinh ngạc....xen lẫn sốc nặng luôn ấy chứ, một người yêu thương chiếc giường như cậu, mà cũng dậy sớm được, liệu trời có chuyển từ nắng sang mưa không đây, thật thối nát '

Trời quả thật bắt đầu âm u, nhưng là đen xám xịt trong đầu Tôi cơ, mới sáng sớm đã...bị đá xoáy, thật ám quẻ. Tôi nghiêng răng kèn kẹt, bực dọc quát

-'cậu tốt nhất nên câm và nín luôn đi, đừng làm hồng bầu không khí trong lành của nhau, có đi hay không '

Tạm hoãn chiến tranh, Minh cười nói trêu chọc

-'ờ đi, tất nhiên là đi rồi tôi không muốn mắc bệnh lười giống cậu '

Tôi với hắn Quen nhau lâu thế rồi, nhưng nhớ không nhầm thì đây là lần đầu tiên tôi đứng đợi hắn thì phải, cảm giác đứng đợi không thú vị như tôi tưởng, nghĩ lại thì tôi vẫn thích được hắn đợi hơn.

5 phút sau Minh đi ra, hắn mặc một bộ quần áo thể thao màu trắng, chân mang giày thể thao màu đen. Thấy tôi đứng ngoài cổng đợi, hắn cười tươi, giả bộ ngạc nhiên nói

-'thật khó tin vẫn cứ ngỡ mình đang mơ, cậu thật sự có thể dậy đi chạy bộ cùng tôi??? Chắc chắn tôi vẫn chưa tỉnh ngủ, tạt tôi đi:D'

-'là cậu nói đấy nhá, đừng có hời hợt '

Thế mà lúc tôi đang sẵn ồng tay áo, định đâm vào mặt, cho hắn bớt thích nói đùa người khác, ai ngờ tay tôi gần lao trúng mặt Minh rồi, thì hắn lại nghiêng đầu tránh ra, khiến tay tôi đánh trúng khoảng không.....hizzz hụt mất cơ hội, tôi đây thật sự là hận bản thân tại sao không đi được giày đế cao, nếu có thể bằng vai phải lứa với hắn thì có phải hay hơn không?????, để giờ mất đi một cơ hội trả thù ngàn năm có một này.

Hắn cười kiểu chiến thắng, môi nhếch lên nhìn thật đáng ghét, hắn nói

-'nói tạt là cậu định tạt thật à, mà không đúng nhìn kiểu tay nắm chặt thành quả đám kia thì chắc không gọi là tạt, không ngờ người ăn ở hiền lành như tôi, cũng bị cậu hận thấu xương đến thế, chỉ có kiểu quái vật như cậu mới có thể nhìn ai cũng thấy hận, đáng sợ ghê '

Tôi nhìn hắn với ánh mắt tia lửa, hắn giọng nói

-'nhìn lại đi cậu mà ăn ở hiền lành cái nỗi gì, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, hãy đợi đấy, tôi sẽ không đội trời chung với cậu '

Minh nhìn tôi lắc đầu nói

-'là cậu thì tôi tin tưởng mười năm là quá sớm, 100 năm cũng không sao, đừng cố cậu không vượt qua tôi được đâu '

Tôi hừ một tiếng, sau đó chạy đi trước.....hắn chạy theo sau.

Chúng tôi chạy bộ quanh dãy nhà, đầu tiên hắn chạy chậm ngang bằng nhau, thấy tốc độ quá chậm tôi nói

-'không cần nhường tôi, cậu chạy vừa sức đi tôi đây chạy kịp '

Thế mà Lúc hắn tăng tốc độ chạy, tôi mới thấy kinh ngạc, không thể tin nổi, tôi cũng là người chạy nhanh nhất lũ con gái thế mà khoảng cách giữa tôi với hắn lại xa như thế. Tôi có thể rút lại lời vừa nói không????

Lúc về đến nhà tôi thay quần áo soạn sách vở cho vào cặp, đang định mở cửa bước ra, anh trai tôi đã hành động trước, bước vào phòng nhìn tôi đang đeo cặp, anh kinh hoàng nói

-'Ồ kìa em gái tôi đây sao, tuyệt đối không đúng, này con nhóc kia vào nhầm nhà rồi, ra ngoài đi, đừng giả dạng cái Linh nhà tôi nữa, không giống nó chút nào

Tôi liếc nhìn, tiếp đó hừ một cái, nhớ lại những hôm bất lực, ngủ như chết để anh tôi lại có cơ hội làm tổn thương nhan sắc đáng quý vàng ngọc của tôi, xối hôm nay khác rồi =]]]* , tôi cười khiêu khích

-'anh rất tốt nhưng em rất tiếc phải nói rằng,hôm nay anh không chắc chắn có cơ hội làm tổn thương bản mặt yêu quý của em như mọi hôm nữa đâu.D '

-'tát nhóc đau cả tay anh có thích thú gì,hạnh phúc khi không phải động vào cái bản mặt dày chực mét kia, anh đây rất vui '

-'bọn con trai thật nhiều người lăm mồm như nhau '

Anh tôi cười nói

-'anh là anh yêu quý nhóc nên mới thế,tưởng ai anh cũng nói thật lòng à '

Tôi đập tay lên vai anh,dùng đôi mắt thành khẩn,van xin nói

-'anh trai yêu quái làm ơn ghét em đi,em gái không muốn tiếp thu lời nói thật lòng quý báu của anh đâu '

Ấy vậy Anh tôi lại quay mặt đi ngạo mạn tuyên bố

-'anh không có hứng ghét nhóc đâu,bớt mơ tưởng đi '

-'....' Tôi thật sự không biết nên vui hay nên buồn nữa.....

Anh em tôi đi xuống giải quyết xong bữa sáng,sau đó tôi lại cùng hân đến trường,hôm nay thật đặc biệt tôi cùng hân bước ra khỏi nhà cùng lúc,nhưng có điều không thay đổi đó là những lời nói chêu tức của hân trên đường đi,khiến tôi bức mình như mọi ngày

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Tôi vừa bước vào lớp,còn chưa kịp ngồi xuống đã nghe thấy tiếng một đứa bạn trong lớp gọi,đó là Nhi người giữ vai trò phụ trách phân quản ca trong lớp,cô ấy khá dễ thương,chiều cao tuy có 3m bẻ đôi nhưng đôi lại cô nhóc có giọng hát nhẹ nhàng dễ nghe, đang định cười hỏi xem cô cần gì,thì Nhi đã hớn hơ khoác vai tôi nói trước

-'Linh Linh, cậu được phân công hát một bài trong ngày khai giảng năm học sắp tới đây,hãnh diện không???? '

-'cái gì, tớ là đang nghe nhầm sao... '

Nhi cười híp mắt nói

-'bạn rất tỉnh nghe nhầm gì đâu,đó là sự thật 100% không chút giả dối '

đứa con gái chưa từng tham gia một hoạt động nào của trường như tôi,thì làm sao có thể được chọn vào đội văn nghệ trường????

Tôi nghi ngờ nhìn Nhi

-'tất cả mọi chuyện là do cậu sắp đặt đúng không, nói thật đi còn được hưởng sự khoan hồng của pháp luật '

Nhi cười dịu dàng giọng khê khàng biện minh

-'thật ra thì không phải riêng tớ đâu,cô chủ nhiệm cũng có ý định đó rồi mà,tớ xin thề chỉ cho thêm chút mắm muối vào thôi hì hì.....'

Tôi dơ tay lên tạo thành nắm đấm trước mặt Nhi, cô nhóc cười cười dơ hai tay lên tỏ vẻ đầu hàng,sau đó chạy vù đi mất.

Nếu tính cả lần dậy sớm bất ngờ kia nữa thì hôm nay tôi đã gặp phải hai truyện sốc nhất trong 17 năm qua.Nhớ không nhầm thì tôi chỉ đi hát lúc còn bé xíu,tầm 3,4 tuổi, đó Cũng là truyện lâu lắm rồi, giờ bảo tôi đi hát tôi thật chưa thuộc bài nào vẹn toàn,haizzz hát á....giết tôi đi còn hạnh phúc hơn.

Ngồi trong giờ học 5 tiết đầu óc tôi toàn đề trên mây, nghĩ đến đau cả đầu cũng không ra bài để hát,chẳng lẽ hát bài cháu lên ba??? hay Chú ếch con á....ây gu đảm bảo lên nhạc nền thôi,thì tôi cũng đã được tỏa sáng khắp sân khấu rồi,khán giả ở dưới chắc được một phen cười chảy cả nước mắt mất,có vẻ không mấy khả thi.Mà từ chối không đi cũng không thể,cô lớp tôi rất bảo thủ một lời đã quyết tuyệt đối không thay đổi.

Đột nhiên tiếng của Minh vang vang bên tai

-'này lộn về thôi,định ở lại đến bao nhiêu giờ nữa,cậu mà không đứng lên nhanh tôi đi trước đây '

Giật mình thoát khỏi suy nghĩ ngược lên nhìn hấn, vẫn cái vẻ mặt đáng ghét kia,tôi quay đầu lại nhìn lớp trống không,cuối cùng cũng mở miệng thắc mắc

-'ồ mới đây đã ra chơi rồi sao??? Mà tự nhiên lớp mình lại thích đi căng tin tập thể à '

Mình thở dài,dùng hai ngón tay cốc mạnh vào đầu tôi,nhúu mày nói

-' Cậu vừa từ hành tinh khác trở về????,lớp nghỉ hết rồi còn mỗi bọn mình ở lại, tôi ngồi đợi cậu cũng có được 31 phút thôi '-'cái gì 31 phút á, sao không gọi tôi sớm hơn '

-'tôi đây gọi cả chục câu rồi có ăn thua gì đâu '

nhanh chóng cho sách vở vào cặp,sau đó tôi cùng Minh đi về, tay cầm một cái kẹo mút, tôi vui vẻ thông báo cho Minh

-'này tớ được hát trong ngày khai giảng của trường sắp tới đây '

Mình cười cười,dùng ánh mắt dò xét nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới,sau đó cậu lắc đầu nói

-' với tài năng của cậu thôi sao, được chọn là điều quá hoang đường '

Tôi há to miệng, một lúc lâu không thốt lên được lời nào, gì chứ nhìn như vậy là đang coi thường tôi hay sao????, hãy đợi đây sẽ có Ngày tôi cho cậu thấy sức về tài năng bẩm sinh của tôi,bỏ qua dự định thể hiện sang một bên tôi dò xét Minh hỏi

-'thế cậu hôm đây có đến không '

Mình thản nhiên đáp một câu lảng xẹt

-'hỏi thừa,tất nhiên là không '

-'tại sao???'

-'tự nhiên thấy không mấy tin tưởng vào đội văn nghệ của trường '

-'ca nhạc trường ta rất hay mà,

-'không'

-'tôi hát đầu tiên cậu cũng không đi à '

-'thế lại càng không thể đến,mất hết niềm tin vào cuộc sống nếu tôi nghe cậu hát,lại là tiết mục mở màn nữa, làm tôi thấy không mong chờ vào những bài hát phía

sau đó '

-'cậu thật không biết thưởng thức âm nhạc '

Nhìn tôi có vẻ chưa hiểu.Hấn còn tốt bụng phân tích suy luận logic của bản thân cho tôi nghe, Minh nói

-' ngay tiết mục đầu đã chọn một người vô dụng như cậu rồi thì tiếp sau đó còn những kẻ ăn hại nào nữa, mà cho dù người sau cậu hát có hay đi chăng nữa,nhưng khi nghe xong giọng ca vang của cậu, thì thử hỏi còn ai nhẫn nại ngồi nghe tiếp nữa không đây '

Tôi ngây người ra,làm sao cậu ta lại có thể giải thích chu toàn như vậy được, trong một thời gian ngắn mà cũng sắp xếp được hết logic phản bác giọng ca của tôi sao????hừm tôi đây thật khinh những người học giỏi như cậu ta,có thể thông minh vừa vừa một chút không được à. Trên đường đi tôi bực mình hát to tra tấn cậu ta.Minh lắc đầu phản đối,hấn nói

-'stop dừng ngay và luôn đi, cậu sẽ làm tổn thương đến màng nhĩ của tôi mất, làm ơn đừng '

Tôi bảo thủ không dừng lại,cổ hát to giọng hơn nữa.Hấn nhúu mày không nói gì, vì căn bản cậu ta không cần mở mồm thì bao nhiêu ánh mắt,cùng những giọng nói nghi ngờ nhìn tôi kia,cũng đủ làm tôi không thể hát thành tiếng ít nhất một tuần rồi. Có một cô bé đi ngang qua tôi nhìn cô nhóc rất dễ thương,tay nắm chặt vào người mẹ, giọng ngọt ngào hỏi người phụ nữ bên cạnh

-'mẹ ơi chị này không biết bị làm sao mà hét linh tinh từ nãy đến giờ, giọng chị ấy giống y chaien, rất khó nghe '

Tôi ngừng hát,mặt đỏ bừng

Người phụ nữ kia nắm chặt tay đứa nhỏ,sau đó đi thật nhanh,tránh xa tôi,trước đó tôi còn nghe thấy cô ấy nói

-'người này không bình thường lần sau thấy họ con phải tránh xa đây '

Lúc này mặt tôi y như con tắc kè chuyển màu,từ đỏ đến đen.

Minh đi bên cạnh ôm bụng cười. Thật sự tôi không biết làm gì hơn ngoài lấy mũ che mặt cho đỡ ngượng,hizzzz xấu hổ hết sức,cái mồm hại cái thân.

Buổi tối tôi gọi điện hỏi Hoàng Nhật,sau một hồi chuông cậu bắt máy,tôi nói

-' lễ khai giảng trường tôi hát,cậu có đi không '

Thế mà Nhật lại trả lời y như hần -' vợ hát á, uầy thế tôi không đi đâu, đôi tai của tôi cần được bảo vệ '

-' có cần nói thật lòng thế không, lời nói đâu mất tiền mua, cậu đâu cần kiệt sĩ những lời tốt đẹp như vậy '

-'sorry tôi là con người thật thà không thể dối lòng được, thất đức lắm cơ '

-' thật thà con khi '

-'hahaha ừ con khi rất thật thà mà, ôi thế thì tiện xin cho tôi nghỉ hôm đó luôn,cảm ơn trước '

-'cút '

Thật đáng thất vọng, lớp tôi toàn kẻ không đáng tin cậy,hỏi 10 người tôi hát có hay không thì 9 người nói rất tệ,còn một người im lặng, nhẹ nhàng tắt máy không trả lời.???? Tôi tệ hại thế á, mọi người đừng ngăn cản tôi đi đập đầu vào gối tự tử đây.....

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Sau khi nghe những lời nhận xét đau lòng của lũ bạn,tôi ra quyết định tập hát vào những thời gian rảnh.....Nhưng mà thật sự tôi rất kín lịch

7 giờ đến 11 giờ 25 tôi đi học. Về Đến nhà 12 giờ ăn trưa 15 phút sau đó lên giường ngủ đến 5 giờ chiều. Lại ăn cơm,sau đó chơi game hoặc sang nhà Minh phá đến 9 giờ,đi ngủ.....Thật sự kín lịch không có chỗ nhồi nhét vào nữa,hizzzz bỏ cái nào được đây,khó nghĩ ghê.

Cuối cùng chỉ còn cách hát vào lúc sang nhà hần đập phá.....hahahaha quá thông minh.

6 giờ 30 phút tối,tôi sang nhà hần, lúc này Minh đang ngồi xem tivi,tôi đi vào ngồi xuống chiếc ghế sofa dài chỗ ngay bên cạnh hần, tiện tay cầm chiếc bánh quy trên bàn cho vào mồm nhai.Minh quay sang nhìn,tôi nói với hần

-'quyết định rồi cậu là người phản đối đầu tiên,vậy thì tôi sẽ thay đổi cách nghĩ của cậu về giọng hát vàng của Linh tôi đây..:D '

Hần có dự cảm chẳng tốt lành gì,cần trọng hỏi

-'bằng cách gì '

Tôi vỗ ngực tự hào nói

-'từ hôm nay trở đi ngày nào tôi cũng hát cho cậu nghe,đến khi cậu thay đổi ý nghĩ mới thôi, tôi sẽ mượn nhà cậu để tập hát '

Đúng lúc đó Hoàng Nhật đang xách va li quần áo đi vào nhà, nghe tôi nói vậy Nhật hoảng hồn,cười trừ dơ tay chào tôi với Minh,cậu ta nói

-' Minh thời gian này khổ cho cậu rồi, tôi đi dọn sang nhà thằng Lâm ở tạm vài ngày,sau lễ khai giảng sẽ quay lại,tạm biệt bạn bè tốt,yên tâm đi tai cậu bị làm sao tôi sẽ mời bác sĩ thật giỏi chữa trị cho cậu, đi đây '

Tôi từng người bởi những lời nói tổn thương của tên Nhật kia, chạm thật sâu sắc vào nỗi đau bản thân, bực dọc quát

-'cậu tốt nhất nên lượn thật xa cho nước nó trong, ai hát cho cậu nghe đâu mà bình phẩm '

Minh chen vào nói

-'tôi cũng muốn giống tên kia,thật sự không cần cậu ưu ái hát cho nghe mỗi ngày đâu '

Tôi kiên quyết phản đối,muốn trốn cũng không được bởi hần là người đàn cho tôi hát.Mà có vẻ tôi chưa kể cho mọi người nghe nhiều về Minh thì phải,hần thực ra rất giỏi đàn guitar,vi ô lông, piano nữa,không chỉ thế hần còn hát rất hay,chắc chắn là hay hơn giọng ca của tôi gấp vài lần.

Sau nhiều giờ suy nghĩ tôi quyết định hát bài Là tự em đa tình của Hồ Dương Lâm,chỉ ít tôi đã từng đi học một khóa Tiếng Trung. Với cả nếu có đoạn tôi nhớ nhầm hoặc hát sai chắc chắn mọi người sẽ không nhận ra,=]]]* ý đồ cả. Thật sự mà nói giọng tôi cũng khá,nhưng những lúc kéo dài lời thì hơi khó nghe một chút....

Nhiều lần hát quá đà hần dạy mãi tôi cũng không sửa được,khiến hần khô tâm không ít.

Minh thở dài,ngồi xuống cạnh tôi cậu hỏi

-'có cần tôi đây hào phóng hát song ca cùng cậu không '

À tôi vừa nghe hần nói gì vậy, chẳng lẽ tra tấn tai bằng giọng hát của bản thân nhiều quá mức, khiến tôi cũng bị ảnh hưởng luôn sao. Nghĩ một lát Tôi cần thận hỏi lại

-'cậu vừa nói hát cùng tôi,thật sao????'

Hần gật đầu trả lời

-'ừ chắc chắn đây '

Tôi cao ngạo tự đề cao bản thân lên tận trời mây

-' hahaha cuối cùng cậu cũng nhận ra tài năng của tôi rồi đúng không, biết mà người năng lực đầy mình như tôi có ai không bị khuất phục '

Đang có cảm xúc lâng lâng bay bổng,vậy mà hần nói cho một câu mất hết cả cảm xúc, câu đó chặn họng tôi,cậu nói

-'xuống đi cô nương,bay cao quá rồi đây,suốt ngày mơ tưởng, tất nhiên tôi sẽ hát song ca cùng cậu, nhưng đó phải là ngày chiếu tập cuối của bộ phim cô dâu 8 tuổi * theo dự định thì bộ phim có thể kéo dài vài năm là ít hoặc đến chục năm gì đấy*

????Cậu ta đang đùa tôi ư, không muốn hát cùng thì nói đại đi bày đặt,làm người khác tụt hứng. Con người này quả là đáng ghét hết sức,lúc nào cũng thích trêu chọc tôi, chẳng lẽ đó là thú vui tao nhã của hần à????

Bỏ qua lời nói đùa của hần, tôi chợt nhớ ra mục đích còn lại khi sang nhà hần ngày hôm nay.

-' xời tôi đây độ lượng không chấp cậu, hi hi cho tôi mượn cái tai nghe vài hôm,đạo này tiêu nhiều quá cháy túi nên chưa mua được '

-'mua tai nghe thật sao,đơn giản lắm '

Hai mắt tôi sáng bùng

-'thật sao cách gì,cậu định cho tôi vay à '

-' chỉ cần cậu bán máy đi rồi mua tai nghe là ok, =]]]*bán xong cái máy mua chục cái tai nghe còn được,tin tôi đi '

Hizzzz lại thế nữa,đúng là tôi không nên quá tin tưởng vào mấy lời nói của cậu ta,lừa tình hết sức,làm tôi tưởng bỏ rằng hần nghĩ cách hộ,ai ngờ bản tính khó đời, hần chỉ nghĩ cách trêu tôi là nhanh.

-'mua chục cái tai nghe xong tôi lại sang mượn máy cậu về dùng vài năm nhá '

Minh nhún vai thản nhiên nói

-'cần gì.....bán chục cái tai nghe kia, lại mua máy điện thoại là được rồi ngốc thế '

-'hizzzz biết ngay mà,cậu chả nói được ý tưởng gì hay ho '

Ngồi một lúc hần buồn chán,rảnh rỗi đi làm bánh ăn. Mùi bánh Minh làm thơm phức,dẫn đường cho đứa ham ăn là tôi đây đến với căn bếp yêu thương. Tôi cầm vào chiếc bánh có kem socola phủ lên,cho vào nồm....chỉ một từ khiến tôi nhận xét hoàn hảo về chiếc bánh kia.....nóng.....hần ôm bụng cười nhìn tôi nói

-'đồ hậu đậu,cậu đúng là cái đồ chỉ biết ăn mà không biết làm '

Thôi phù phù mãi cái lưỡi mới từ từ giảm bớt nhiệt, mắt hơi đỏ,tôi bịu môi

-'còn hơn cậu là cái đồ chỉ biết làm mà không dám ăn, thảm hại thật '

Minh lên tiếng

-'cậu thấy tôi không dám ăn lúc nào,mắt bị mù chắc đang ăn đây không nhìn thấy à '

Tôi cảm nín,nghe chặc rằng không phản bác lại được, ước gì tôi iq cao thêm một chút, nhưng mà nghĩ lại thì nếu lúc nào tôi cũng nói lại được Minh, có vẻ cuộc nói chuyện của chúng tôi không hứng thú là mấy.....

Cuối cùng cũng xong mấy buổi học nhạc, những ngày qua thật vất vả cho hân rồi:D.Không biết là hôm biểu diễn sẽ thế nào đây,mong là viên mãn

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Tầm khoảng 6h sáng tôi hiện giờ vẫn đang say giấc nồng,thế mà tự nhiên Nhi quẩn ca ở đâu xuất hiện, lời tôi bay ra khỏi giấc mộng đẹp đẽ kia,người con gái này thật đáng ghét hết sức.Với tư cách là người vừa bị phá hoại giấc ngủ tôi quát lớn,Nhi giật mình sau đó thờ dãi nói

-'Bà cô của tôi ơi,cậu có nhớ là hôm nay bản thân phải thực hiện một nghĩa vụ quan trọng không hả '

Tôi dụi mắt,dùng tay che mồm lại ngáp một cái thật dài, trả lời qua loa

-' Rồi rồi, tớ nhớ rất rõ,bao nhiêu giờ rồi '

-' 6 giờ 30 phút '

Tôi há miệng to, nàng Nhi này thật thích làm người khác giật mình, đưa người hiền lành như Linh tôi đẩy đi từ nhạc nhiên này đến ngạc nhiên khác

-'cái quái gì đây cậu là đang đùa tớ à, 6 giờ hơn cậu gọi tớ dậy làm gì '

Nhớ không nhầm thì thời gian bắt đầu buổi lễ khai giảng là từ 8 giờ 30 cơ mà, cô nàng này lại gọi tôi trước hân 2 tiếng, bức mình hà....đừng ai làm phiền tôi nữa nhè,ngủ tiếp đây good night.....tiếp sau đó ngã xuống giường chuẩn bị đi tìm giấc mơ mới. Thế mà lại bị Nhi cô nương lôi dậy, nhìn đáng vẻ ham ngủ của tôi thì nàng ta rất bức, dùng tay kéo mạnh thân hình tôi dậy, quả là lừa tình mà thân hình Nhi rõ gầy lại có thể mang tôi thoát khỏi cái giường một cách dễ dàng. Nhìn vẻ mặt tức giận của nàng

Tôi đành đứng dậy đi đánh răng rửa mặt, kể đó bị Nhi xoay như chong chóng chọn đủ thứ quần áo lên người,cô nàng cũng phải thờ dãi với cái đồng quần áo kém sự nữ tính kia. Quyết định cuối cùng là tôi phải mặc chiếc váy hồng xòe như công chúa của chị dâu tương lai mới mua tặng, tôi cất trong tủ chưa có cơ hội mặc,tóc búi lên mái bằng thừa thả tự do trước chán, da tôi khá trắng nên màu hồng có vẻ rất nổi. Lúc chuẩn bị xong trước khi đi tôi gọi điện cho hân nói rằng tôi đến trường trước

8 giờ hân đến trường nhìn thấy tôi mặc váy, hân thoáng ngạc nhiên,sau đó lại mang vẻ trêu chọc nói

-' woa....!yêu quái lại bắt đầu xuất hiện, đời quả nhiên lắm thứ kì lạ,nữ quái lại còn thích mặc toàn đồ đáng yêu mới đối lập chứ, chẳng phù hợp chút nào '

Nhìn xung quanh rõ ràng không có ai ở đây ngoài tôi với hân, vậy yêu quái ở đâu??? chẳng lẽ hân đang ám chỉ tôi à, tôi hừ một cái

-' đừng thấy tôi đẹp mà cậu lại bắt đầu ghen tị, đồ hẹp hòi, cậu mà nói được câu nào dễ nghe chắc hôm đó là ngày tận thế mất '

-' không hân,nếu trước mặt tôi là một người khác,tôi có thể dối lòng khen họ, nhưng là cậu thì tôi lại không thể mở mồmD '

Tôi bấu môi nhìn hân.

Tên Nhật tự nhiên xuất hiện thò đầu vào phòng trang điểm chỗ tôi với hân đang cãi nhau thâm tình, cậu ta thấy tôi cười tươi nói

-' Ồ ngạc nhiên ghê hôm nay Linh cóc ghè cũng biến được thành thiên nga quả thật thần kỳ =]]]'

-' Hahahaha chỉ có cậu mới khen tôi được một câu đàng hoàng...hi hi.... ' Sau đó hơi khom lưng xuống,cầm chiếc dép lên hướng phía Nhật mà phi thẳng, chỉ hận nỗi nội lực của tôi khá tệ, dù ném trúng ầu cũng chỉ như là gãi ngứa cho cậu ta, nhưng còn đáng buồn hơn đó là tôi ném dép chệch hân 20cm, bức mình chống hai tay vào hông hân giọng nói

-' cậu cái đồ chết tiệt, vừa đâm vừa xoa à,cóc ghẻ cái con khi '

Nhật nhe răng cười khích, cậu ta thản nhiên quay sang nói với Minh

-' đến giờ rồi ra tập trung kia '

-' ừ '

Đợi tên đó đi ra, tôi nhanh chóng kéo áo tay Minh lại nhẹ giọng nhờ vả

-' tý nữa quay lại clip cho tôi đi '

Minh nhủ mày, ừ hiểu mà....giờ đảm bảo trong đầu hấn hiện lên vài dấu hỏi chấm to tướng

-' giọng cậu có hay ho gì đâu mà quay lại '

-' quay lại đi, tôi xem thôi đầu cần cậu xem '

-' tôi rất nghèo nàn, làm gì có tiền mua điện thoại đời mới mà quay clip cho cậu '

Cảm thấy chưa bao giờ sốc như lúc này, hấn nghèo vậy chắc tôi đây được coi là rớt mùng toi mất, tôi lờm hấn????Minh cười trừ, hấn giải thích cặn kẽ suy luận của mình cho tôi nghe

-' nhìn xem.... chiếc điện thoại của tôi chỉ có mỗi 1 nút ấn, không chút màu mè, haizzz ngay đến quả táo còn bị cắn mất một miếng không còn nguyên vẹn.... vậy còn chưa được coi là nghèo ư??? Tôi khò lăm...vậy nên không quay clip gì hết '

Hấn đánh trúng tim đen của tôi rồi còn gì, tôi đây dùng điện thoại galaxy note 3 thì là giàu hơn điện thoại của hấn iphone 6 plus, thật là muốn bùng cháy.....

Minh cười nói

-' hôm nay cậu lấy được động lực ở đâu mà dậy được sớm như vậy, chúc mừng cậu đã cai ngủ thành công rực rỡ:D'

Tôi thở dài,sướng cái nổi gì đáng lòng thì có

-' có gì đâu mà mừng, lúc ngủ tôi là một minh tinh tỏa sáng nhất sân khấu, còn khi tỉnh dậy tôi lại trở thành một đũa vô danh tiêu tốt khiến mọi người cười chê, làm trò cười cho họ,gọng hát trong mơ của tôi như thần thánh, vậy mà....haizzz hiện thực thật phũ phàng '

Cuối cùng buổi lễ cũng bắt đầu,như đã tập luyện tôi hát bài là tự em đa tình -của Hồ Dương Lâm,do đã tập luyện cùng hấn khá lâu nên cải thiện được đáng kể, cũng may không quá đáng xấu hổ.....

Trên đường đi về nhà hấn chê giọng của tôi mãi không ngừng, nhưng sau này tôi mới biết, ngày ngày Minh đều mang ra xem giải trí, thật là chả hiểu nổi con người của hấn nữa, nói chê tôi như vậy, thế nào lại thích xem clip tôi hát, đồ lòi nói không đáng tin tưởng tôi khinh, cực khinh.....

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Từ ngày biểu diễn cuộc thi hát lịch sử cuộc đời kia,ngày ngày tôi đều vui vẻ hát cho hấn thưởng thức,thời gian đi bộ đến trường cùng hấn tôi tự kỉ, làm nhảm vài câu hãnh diện về bản thân.

-' có khi nào sau vụ này danh tiếng của tôi sẽ bay xa không nhờ,ôi nhờ sau này tôi trở thành ca sĩ thì khổ tâm lắm à nha'

Vậy mà hấn chốt cho một câu lãng xẹt..

-'tự dung ngữi thấy mùi hư cấu...' câu nói vừa dứt đã khiến tôi mất hết cả cảm hứng vô tận vừa mới đúc kết kia

Nếu hấn mà có thể khen tôi một câu,thì chắc chắn tôi đã cưỡi đến sái cả quai hàm, gập đầu lia lịa đồng tình,quan trọng hơn là tôi có thể vui mừng đến nỗi không động vào một quyển tiểu thuyết nào trong vòng một tuần mất...??? hizzz cơ mà không có chuyện đó đâu

Lúc đang đi do nhảy quá đà tôi vô tình vấp phải hòn đá đáng ghét, ngáng trên con đường vắng lặng kia, hòn đá vô duyên khiến tôi bay một đoạn tầm 4 cm, tuy không thể nguy hiểm đến tính mạng nhưng chí ít cũng khiến đầu gối rách đi một mảng da (nhân hóa chút thôi mọi người đừng tưởng thật), vụ ngã bay người, tôi đứng dậy chân bước đi khập khiễng, quay sang nhìn Minh dè chừng mặt hấn đen lại, tim tôi đập thình thịch chắc lại bị hấn mắng cho một trận rồi đây....chỉ tại cái tội hậu đậu nói mãi không thể xừa. Minh bước đến gần, hấn lúc này lại không chửi tôi,chỉ bế thân hình chú lợn suy dinh dưỡng của tôi lên rồi thản nhiên bước đi,hai cơ thể áp sát rất gần, gần đến nỗi tôi có thể ngửi rất rõ mùi hương bạc hà nam tính của Minh, mùi hương mà mọi lần khi đi bên cạnh tôi chỉ có thể ngửi thấy thoáng thoảng, hấn cất giọng trầm trầm, ân cần nói

-'Lần sau đi đứng cẩn thận một chút đi, thật là không biết khi nào cậu mới có thể lớn thêm được đây??? trẻ con hết sức, không phải lúc nào cũng có người bế thân hình nặng vài chục cân này của cậu đâu, hiểu chưa '

tôi dựa hẳn người vào hẳn,giọng ngen ngào, thật là không hiểu tại sao, nếu không ai nói gì thì không sao,nhưng lỡ có người quan tâm tôi lại yếu đuối được đà oán trách

-' tôi...chỉ tại hòn đá kia mà thôi, mọi hôm nó đâu ở chỗ đó '

hắn thấy tôi, ánh mắt chuẩn bị rung rung kể tội, chỉ cười nhẹ, gật đầu nói

-' ừ biết rồi,tại nó không phải lỗi của cậu '

-'ừm '

Chúng tôi đi đến trường, ánh mắt của các cô nàng nhìn còn đáng sợ kinh khủng hơn mọi hôm, biết là họ lại nói xấu tôi này nọ, nhưng đang bức xúc nên tôi cũng chả hơi sức đâu mà quan tâm đến họ nữa.

Vừa đến lớp Hoàng Nhật lúc này đang nói chuyện với cô nhóc lớp phó người mà được mệnh danh là tiểu thư của lớp tôi, thấy Minh bế tôi đi vào cậu ta sai vài bước chân đi đến chỗ tôi

-'hôm nay vợ lại được Minh hot boy nhà ta bế thâm tình vào lớp,cho hỏi bí quyết của vợ là gì, mà ép buộc uy hiếp được Minh hả, khai ra đi cho người khác học theo '

Tôi được Minh đặt xuống ghế, chỉnh lại tư thế ngồi ngay ngắn, bỏ cặp sách xuống, tay chống lên cằm cười nói lại

-' Cậu bị ung thư mũi à,ở đây không khai, ở đây hỏi,toàn mùi bánh mì thiêu của mấy đứa ủ trong lớp đã vài ngày thôi mà '

Hắn gật đầu đồng tình tán thành ý kiến xấu sắc của tôi

-' ừ quả thật, tôi rất thắc mắc không biết cô nàng lười chạy nhảy nào trong lớp, có đồ ăn thừa không mang đi vứt, haizzz chẳng lẽ không thấy không khí lớp đang bị ô nhiễm à '

Sau đó chúng tôi lại thờ dãi cùng nhau....

Hôm nay toàn tiết học khá vui nên thời gian trên lớp trôi qua rất nhanh. Tôi lại được Minh công vè, một lần nữa lướt qua những con mắt hâm mộ có, ghen tị thì càng thừa..... Tôi thật sự chỉ muốn có một cuộc sống cấp 3 trong lặng lẽ yên bình thôi mà.... dần dỉ vậy cũng không được đáp ứng. Hừm.....hòn cả thế giới=]]]]*

Chúng tôi đi qua công viên gần nhà, nơi đó có một đôi cầu nam nữ, à nhầm lộn từ phải là một nam một nữ dắt một chó đi dạo mới đúng=]]]]*. Chợt nghĩ ra một chuyện tôi hỏi Minh

-' chắc kiếp sau Hoàng Nhật có nhiều người yêu lắm nhò '

-'tại sao????'

-'không có gì chỉ là mỗi lần chơi audition cậu ta đi tán gái,những cô nàng đó đều trả lời 'kiếp sau đi anh ' tôi nhún vai cười nói

Hắn thờ dãi

-' thế vài kiếp nữa tôi sẽ lấy cậu à '

Tôi há hốc mồm, kì thực có lần nhầm chán,ngồi nhàn hạ cùng hắn xem phim, tôi có hỏi chơi hắn một câu

-' có khi nào cậu nghĩ sau này sẽ lấy tôi hay không????'

Minh đang nâng chén trà xanh nóng hổi, thỏi từng đợt khói vẫn bốc lên nghi ngút kia, cho lên mồm uống một ngụm, nghe tôi hỏi thế suýt nữa hắn phụt hết nước trà ra bên ngoài, may kiềm chế kịp,hắn nháu mày dút khoát trả lời

-' cưới cậu.....? Đợi vài kiếp nữa đi '

Ồ nếu là sự thật thì chỉ ít vài kiếp nữa hắn sẽ là của tôi sao..... hahaha điều này thật không tệ chút nào, vấn đề là thời gian quá dài....

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Về đến nhà lại bị mẹ ca cho một bài về cái vụ ngã kia một lúc mới được lên phòng. Lúc thay xong bộ quần áo thoải mái ở nhà được một chút, lại nghe thấy âm thanh gõ cửa cóc cóc...tiếng anh trai tôi vang lên tiếp đó

-' tình tình đang làm gì đấy anh vào nhé?';

hizzzz thật là.....haizz dù đã rất cố gắng nhưng tôi vẫn không thể nào quên nổi cái kiểu cách lịch sự này của anh trai, từ lúc có người yêu đang hoàng, anh có sự thay đổi 180 độ. Hồi trước mặc cho tôi là con gái đi chăng nữa, thì anh đảm bảo vẫn xông vào như phòng không người, khi đó tôi có phàn nàn vài câu, anh tôi còn thần nhiên nói * cho dù nhóc có trưởng thành đi chăng nữa thì nhóc vẫn là em của anh, hồi trước anh còn phải thay tã cho em đấy thôi, ra về người lớn gì chứ *, ôi thật biến thái....vâng anh trai tôi đẩy các nàng ạ, và bây giờ lại gõ cửa tôi cho phép mới vào. Thấy kiểu này tôi lại bắt đầu muốn chêu anh một cú. Tôi nằm thoải mái trên chiếc giường yêu quý, lãnh địa riêng của bản thân, đợi một lát mới trả lời

-' có việc gì không em đang bận lắm, không có thời gian rảnh tâm sự với anh đâu '; sự thật mà.....nằm cũng là một công việc, lúc này trên tay tôi đang cầm chiếc điện thoại nghe nhạc rõ là BẠN:D

bên ngoài không có giọng trả lời tưởng anh trai tôi đã từ bỏ mà về phòng mình, ai ngờ bản tính khó rồi cần gì sự cho phép của tôi, anh xông vào bình thản như không, thấy tôi đang nằm lười chầy thấy trên giường, anh cười nhếch môi

-' ây em gái bận quá cơ, nhóc đầu óc đơn giản lừa nổi anh sao ';

Thật muốn đẩy cái thân hình to lớn 1 mét 86 của anh tôi ra ngoài, sau đó đóng sập cửa vào. Cơ mà các cụ hồi xưa đã có câu gừng càng già càng cay, quả không sai, tôi đây còn chưa kịp bước tới đẩy thì anh tôi đã đi đến đóng cửa trước hộ tôi, tiếp đó nhìn tôi cười tươi tỏ ra là người chiến thắng, Linh ơi đã may thua,thật sự thua rồi, game over!!!!

-' anh đúng đồ cáo già công khai ';

-' chẳng lẽ anh đây phải giả nai xuất sắc như nhóc mới tốt à ';

Không nên chấp những kẻ học giỏi..... đầu óc thần thánh kia, cãi mãi cũng không được rất tốn calo. Anh tôi ngồi xuống giường cầm đồng hồ đặt tạm trên chiếc bàn học kê bên, sau một hồi trách móc cái bản tính hậu đậu của tôi, anh lại chăm chú băng bó cho tôi. Anh tôi dự định sau này sẽ là một bác sĩ tương lai nên những đồ đồ sơ cứu có thừa trong phòng, anh nói thức ra Minh gọi điện cho anh báo tôi bị thương ở chân, Minh nói hẳn không giỏi trong việc chữa trị nên không muốn làm bừa.??? cái gì thế tôi chỉ bị mất chút da có cần cẩn thận vậy không. (các nàng có biết không ý nghĩ của Minh đó là: băng bó ư? Lười bỏ sự...ai rảnh, nói tạm một cái lý do thôi mà, giờ khoa học tiên tiến cả rồi,bác sĩ để làm gì, băng không cần thận nhiễm trùng....đơn giản chỉ là chặt bỏ cái chân thôi mà * hahaha ôi cậu ấy khôn nạn y như mị vậy) Buổi tối hôm nay do chiếc chân tạm thời tàn phế kia tôi đành yên phận ở nhà, hẳn lại gọi điện cho tôi rủ cùng chơi game, gì chứ chuyện chơi có bao giờ tôi nỡ lòng từ chối. Lại bắt đầu cuộc thi đi tán gái, lúc chơi game tôi toàn trên danh nghĩa là boy=]]]]* lừa tình một chút thôi mà.

trong game audition tại một phòng nhảy đôi tôi với Minh gặp được một em mặc đồ khá dễ thương, khiến tôi đây lại nổi máu muốn cưa đổ cô nhóc.....

- Jin (tôi) nói ' đòi lắm lúc bắt ngờ, nó cho anh gặp em, tiểu thư xin hỏi quý danh ';

cô ta cho biểu cảm cười, nói

-' cứ nói quá, mình già rồi sao còn được gọi là tiểu thư, thật không dám nhận ';

-' em bao nhiêu tuổi mà già ';

-' mình 23 tuổi cơ ';

-' ô mô già gì đâu, em nói thế thật tội cho anh, anh hơn em tận 2 tuổi cơ '; ahihi....thật sự thì game mà, nói dối chút làm gì có ai bắt tội được tôi:D chị này hơn hẳn tôi 5 tuổi ít thôi mà =]]]]*

chị ta nói

-' thật sao em còn tưởng mình già lắm rồi cơ,hihi * cười * hóa ra còn gặp người lớn tuổi hơn, vậy anh tên gì ';

tôi cười thầm trong bụng, cố gắng không để bản thân cười phá lên, tôi nói

-' anh tên rất khó nghe Nhật Minh ';

Nghe đến đây kẻ vốn dĩ im lặng nãy giờ cũng phải lên tiếng, Ji (Hấn) bật chế độ nói riêng với tôi

-' Cậu dám dùng tên tôi tán gái, gan cậu hôm nay có vẻ lớn ';

-'* cười * có phải mình cậu tên Minh đâu '

-' tôi chỉ biết ở phòng này thì đúng có mình tôi tên Minh '

-' sorry dùng tạm có cần kiệt sĩ tên vậy không '

-' mượn có thể, nhưng đũa nào nói tên tôi khó nghe hả '

-'hahaha đây là khiêm tốn, chẳng lẽ lại nói tên anh cực hay, em nghe xong chắc phải trầm trồ khen ngợi,thế mới được à '

Vậy mà hần lại nói ừ đúng là tên đáng ghét

Trở lại với cuộc tán gái, chị ta hỏi tôi

-' nhà anh ở đâu '

Tôi cười nói

-'nhà anh ở gần tên Ji kia '

Cô quay sang hỏi Minh

-'thế nhà anh ở đâu???

-'ở gần nhà Jin '

Cô ta bực mình hỏi

-' thế hai người ở đâu '

-'ở gần nhà nhau ' chúng tôi đây là có sự đồng thanh không hề nhẹ =]]]*

Bà chị đó cuối cùng cũng hết kiên nhẫn, không thèm hỏi thêm nữa ấn nút bách đi ra khỏi phòng:D

Tiếp đó chêu thêm vài người nữa mới thoát game, hizzz nói lại nhá chúng tôi là đi chọc tức gái chứ không phải đi tán.....

Tôi nhớ Có lần tên Minh tán gái trên game xong lại bỏ, cô gái đó hỏi hần

-' tại sao lại bỏ rơi em '

Thế mà hần lại bình thản nói

-' không thích thì bỏ, thối mấ gì '

Thế này thử hỏi cô nàng nào có thể ở lại nói chuyện cùng hần tiếp đây??? Chắc vẫn chưa gặp được ai mặt dày hơn tôi

Thật sự thì Minh tuyệt đối không có năng khiếu tán gái, mà hần cũng không cần tán làm gì, chỉ cần lôi cái mặt búng ra sữa của cậu ta thôi cũng đã dư sức rồi, còn tôi chẳng thể hiểu nổi sao lại tán gái tài năng như vậy??? Câu trả lời thích đáng nhất đó là lúc trong bụng mẹ, tôi đã lấy quá nhiều hóc môn nam nên nó thế =]]]* có lần gái trong game theo kinh quá, tôi còn phải nói với cô nàng rằng ' anh chuẩn bị sang nước ngoài du học không thể tiếp tục bên em được ' khi đó mới dứt được nàng ta..... sau vụ đó đến hần 1 tháng tôi không dám đi tán gái thêm nữa * khổ tâm thật*

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

hôm nay đã 29 tết rồi nhì, Tớ xin chúc các bạn sang năm mới lại càng xinh đẹp, vạn sự như ý,mọi việc thuận lợi như ước muốn,làm được nhiều điều chưa thể hoàn thành hết trong năm cũ, không còn rơi vào cảnh cháy túi như tớ năm nay nữa nhé, =]]]* tính ra tớ viết truyện cũng chỉ được có 2 tháng thôi, cảm ơn các bạn đã ủng hộ cho chuyện của mình, mọi người năm mới vui vẻ nhé.... happy new year.....xin nian kuai le:D

Sự thật thì đừng tưởng Minh suốt ngày bên cạnh tôi mà nghĩ hần vẫn còn là trai tân. không phải đâu thật ra hần rất nhiều bạn gái, nhưng chỉ là không ai chịu đựng nổi hần trong vòng 1 tháng, nhờ cái bản mặt của Minh thì cũng chỉ giữ được họ trong vòng 3 tuần là kiên nhẫn lắm rồi.....

Không phải do cái tính thích trêu người của hắn đâu, bọn con gái đã được làm người yêu của Minh chia sẻ là hắn rất nhạt nhẽo, vô vị???? Tại sao tôi không thấy thế nhò,

Sáng nay tôi lại tiếp tục được hưởng vài cái tát của đại ca, thì mới có thể rời xa chiếc giường,tôi mặt mũi bơ phờ, cầm chặt tay của anh trai, giọng vô cùng thành khẩn nói

-' đại ca em nhờ anh một chuyện'

Anh tôi nghiêm túc hỏi

-' có chuyện gì không '

-' từ lần sau nếu muốn đánh thức em dậy, anh chỉ cần dội cho gáo nước lạnh vào mặt là được, chứ đừng làm tổn hại nhan sắc quý báu của em được chứ '

Tôi cũng là một đứa con gái lương thiện, trái tim yếu mềm mà, có cần bạo lực như vậy không????

Anh tôi cố gắng nhin cười, khề đáp

-' anh đi chuẩn bị sách vở đây, chuyện em nhờ rất gian nan, cần từ từ bỏ, không thể dứt ngay được thế nhé '

Mắt tôi tròn tròn đang định nói thêm, anh trai đã bước nhanh ra ngoài

-' anh đi nhé, nhóc chuẩn bị nhanh lên ' sau đó đóng rầm cửa vào

Tôi đành nuốt những lời định nói vào trong bụng, nhìn theo hướng cánh cửa vẫn có thể nghe thấy tiếng cười của anh.... thật hết chịu nổi

Tôi thề với chính mình rằng, sau này nhất định sẽ dậy cho chị dâu cách tương tự, trả thu trí mạng luôn,...xời mượn gió bẻ măng cũng được mà nhĩ..... ô mô mình thật thông minh.

Hôm nay có cả Hoàng Nhật đi cùng, hai bọn họ nói chuyện giải toán làm tôi,đầu muốn nổ tung.

Được một lúc tôi hết chịu nổi nữa, cười tươi xen vào hai bọn họ hỏi

-' đồ hai người biết hôm nay là ngày gì '

Hoàng Nhật nhìn tôi tò mò

-' không biết, hôm nay có ngày gì đặc biệt sao '

Minh nhúu mày nói

-' biết chết liền ' sau đó hắn quay sang tôi hỏi ' ngày gì '

Tôi nhún vai, lè lưỡi cười tinh nghịch, bình thản trả lời như không

-' tôi cũng chẳng biết hôm nay là ngày gì nữa '

nghe tôi trả lời xong, Minh cười cười nhìn tôi nói

-' Uầy Linh nhà ta vừa hát hay lại còn có khiếu hài hước nữa chứ '

-' hahaha cậu quá khen rồi, tôi làm sao có thể tài giỏi như thế được '

Hắn mở to mắt lòi ra cái vẻ mặt ngạc nhiên nói

-' Ôi lại còn thông minh nữa chứ ,thật đa tài '

-' Tôi cho cậu 2 giây để biến....' thiệt tình hà.....làm tôi còn tưởng hôm nay bước ra khỏi nhà bằng chân phải, may mắn được hắn khen ai ngờ lại bị hắn chơi đá đều, khen gì chứ cũng chỉ là chửi khéo tôi mấy câu nói xàm vừa rồi...

Hôm nay lúc tan học trời tự nhiên đầy mây đen kéo đến,mưa rơi không ngừng. Hoàng Nhật được bố hắn đến đưa về. Còn tôi hôm nay lại bị ra về một mình, cũng chỉ tại tên Minh đưa bạn gái mới quen được một ngày của hắn về nhà. Đang ở hành lang đây học định chạy đầu trần về, thì hắn lại chui ra từ đâu kéo tay tôi lại, đưa chiếc ô màu đen của mình ra trước mặt tôi

-' Cầm lấy đi, cậu định chạy mưa về đấy à '

Tôi đưa tay nhận lấy, thắc mắc nhìn hắn

-' tôi cảm ô vậy cậu với tiểu thư kia về kiểu gì '

-' *cười* không cần lo cho tôi đâu, sức khỏe của cậu đối với tôi cũng rất quan trọng '

Tôi nhìn Minh bằng con mắt long lanh sáng rực...ôi.....thiên thần...

sau đó hấn lại nhanh chóng lấy lại vẻ ngạo mạn như mọi ngày,cười nói '

-' Tôi đây sẽ hi sinh thân thể ngọc ngà này mà đi bắt taxi '

Câu nói ' cậu thật tốt ' của tôi mới đến cổ họng đã đành nuốt lại vào trong bụng, lườm hấn hấn giọng nói

-' Ác Quỷ, đồ ngốc.....đồ ngốc....cậu..... tốt nhất nên bị tai nạn chết đi càng sớm càng tốt, hừ.... nhìn cái bản mặt là không thể yêu thương nổi '

thể mà hấn lại cười hahaha rồi đi. Tôi đành ngậm ngùi cảm ô che đi về, đúng là cái cảnh đi một mình yên lặng quá không hợp với tôi, quãng đường 15 phút xa như nghìn cây số vậy. Đang đi tự nhiên có một bóng người chui vào,cảm ô trên tay tôi, rồi hấn chợt cảm cao lên đủ che cho cả hai người, tôi ngược mắt lên nhìn, thì ra là Minh. Chẳng lẽ hấn không đi về cùng tình yêu của mình, dường như cậu đọc được suy nghĩ của tôi, Minh nói

-' Tôi đưa cô ta ra ngoài bắt xe sau đó chạy đuổi theo cậu '

Tôi nhìn hấn, lo lắng nói

-' lần sau cứ lên xe về cùng cô ấy đi, cậu không sợ cô nàng giận sao, với lại chạy mưa như thế sẽ bị cảm thật đấy '

Hấn cười lùi lại gần tôi hơn, hai người hiện tại sát không một tia hở, hấn nói một câu rất ngắn, nhưng lại làm tim tôi đập loạn nhịp, mặt đỏ bừng lên

-' Cậu quan trọng hơn '

Tiếp đó chúng tôi lặng lẽ đi trên con đường mưa rơi không ngừng kia, không ai nói gì....vậy mà nụ cười trên môi tôi vẫn không tắt đi.

Tương cứ lãng mạn như vậy...., nào ngờ lúc đến trước cửa nhà, tôi nhìn hấn cười, chân thành cảm, thể mà hấn lại nở nộ nụ cười dễ tiện, nói

-' không cần cảm ơn, tôi chỉ là sợ cậu đối quá ăn mất ô nên mới đuổi theo canh thôi ''

Tôi tức hộc máu, trợn trừng mắt nhìn hấn, dồn nén hết cảm xúc vào đôi chân, đá mạnh vào chân hấn, quay người thẳng thừng bước vào nhà.

Còn Minh lại cười giòn tan chêu tức phía sau tôi.

Aaaaaa tôi muốn giết người quá đi mất

(mọi người vài tiếng nữa là sang năm mới rồi, còn việc gì năm cũ chưa làm thì làm nốt đi chứ....cái nút like ở cuối chuyện khá trông vắng rồi nhé, Hình ngôi sao đẹp vậy mà mọi người không ấn =]]]* điều cuối cùng cho năm cũ... thank you verry much....'S2..S2

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Thật đáng sợ một ngày ngồi trên lớp học tôi cứ ngỡ như đã một năm trôi qua, vậy mà thời gian chủ nhật 24 tiếng cứ giống như mới chỉ có tồn tại trong khoảng một giây..... thật không công bằng tại sao thời gian lại ít như thế why???

còn đau buồn hơn nữa là tôi lại phải có mặt tại nhà Minh, để cận lực chăm sóc hấn. Chuyện là ai đó hi sinh đưa tôi chiếc ô, để hấn mang thân ngọc ngà đi đón taxi cho bạn gái, cơ mà vô lí vậy cái cô nàng kia đâu sao không đến mà thăm tình chú đáo với hấn.

Mới sáng sớm hôm chủ nhật trời đẹp lạ lùng định rủ hấn đi chơi đánh cầu lông, tôi đã vui vẻ gọi điện cho hấn

-' này tình yêu đi chơi không, sau cơn mưa trời lại sáng một khung cảnh đẹp để không nên để nó trôi qua trong buồn tẻ chứ '

Minh trượt cho một câu lãng xẹt

-' không đi'

Đúng là cái tên này luôn làm người khác mất hết cả cảm hứng dâng trào, tôi nhả mặt dò xét

-' thể cậu định ở nhà làm gì, ngồi tự kỉ cho hết ngày chắc '

-'Tôi mệt không lết đi nổi '

Sau đó Minh tắt máy không cho tôi cái cơ hội trả lời thêm, gì vậy??? tôi là người gọi tốn tiền tôi chứ đâu có tốn tiền của cậu ta, có cần tiết kiệm hộ nhau vậy không. Nhưng nếu tôi không nghe nhầm thì giọng nói của hắn hình như khá mệt mỏi, không có điệu ngang tàn như mọi hôm.

khoảng 15 Phút sau tôi có mặt tại nhà hắn, tìm khắp nơi không thấy.... cuối cùng vào phòng thấy hắn đang nằm một đống trên chiếc giường. Nghe thấy tiếng mở cửa Minh mở mắt ra nhìn, nhận ra cái bản mặt quen thuộc của tôi hắn lại thờ dài nhắm mắt vào ngủ tiếp.

Tôi bước đến ngồi lên giường phía bên cạnh hắn, bàn tay của tôi phủ lên chân hắn, có vài sợi tóc nghịch ngợm không yên phận chọc vào tay tôi, nhưng nó không làm tôi phải chú ý bằng cái chân nóng có thể nướng chín thịt bò của Minh. Tôi nhàu mày hỏi

-'Cậu uống thuốc chưa '

Minh vẫn không mở mắt, cậu trả lời tôi

-' không cần uống, ngủ dậy sẽ khỏi '

-' cậu nghĩ mình là thần thánh phương nào chắc, thuốc chỗ nào tôi sẽ đi lấy '

-' cậu diễn kịch rất tẻ không biết à, nhà tôi có cái lọ nào cậu chưa từng chui'

Ồ kì thực có chuyện đó, chỉ là thấy hắn bị ốm nhất thời hoang mang một chút thôi mà, tôi cười trừ đi lấy thuốc, rót cho hắn một cốc nước mang lên phòng. Minh nhìn đồng thuốc tôi lấy, chăm chú một chút..... khiến tôi hết kiên nhẫn nói

-'cậu có uống hay không, nhìn nhiều cũng chẳng khỏi ngay được đâu '

Hắn bị ốm nặng như thế, vậy mà không biết lấy đâu sức lực dồi dào để trêu chọc lại tôi, Minh cười nhẹ nói

-' cái đồng thuốc cậu lấy cho tôi liệu có an toàn không??? thật thối mäck '

Minh vừa nói ra khiến tâm trạng tôi vừa vui vừa bực,hóa ra cậu ta không đến nỗi nguy kịch,tay chống vào eo nghiêm giọng nói

-' tú thuốc dự phòng nhà cậu không đến nỗi để thuốc chuột trong đó chứ '

-' đương nhiên là không '

-'Thế có thuốc một lần uống thẳng thiên không?? (thuốc độc)

-'cũng không '

-' thể cậu còn sợ cái gì, nếu có lỡ uống nhầm thuốc thì cùng lắm vào Trung Tâm Thần Kinh nghỉ dưỡng vài năm, cậu có tiền mà vào không thành vấn đề. Hoặc nghiêm trọng lắm thì mất tính mạng, hậu sự nhà cậu cũng có thể lo yên tâm chưa' Hắn thờ dài nhìn tôi khó tin, Minh yên lặng một chút rồi đột nhiên hỏi

-'cậu chưa bị ốm bao giờ sao,không biết cần ăn trước khi uống thuốc à '

-'chưa từng, nhưng mà cậu chưa ăn gì hà??? 8 giờ 30 rồi mà '

hắn hần giọng nói

-'tôi không bước nổi chân đi, thì cặp nền nhà lên lấy đất mà ăn à,làm ơn đi khôn vừa vừa thôi, nảo phẳng trơn mượt quá cũng không tốt đâu '

Người xưa đã có câu không biết không có tội rồi còn gì, tôi không can tâm nói lại

-' cậu chưa nghe thủng lỗ tai à, tôi chưa hề bị ốm thì làm sao biết được phải làm gì '

-' lại bảo là cậu chưa từng xem phim đi, có hàng ngàn bộ phim có cảnh chăm sóc người ốm đấy biết không '

tôi nhún vai thần nhiên đáp

-'hahahaha..... tôi đây biết điều đấy chứ, chỉ là tôi tưởng phim không có điều gì là sự thật, cậu thấy đấy làm gì có ai mới sáng sớm từ giường bước xuống đã phân sơn đỏ chót đâu '

Minh tựa lưng vào thành giường nhìn tôi

-' biết mà.... những kẻ ngốc thường không bao giờ bị bệnh '

cái câu ''thật sao cậu lấy dẫn chứng ở đâu mà kết luận nhanh vậy '' bị tôi nuốt lại trong bụng, lườm Minh bằng con mắt tóe lửa

-' tôi thực muốn bóp chết cậu..... đợi đấy rồi có một ngày cậu sẽ phải hối hận ' sau đó tức giận đi xuống dưới nấu cháo cho hắn

Tôi thật sự không có tài nấu ăn,nhưng mà chưa ăn hại đến nỗi không biết nấu cháo đâu nhé,ở nhà nấu cơm toàn lỡ tay cho nhiều nước thành nấu cháo thôi đấy:D, được 10 phút sau nước sôi những hạt gạo chín nổi lên, đang định lấy muối cho vào nhưng tự nhiên nhớ lại cái vụ bị hắn chọc ngoáy vừa rồi,ánh mắt nham hiểm của tôi lại tia sang chiếc lọ có ghi chữ đường to tướng, ahahaha cậu đừng trách tôi có hận thì hận cái mồm đáng ghét của cậu thôi

20 phút sau tôi cho hành vào bát cháo mang lên cho hắn, bản mặt cười tươi miệng mở không ngớt, mặt đỏ bừng lên vì phải nhìn tiếng cười bùng phát lên, tôi nhẹ giọng nói

-'Minh dậy đi tôi nấu xong cháo cho rồi '

Hắn nhìn chằm chằm vào tôi với con mắt nghi ngờ, cảnh giác tuyệt đối. Chẳng lẽ hắn lại nhận ra nhanh như thế á,tôi rõ ràng đóng kịch rất đạt cơ mà.

Cậu ta nói

-' lấy hộ tôi lọ thuốc đau dạ dày trước đi '

tôi lắp bắp trả lời

-' sao....sao phải lấy thuốc đó làm gì '

-' thì để phòng trách bội thực chứ sao nữa, cậu mà nấu nổi cho tôi bát cháo chắc chắn trời sập mất thôi '

-' cậu đừng có mà khinh thường tôi nhá, cơ mà trời có sập thì đảm bảo những tên cao siêu hình là cậu sẽ chết trước, haha tôi yên tâm rồi ' hizzz may mà hắn chưa phát hiện làm nhau thót tim, hóa ra là sợ cái tài nấu ăn tệ hại bậc thầy của tôi

cậu ta múc một thìa cháo nóng hổi, khói vẫn còn bốc lên nghi ngút, lúc cậu thổi cho bớt nóng... tôi chỉ việc chờ đợi,chờ đợi rồi cười đột phá lên là được.Thế mà giây phút hắn cho thìa cháo lên miệng ăn, 1 phút không có phản ứng, phút tiếp theo lại ăn như thường???? hết tính kiên nhẫn tôi cũng phải lên tiếng tra hỏi

-' này, ồm xong cậu mất luôn vị giác rồi à. Không thấy ngọt sao'

Minh nghi ngờ nhìn tôi

-' ngọt cái gì, cháo cậu nấu mặn kinh khủng khiếp.....ngọt sao nổi

-' tôi rõ ràng lấy gia vị ở lọ đường, làm gì có chuyện mặn được, vô lí cậu lừa tôi đúng không ' Oh my good lời nói đi trước suy nghĩ, lại lỗ mồm khai hết ý đồ rồi còn gì

thế mà hắn không có biểu hiện của sự tức giận,trái lại còn nham hiểm hơn tôi, hắn nói

-'À cái lọ màu trắng có chữ Đường to tướng đấy á, tôi chỉ viết lên như thế để cho lũ kiến tưởng đường sẽ bị dính bẫy thôi mà, chứ trong lọ là muối nguyên chất 100%.....hừm thật không ngờ con kiến to quá, may mà óc nó chỉ bằng quả nho hahaha'

???? đậu xanh, rau má, đầu óc hắn thật thần thánh,tôi đây khâm phục sát đất,thật đáng sợ. Trời ơi....chỉ có hắn mới nghĩ ra được cái kiểu đấy thôi, thật là một đối thủ đáng gờm...

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Mất cả một ngày chủ nhật đẹp để chăm sóc hắn, thật là tiếc nuôi mà, đã thế còn bị chọc cho phát điên mấy chục lần.

Nhưng Đến buổi tối hắn sốt không ngừng, làm tôi phải chạy liên tục để thay khăn đắp lên trán cho hắn

Đến tận lúc khuya Minh đỡ dần tôi mới yên tâm gác xuống chiếc bàn bên cạnh giường nghỉ một lúc. Nửa đêm hẳn mới cảm thấy đầu bớt nặng, mở mắt nhìn sang nơi phát ra hơi thở đều đều, hẳn cười nhẹ

-' Cậu chắc mệt rồi đúng không, chúc ngủ ngon '

Tiếp sau đó tôi chỉ cảm thấy cả người nhẹ nhõm, được đặt lên một thứ khá êm, cơ thể ấm dần.

Minh đặt cô lên giường của mình, bản thân cậu lại vác xác sang phòng kế bên....

Tôi yên lặng ngủ suốt đêm. Đến khi nghe thấy tiếng chim bên ngoài riu rít kêu, vài tia nắng len lỏi chiếu vào mắt khiến tôi bừng tỉnh. Cảm xúc hoang mang dâng trào, phòng tôi trang trí cô điển như thế này từ bao giờ, nhớ rõ ràng đôi điện giường ngủ của tôi còn có một tủ truyện rất màu mè nữa cơ mà???
Mất đầu rồi....

Phải mất một lúc mới tỉnh hẳn, tôi tự thưởng cho đầu mình một cái cốc rở đau. Nhìn xung quanh không thấy Minh bên cạnh, tìm mãi thì thấy hẳn vẫn đang ngủ, tôi sờ thử chân hẳn, thấy mát lạnh mới yên tâm ra về. Đi đến cửa nhà chân tự nhiên không đứng vững nữa, tôi khóc không ra nước mắt

-' thôi xong, hôm qua mình là bỏ nhà ra đi, rồi còn ngủ nhờ.... chẳng lẽ lại phải ngồi nhà nghe mẹ ca thán bài hát * con nhà người ta, con nhà mình sao???*. Thật không sống nổi đến ngày mai mất ' tôi chỉ dám đứng ngoài tranh đấu nội tâm quyết liệt, đến phút cuối vẫn là uõn ngực, đứng thẳng lưng tự tin đi vào, thà chịu trận trước còn hơn.

Phòng khách không có ai, tôi thờ phào lên phòng, lúc đi qua bàn ăn một giọng nói vang lên làm tôi thót tim

-' em gái thân yêu mới về à '

Hizzzz thì ra là anh trai đáng quý của tôi, thật may mắn vạn lần, tôi đứng lại cười đáp

-'ahaha em mới đi tập thể dục buổi sáng về đấy mà '

Anh cảm cốc sữa lên uống một ngụm, cười rõ hiện từ nhìn tôi, nói

-' vậy sao, tập thể dục từ tối qua đến giờ, cẩn thận bị cảm đấy em gái .xin lỗi nhé Tôi qua chưa được em cho phép, anh đã lỡ ngủ trong phòng em mất rồi, thể nhóc ngủ trên giường anh à '

Trời ơi tránh được vô dưa lại gặp phải vô dưa, thật là cuộc đời tôi rõ mờ mịt.

-'đại ca mẹ ở nhà không?'

-'không,may cho nhóc là mẹ đi chơi xa vài ngày đấy nhé '

-'hết hồn sút chết '

Anh tôi tỏ ra mệt mỏi, than vãn

-' anh tự nhiên mất hết sức lực, không rửa nồi đồng bát trống chát kia nữa, nhóc đang rảnh nhớ giúp anh nhé, anh đi học trước đây ' nói xong anh cầm cặp đeo lên vai, vui vẻ huyt sáo lướt qua tôi.

Ôi thần linh ơi, con đã đắc tội gì,làm ơn nhắc cho con sửa chứ đừng phạt như vậy

Anh tôi thật không phải dạng vừa đâu, mẹ tôi đã quy định ngày chẵn anh tôi phải rửa bát, còn đến ngày lẻ lại đến phiên tôi, chủ nhật thì mẹ phụ trách. Vậy mà vì cái vụ ngủ lang kia, anh trai khốn kiếp lại lợi dụng được cái sức lao động nhỏ bé này của tôi. Thật đau lòng ầm ứ đi đánh răng rửa mặt còn đi học.....

Bước ra khỏi cửa đã thấy hẳn tươi tỉnh đứng chờ, hẳn cảm xiên xúc xích dơ trước mặt tôi. Liếc nhìn một cái tôi thờ dài lắc đầu

-' cảm ơn, nhưng từ hôm nay tôi sẽ ăn chay niệm phật '

Minh thoáng ngạc nhiên, cũng phải....mà trông gì chứ đồ ăn tôi đâu có chê nhiều bao giờ, hẳn thấy tôi nhất quyết không lấy, hẳn tự cắn một miếng, xong lại nói

-' Cậu có ăn chay thế nào đi nữa cũng không tích đức được đâu, ngày ngày đi chêu chó hàng xóm, ăn thịt còn nhiều hơn ăn cơm, đã thế cậu còn suốt ngày ăn vạ, hành hạ và phá huỷ cuộc đời tôi như thế tội rất lớn '

-' Cậu không cần đổ thêm dầu vào lửa, tôi cũng đã thấm hại vô cùng rồi, vậy nên im lặng hộ cái '

Hắn nhún vai, mặt nghiêm túc hỏi

-' có việc gì à '

-'không có gì ' chẳng lẽ lại đi đổ hết tội lên đầu hấn, với lại nói tại hấn mà tôi bị anh trai thân ái nắm thóp, hấn sẽ làm gì.... mang thân ra báo đáp tôi sao???? Ôi thật không dám mơ tưởng đến

Minh không buông tha cho tôi, dò hỏi đến cùng

-' hoang đường không có việc gì mà lộn chê cảm ả, nói dối quá lộ liễu '

-' thật ra là có '

Hấn tò mò hỏi

-' chuyện gì '

Tôi lại bình thản đáp

-' Cậu đoán đi '

Trái lại sự khiêu khích của tôi, Minh cười nham hiểm nói

-' tôi đoán ra rồi '

Cái gì, bộ cậu ta đi guốc trong bụng tôi chắc, thần đồng hay sao mà đoán không cần suy nghĩ, tôi thử xem đáp án của hấn

-' Cậu đoán ra rồi cơ á nhanh thế, nói thử xem là chuyện gì '

Minh cười tươi nhìn tôi nói

-' Cậu đoán thử xem '

Thật muốn ném cho hấn phát dép tông in hình lên cái bản mặt hảo soái kia, hấn thật biết cách trêu người,

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Mất một ngày tổng vệ sinh nhà cửa, Minh lại phải làm bù vào buổi chiều hôm thứ 2, sau khi đi học về là bắt tay vào quét dọn luôn. Đến tận tối hấn mệt mỏi lấy tay lên chân lau đi bớt mồ hôi, nhìn qua tổng thể căn nhà sáng bóng kia, mệt mỏi nói

-' cuối cùng cũng xong, chắc từ lần sau cũng nên thuê người về làm cho bớt mệt '

Tiếp đó ánh mắt vô tình lướt qua dừng lại tại nơi hai kẻ vô gia cư từ đầu chui ra kia, ngồi nhà hấn làm cà, ầm ĩ này giờ, Minh bực mình nhìn tôi với Hoàng Nhật đang tranh nhau cái điều khiển, cậu trầm giọng xuống

-' này....., hai người làm ơn về hộ cái, tập hợp hết ở đây làm gì, phá nhà tập thể à '

Giọng nói của hấn vừa đủ khiến hai kẻ đang ồn ào kia cũng phải ngừng lại chú ý đến sự hiện diện của hấn. Tôi nhìn Minh cười tươi đáp

-' nhà tôi không có một ai, sang đây trú tạm một chút thôi mà.....người bạn tốt chẳng lẽ cậu nữ để tôi ở nhà một mình nói truyện nội tâm sao '

sự thật thì tôi là sang nhà hấn trốn nạn, có nhà mà phải di dân đi trú nhờ, thật không dám về, giờ mà ở nhà chắc lại bị tên anh trai kia bóc lột cạn kiệt sức lao động mất, tôi ánh mắt long lanh thành khẩn

Ngược lại vẻ mặt ngây thơ của tôi, hấn trả lời vô tình

-' liên quan gì đến tôi, cậu buồn chán chứ đâu phải tôi, bận tâm nhiều làm gì '

Minh quay sang Nhật dò hỏi tiếp, hấn héch mặt lên một cái. Nhật biết ý trả lời

-' hahaha, đừng đề ý đến tôi, chỉ là mụ dì ghê, với lũ con đáng ghét kia không có mặt ở nhà, chẳng có ai để tôi chêu tức nữa, nên buồn chán sang đây chơi với cậu cho vui thôi mà '

-'khỏi...không có cậu đến tôi còn hạnh phúc hơn '

Hắn thở dài, thật quá quen với cái bản mặt của hai người họ, ngày ngày xâm chiếm lãnh thổ của hắn, không để nơi đây nổi một ngày bình yên, rõ như cầu cầu mỗi khi họ buồn chán lại biến căn nhà thành nơi xả stress.

Tôi nhìn Nhật khó tin nói

-' mẹ tôi không có ở nhà, tủ lạnh trống không nên phải sang đây ăn nhờ ở đậu, còn coi như là hợp tình hợp lý, cậu nhà to cửa rộng chẳng lẽ cũng không có gì ăn ư '

Nhật cười rõ tỉnh, nhún vai trả lời lại tôi

-' Cậu cũng biết đấy, nhà to đâu phải là tất cả, bên ngoài chỉ là cái vỏ, sao bằng được căn nhà Minh đẹp trai lớp ta được, ở đây phục vụ rất tốt, tôi đây rất thích thú '

-' cái gì??? Cậu thích thú với Minh á....Oh my good tin nóng hổi, ra thì Minh rất hảo soái nhưng cậu cũng không thua kém là mấy, đừng lún sâu quá bây giờ bỏ vẫn còn kịp'

tôi vỗ vai cậu ta, thâm tình khuyên nhủ

Nhật tròn tròn mắt nhìn tôi, hết nói nổi, ngừng lại một chút xong cậu lại tươi tỉnh trở lại cười hỏi tôi-' Cậu đã từng nghe câu chuyện về kẻ điếc nói với người thông minh chưa '

Câu chuyện này tên là vậy sao nghe kể được, tôi trả lời thành thật

-' chưa từng nghe qua '

Cậu ta cười nham hiểm

-' biết mà, nhìn bản mặt của cậu là tôi hiểu rồi.....thôi xong hình như tôi bị thành người thông minh thật rồi..... '

Tự nhiên chiếc dép của tôi hướng thẳng mặt tên Hoàng Nhật mà ném, hừm.... cái gì mà điếc với người thông minh. Hắn dám chửi khéo tôi đây bị điếc,khi tôi hiểu nhầm ý hắn á, đợi đấy tên nham hiểm

Nhật mang về mặt hầm hầm, cậu ta lãnh chọn cả chiếc dép tông, nhìn tôi tức giận nói

-' Cậu muốn giết người à, ném nhẹ thôi chứ '

Không thèm chấp sự tức giận của hắn tôi giả nai hỏi

-'thế cậu đã từng nghe qua chuyện kẻ ngu nói với người điếc chưa????..... mà cậu vừa nói cái gì cơ'

-' tại cậu bị thủng màng nhĩ à, nói to thế còn không nghe rõ'

-' Cậu nói gì????'

Nhật bực mình quát to vào tai tôi -' đồ điếc lòi '

-'xin lỗi.....hình như tôi bị điếc thật rồi '

-' Cậu dám dừng lại trò của tôi '

Tôi nhún vai, bình thản ăn bánh uống nước cam. Hoàng Nhật nói một câu, tôi đáp lại mườì, làm Minh cũng phải bực mình lên tiếng

-' không cần cãi nhau, cả hai đều điếc với ngu, tranh trực vị làm gì.... đấy hòa chưa, nói nhiều tổng hết cổ về bây giờ, mồm như cái đít vịt nói không ngừng nghỉ'

Ồ lời nói rõ uy lực, hắn vừa cất tiếng tôi với tên kia im như hến.

Tiếp đó tôi trầm tư xem hoạt hình, mắt thì nhìn theo dõi cốt chuyện, nhưng tâm lại bay bổng đi vắng. Đến khi Minh cốc một cái vào giữa chán tôi mới tỉnh hần, hắn nói

-' Cậu vừa bay đi đâu đấy, mọi khi đến đoạn hài thì cười như điên cơ mà, lần này lại..... Thật kì lạ '

Nhờ cú đánh đau rát kia tôi lấy lại ý chí, nhăn mặt trả lời

-' không có gì tôi đang thắc mắc vài chuyện thôi'

-'chuyện gì??';

Thấy hần thắc mắc tôi cũng thành khẩn nói, ít ra có kẻ nghĩ hộ vẫn hơn

-' thật lạ trong khoảng thời gian đánh nhau, cái quãng 20 phút Naruto nhớ lại kí ức vậy lúc đấy kẻ thù cậu ta đang làm gì, ngắm cảnh à ';

Hần cười cười nói

-' à tôi cũng đã từng nghĩ và cuối cùng đưa ra được vài kết luận, chắc có khoảng 10 trường hợp có thể xảy ra ';

-' cũng rất có lý, nói ra thử xem ';

-' có thể lúc đấy kẻ đó đang đi giải quyết nỗi buồn, hoặc phi tiêu, chém giết không trúng....mà cũng có thể vợ hần gọi về ăn cơm thì sao, đó là 3 trường hợp, còn lại là 7 trường hợp khác ';

-' Cậu đùa nhau à ';

-' Cậu mới là đang bị điên đấy, hỏi toàn mấy câu ngu ';

-' tôi nói nghiêm túc ngu lúc nào';

Hần hừ nhẹ, kể lại cho tôi nghe

-' nhớ lại đi có lần cậu nói * tôi thật ngưỡng mộ bọn yêu quái, tại sao chúng có thể kiên nhẫn ngồi chờ siêu nhân biến hình xong mới bắt đầu đánh nhau??';

À...Kì thực Tôi cũng có hỏi như thế... hahaha, lúc đấy còn bị hần lạnh nhạt trả lời lại

* thắc mắc thì đi mà hỏi người biên tập *

Mãi về tận sau này vẫn không tìm ra nổi lời giải đáp, khổ tâm thật... nhớ sau này con cái tò mò hỏi thì sao mà giải đáp cho chúng nó được đây, thôi chắc lúc ấy chém bừa vậy

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Lại một buổi nữa chúng tôi có mặt đầy đủ tại nhà Minh, hần là bị chúng tôi ám đến nỗi khổ tâm vô cùng, cứ nhìn thấy bản mặt quen thuộc ấy lại chẳng làm được gì hơn ngoài vài tiếng thở dài, hần cười như không cười, nhìn hai kẻ lại đến nào loạn căn nhà kia, nói

-' làm ơn đi ai về nhà đấy, ngay và luôn, thế là hai cậu tích đức cho con cháu vài phần rồi ';

Hoàng Nhật nhìn hần, cậu ta cho tay lên gãi đầu tỏ ra áy náy, cười chào

-' yo.... bạn bè tốt lâu ngày mới hội ngộ, tôi có mang đồ đến cho cậu bồi bổ đây, hahaha...Nhìn xem tôi rất biết cách thận trọng lo lắng cho cậu đấy nhé ';

Hần hừ một cái, ánh mắt hướng đến cái túi tên Nhật mang theo, không tự chủ mà giật giật khoé mắt, nói

-' biến.... mang bánh mì đến thăm người mới ốm liệt giường là tôi đây, cậu rất tốt.... Tôi đã nhìn thấy được tấm lòng của cậu rồi đấy, mang cái túi ném vào thùng rác ngoài kia hộ nhau phát ';

Tôi từ ngoài chui vào, khoác tay lên vai Hoàng Nhật, xong lại nhìn về mặt tức tối của hần, đành ngậm ngùi không dám kể công, cái ý tưởng tào bạo mang bánh mì đến bồi bổ cho hần, chỉ cười nhẹ nói

-' hahaha, chào buổi tối.... bạn bè tốt tôi lại đến chăm lo cho cậu đây, cậu đứng cửa chờ sẵn là muốn hoan nghênh bọn tôi đến đó hả, thôi thôi không cần khách sáo thế làm gì ';

Thấy cái vẻ mặt tươi tỉnh của tôi, hần lại vô tình nói thẳng mặt không chút nề tình, cười khỏ nói ra suy nghĩ thật sự tránh để tôi hiểu nhầm ý hần quá mức, Minh nói

-' tôi là đang định ra đóng cổng tiễn khách '

-' ây còn sớm đóng cửa gì vội, dù gì bạn bè tốt cũng đã lỡ đến rồi ít ra cũng nên mời vào nhà, ăn miếng bánh uống ngụm trà rồi mới đuổi chứ....'

Bỏ qua cái bản mặt hớn hờ của tôi, Hân cau mày dò hỏi

-' cái vụ mua bánh mì đến là do ý của cậu đúng không '

Tôi cười hi hi, hân đã đoán ra thì tôi cũng không nên dấu diếm làm gì, thành khẩn khai báo ý tưởng ban đầu

-' thật ra thì... cái hôm cậu bị ốm tôi để ý, có rất nhiều cô nàng mang sữa đến cho cậu bồi dưỡng a, vậy nên.... Tôi mới bảo cậu ta mua bánh mì cho cậu ăn kèm, cho bớt ngấy thôi mà '

Hân điềm nhiên đáp

-' bạn bè lâu năm quả nhiên suy nghĩ thấu đáo '

Tôi với Hoàng Nhật đồng thanh, cười hớn hờ nói

-' đây chưa, rất hợp tình hợp lý đúng không, bọn tôi biết kiểu gì cậu cũng thích, hahaha quả nhiên không sai '

Hết nói nôi, hân là đang nói khéo đá đều, vậy mà hai kẻ đáng phạt nghìn roi kia lại không hiểu chuyện, tưởng hân thật lòng khen ngợi, buồn bực nói

-' đúng cái con khi, hai người thực sự có vấn đề không đây, làm ơn nhìn kĩ đi, cái đồng kia có phải sữa đặc đâu mà ăn với bánh mì, là vinamilk, sữa vinamilk hiểu không, định ăn bánh mì lược à ' hân chỉ vào một đồng trông chất kia, khiến tôi với Hoàng Nhật sốc toàn tập....

Cái gì thế..... những gì tôi đang thấy là sự thật????

Khôn khiếp rõ ràng cô nàng mang đến hôm trước nói với tôi, cái gì mà * phải pha cho hân uống, đừng làm ngọt quá uống không ngon * thì ra là sữa không đường, cần pha thêm đường vào uống cho dễ, nàng ta nói mập mờ, bỏ tôi còn không hiểu được. Hại tôi với tên Nhật ngồi lủi thủi một góc sử lý hết đồng kia, tuy khô một tý còn hơn là ăn bánh mì sữa lược.

Nhật bức xúc nói

-' lần sau có chết tôi cũng không tin cậu nữa, hại tôi mất một bữa tối ngon lành, cầu cho cậu tối nay ngủ gập ác mộng kinh hoàng '

Nghe đây đây tôi cũng trù ẻo lại cậu ta tương tự. Nhưng không biết Nhật thế nào, chứ giấc mơ tối của tôi quả là khủng khiếp, khiến tôi hoảng loạn không dám ngủ tiếp.

Đêm đó tôi nằm mơ, mơ thấy đám cưới của hân, tôi thắc mắc người phụ nữ thâm tình được hân rước về là tiên nữ nhà ai. Thật kinh hoàng tôi suýt ngã xuống tấm thảm đỏ vì ngỡ ngàng, chuyện gì đang diễn ra... phải chăng là tôi hoa mắt, người mặc váy trắng kia sở hữu khuôn mặt anh tú của tên Nhật dịch dung, không khác một li. Minh thần thiết kéo tay tôi lại gần nói

-' linh, linh mau đến đây gọi vợ tôi một tiếng tiểu Nhật Nhật đi '

Đang hoang mang, thì Hoàng Nhật lại bước đến gần, kéo tay tôi đặt lên bụng cậu ta, nói với tôi một câu nói nhẹ nhàng sâu kín, khiến tai tôi nổ * òang * một tiếng cực to, cậu ta nói

-'sau mấy tháng nữa thôi Nhật Nhật sẽ hạ sinh cho Linh Linh một người con nuôi, Linh cậu có phải rất vui sướng hay không '

Thế mà tôi lại cười vui vẻ, riú rít đáp

-' thích chứ, con nuôi sớm ra đời nhé '

Lúc tỉnh dậy áo ngủ đầm mồ hôi, tôi phải chạy nhanh vào phòng tắm, dội liên tục nước lạnh vào mặt cho tỉnh hân. Tôi mặt mũi bơ phờ xuống dưới nhà, lúc ra khỏi cửa thấy Tên Hoàng Nhật đang khoác vai Minh, càng làm tôi tâm trí rung chuyển không ngừng. Cả quãng đường hôm đấy tôi im lặng đến bất thường, phải mất một tuần mới khá bình thường trở lại, đến lúc rảnh rồi tôi hỏi Minh rằng

-' Cậu có thích nam cặp với nam không '

Hân đánh vào đầu tôi rõ đau, rồi nói

-' tôi không có kì thị nhưng cũng không muốn quá độc đáo đến nỗi biến mình thành tâm điểm chú ý, tôi cổ hủ thật không theo kịp thời đại, căn bản không thể thích con trai, nghe thùng lỗ tai chưa '

Khi đó tôi mới hoàn toàn yên tâm, giấc mơ không thành hiện thực được..... quá đáng sợ, Hoàng Nhật hân đúng là mồm toàn mồm tôm, xui đến tận mạng, trù đầu thành đấy... cậu ta tích đức từ bao giờ vậy????

Chương 26

Chủ nhật tuần này thật sự rất nhàm chán, hần bị ép đến lớp ôn học sinh giỏi, khiến tôi nhàn rồi không biết đi đến nơi đâu chơi, đành nằm ngủ cho thoải mái một ngày nghỉ hiếm có. Vậy mà tự nhiên xuất hiện một vị khách vô duyên, phá hoại sở thích ngủ nướng tao nhã của tôi. Lúc khoảng 11 giờ trưa gì đó, có ai bấm chuông cửa reo điên loạn, định lờ đi giả điếc, âm thầm đuổi khách..... cơ mà lại gặp phải kì phùng địch thủ. Người khách đó dai dẳng nhằn nạy ấn chuông..... tính kiên nhẫn của tôi có hạn, đến phút cuối vẫn dơ cờ trắng đầu hàng..... mị chịu thua, khâm phục khẩu phục

Tôi ưỡ ỏi nhắm một mắt mở một mắt, xuống mở cửa (thật sự rõ mắt mặt, tính hòa nhã mọi hôm của tôi dựng lên trước mắt người ngoài, đến giờ đã phí công vô ích, bay hết hình tượng rồi còn đâu.... hài dà, thật khổ tâm) may quen thuộc đường đi nước bước trong Căn nhà, nên chỉ ngã có vài lần...chưa thể nói là máu me be bét, nhưng cũng chẳng khảm khảm hơn là mấy.

Ở bên ngoài, có một cô nàng mặc một chiếc váy xanh dương nhẹ nhàng, tóc màu đen truyền thống không chút màu mè pha lẫn, chân đi chiếc giày búp bê đen, đội kèm chiếc mũ hồng nhạt khá dễ thương. Thấy bộ dạng của tôi, cô nàng ngờ ngàng một chút, xong lấy lại vẻ tự nhiên, cười hiền nhẹ giọng hỏi tôi

-' dạ má chị có ở nhà không ạ '

Ờ.... hoá ra cô nàng ở miền nam mới ra, mà không biết có phải do mới ngủ dậy đầu óc còn hoảng loạn hay không???? Mà tôi lại trả lời rõ ngu

-' ờ ờ....nhà chị không có má '

Cô nhóc ngạc nhiên nhìn tôi, hỏi lại tưởng mình nghe nhầm

-' chị không có má sao ạ????'

-' ừ ' tôi thân nhiên trả lời. Thế mà mẹ tôi đứng phía sau lúc nào, tay cầm cái bàn sắt đập một cái vào đầu tôi một phát rõ đau, bực mình quát to

-' con không có má mà có thể nhìn được thể giới bên ngoài này à '

Tôi bị đánh rất đau, dùng tay xoa đầu, không can tâm nói lại

-' bao nhiêu năm qua mẹ không nói, ai mà biết được mẹ còn có cái tên khác là má '

Cô nhóc kia nghe tôi nói xong, thì chỉ dùng tay che miệng cười. Mẹ thờ dài bất lực không thèm giải thích thêm, đưa cô bé vào nhà, bỏ rơi con đẻ ở ngoài tự sinh tự diệt.

Khi vào nhà mới biết, hoá ra cô bé kia tên Trà, là họ hàng xa xuống chơi vài ngày, kém hơn tôi 1 tuổi.

Lúc ăn cơm xong anh trai tôi tay cầm cặp khoác lên vai, cười tươi nói với bố tôi

-' ba cho con ít tiền tiêu vặt '

Bố tôi vẫn là người hiền từ nhất nhà, không bao giờ hỏi những câu như, lấy tiền làm gì, mua gì....hay đại loại như thế, chỉ rút ví cho tẹt ga, bố tôi cười nhẹ nói

-' chỉ xin tiền ba là giỏi, cầm tiền thích ăn gì thì ăn '

Buổi tối tôi sang nhà Minh chơi, lúc này tên Nhật cũng đóng đô tại nhà hần, thấy tôi vào cậu ta tay cầm miếng táo ăn dở, cười chào đón tôi

-' yo.... lại đây ngồi ăn táo kẹp kem đi '

Tôi nhú mày, nghe nhầm không??? Cái gì kẹp kem cơ

-' ăn vào liệu có ngộ độc chết tức thời không, hay chỉ tào tháo đuổi thôi??'

Nhật cười nói bổ sung

-' ý tôi là bánh táo kẹp kem, hahaha chưa nói hết '

Bỏ qua cậu ta, tôi ngo phải, nhìn trái...Thấy chỗ trống bên cạnh hắn, tôi bước đến ngồi xuống ghế, mỉm cười...môi mấp máy khoe thành quả hôm nay mới thu được, tôi cười nói

-' hahaha giờ tôi mới biết ngoài cái tên mẹ điển hình kia, mẹ tôi còn có tên gọi khác là má '

Mình đang uống ngụm nước suýt phun ra vào mặt tôi, may kiềm chế kịp, còn Hoàng Nhật thảm hơn... chuẩn lúc đang nuốt miếng bánh, nghe tôi nói cậu ta phát nghẹn, mặt đỏ ửng tái...tội nghiệp, Minh mà không đưa cho cốc nước chắc lại sảy ra án mạng.họ Chưa hết hoang mang, tôi bình thản nói tiếp

-' 17 năm qua,đến tận ngày hôm nay tôi mới biết, ba của anh trai tôi chính là bố của tôi '

Lần này Nhật sốc, đơ toàn tập. Minh thì ho sặc sụa.

Làm tôi hoang mang nhìn họ khó hiểu, ơ tôi nói gì sai à.....????

Một lúc sau họ lấy lại tinh thần. Minh nói

-' 17 năm qua đến tận bây giờ tôi mới biết hôm nay là thứ tư và hình như cũng là thứ bốn thì phải '

Nhật hiểu ý diễn kịch cùng, giả ngu nói

-' ơ.... nào nào, từ từ thôi chứ, lúc thì thứ tư, lúc lại thứ bốn.... ai mà biết hôm nay thứ mấy, kì cục hà '

Minh bật cười nhìn tôi, nói

-' Linh à, cậu về hành tinh của mình đi....., lạc đàn lâu quá rồi đấy '

-' tôi có nói gì sai à???'

Hắn chẳng biết làm gì hơn, ngoài hai tiếng thờ dài,nói

-' Cậu ăn gì mà ngu thế '

-' Cậu thông minh vì ăn cơm mình nấu, còn tôi ngu vì ăn cơm mẹ nấu.... rõ hư cấu '

Hoàng Nhật cười, thật thà góp ý

-' không phải do thức ăn đâu, Linh nhà ta tại do cảm nắng ngay từ lúc mới sinh ra, thế nên đầu óc thỉnh thoảng suy nghĩ hơn người một chút thôi, đừng để ý '

Ngỡ ngàng vài giây, khi định hình được ý Nhật muốn nói rằng tôi ngu, lúc này mới dơ nắm đấm lên dọa nạt cậu ta

-' Cậu Là đang cảm thấy đời nhạt nhẽo, muốn lên nghĩa trang tìm mảnh đất thay đổi không khí à, cần tôi giúp không '

-' à thôi, cuộc sống với tôi vẫn rất tươi đẹp, nhưng cậu một vé lên đây ngắm cảnh vậy '

Tôi hừ nhẹ, không thèm để ý đến sự hiện diện của cậu ta nữa. Hòn....cả một ngày thật chẳng có điều gì tốt đẹp đến với tôi

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Như đã nói, nhà tôi có một cô nàng lên chơi, đó là đứa em họ từ miền nam ra.

Đương nhiên do không thể tranh nằm giữa bố mẹ tôi, lại càng không thể ngủ cùng anh trai, vậy nên Trà ngủ cùng phòng với tôi vài hôm. Trong phòng tôi trang trí đầy ắp những bức ảnh của Minh, khiến cô bé nhìn vào cũng không tránh khỏi cảnh trầm trồ khen ngợi.Lúc tôi từ phòng tắm bước ra, cô nàng vui vẻ nắm tay tôi, hỏi

-' chị Linh, anh đây là ai vậy '

Mất nhìn vào bức ảnh Trà chỉ...à thì ra đó là bức tôi chụp trộm,lúc hắn đang nằm gục ngủ tại quán Tĩnh Lặng, phải nói rằng nếu đăng lên face chắc hút hồn không ít các nàng, tôi cười nhẹ chỉ tay về phía bên cạnh, đáp

-' hàng xóm ';

Cô nhóc nghe vậy, như vớ được vàng hí hửng trầm trồ khen ngợi, nào thì đẹp trai.... vân vân, hay những câu đại loại như thế. Chắc tại nhìn quá nhiều tôi lại cảm thấy hần cũng bình thường thôi mà, xời anh trai tôi cũng rất hảo soái đấy chứ... mà đứa em có chút giống anh cũng đẹp không kém mà nhờ.....:D hahaha đùa chút thôi, tăng bốc quá lại bị mọi người ném đá, đủ cho xây một căn nhà...nhận thì thật khổ tâm nha. Nhưng mà thật là cô nhóc lại không hề đa động đến chuyện như hần có phải người yêu tôi hay không chẳng hạn, chẳng lẽ Trà không nghĩ chúng tôi là một cặp, chuyện đó khó tin lắm à. Tôi thật sự không sùng đôi vừa lứa với hần sao???? Haizzz dà, cô nhóc này thật không có trí tưởng tượng phong phú gì cả...

Hôm nay do vướng đứa em nên đành ở nhà đi ngủ sớm, cô nhóc đó kể cho tôi nghe không ít chuyện, nhưng toàn về các mối tình của nó.... Tôi thật không có hứng thú, nằm nghĩ về một câu chuyện tiểu thuyết bản thân tự biên tự diễn, thành ra ngủ lúc nào không hay

Đến khi có vài ánh sáng len lỏi qua khung cửa sổ, tiếng chuông báo thức kêu không dứt, tôi mới mệt mỏi ngồi dậy, nhìn qua trái phải không thấy Trà đâu nữa.... hizzzz thật là cô nhóc đó quả nhiên không biết hưởng thụ, được nghỉ tại sao còn cố dậy sớm???? Khó hiểu.

Đánh răng rửa mặt xong, còn thừa chút thời gian tôi ra hành lang hít thở chút không khí. Thì tự nhiên nhìn thấy xa xa,gần gần một đôi nam nữ đang đứng nói chuyện qua lại những câu gì đó, mà cho dù có vênh tai lên tôi cũng không thể nghe thấy. Lúc sau cô nàng kia bước đi, mặt bực tức hao hao giống người vừa đi đánh ghen không thành.

Ồ đó chẳng phải là Trà sao??? Nhóc đó nói chuyện gì với Minh được nhỉ??? Thật thắc mắc

Khi xuống ăn sáng, Trà không nói câu nào chỉ ừ rừ suy nghĩ điều gì đó....

Rõ là lạ mọi lần cho dù tôi có dán băng dính cũng khó bịt mồm nó cơ mà nhí, giờ nó cảm như thế tôi lại thấy hơi hoang mang.... có khi nào bị ma cướp mất hồn phách chẳng???? Chắc là không, quanh nhà tôi có mấy lá bùa có vẻ rất đáng tin cậy.

Đến lúc đi học tôi gặng hỏi Minh xem sao,vậy mà cũng không được, hần không chịu nói nửa lời. Vài ngày như thế tôi cũng quên bém đi mất.

Lúc Trà từ biệt chúng tôi để trở về nhà, cũng là khoảng thời gian nghỉ tết. Thật là hieu quanh, vừa mới chia tay một đứa nhí nhảnh xong, lại phải cáo từ một tên hàng xóm chuyên gia tru cấp đồ ăn miễn phí...một cái tết rõ chia li.

Mỗi khi đến tết hần phải trở về nhà lớn, nơi có bố hần, mẹ kế và 2 đứa em cùng cha khác ông ngoại kia. Bố của Minh chuẩn luôn của một người biết kinh doanh, tính toán trước sau.... cái ngày mà hần chuyển ra ngoài, bác ấy túm Minh lại cam kết hoá đơn rõ ràng, muốn chuyển ra ở riêng hần phải về nhà vào những ngày tết.... như vậy mới được tru cấp tiền tháng đều đều. Dù sao bác ấy cũng là bố của hần... mấy ngày tết cũng không phải vấn đề gian nan, chỉ cần không phải đụng chạm mặt nhau trong 365 ngày thì vậy vẫn coi là tạm ổn.

=]]]* mọi người đừng tưởng xa cách ngàn dặm, nhà bố Minh cũng chỉ cách nhà bố mẹ tôi vài cây số thôi mà, gặp nhau có gì khó. Tết nào hai người chúng tôi chẳng lên đi chơi riêng....

Lúc Minh về đến nhà, hần với mọi người ở đó cũng gần giống như người xa lạ, gặp chào vài câu khách sáo qua loa, đây là với người lớn.... còn hai đứa con gái của người mẹ kế kia, coi hần như thần thánh, ngưỡng mộ tung hô lên tận trời cao, mỗi khi hần về hai cô nàng đó lại hơn hờ chào hỏi, nhìn với ánh mắt thâm tình, cười không dứt, giọng nghe kinh hồn....èo la, chua hơn giấm nói với hần

-' anh Minh mới về, sao anh về muộn thế, bọn em chờ anh mãi ';

-' em gọi người quét dọn phòng anh mỗi ngày, sạch không một chút hạt bụi nào còn sót lại, anh yên tâm nghỉ ngơi ';

Mỗi lần như thế Minh chỉ đáp lại một câu lảng xẹt

-' con điên ';

Vậy mà hai cô nàng ấy vẫn không tỏ ra mất hứng, hay thù ghét gì hần.

Nhớ không nhầm thì có lần tôi hỏi hần về nhà vui không, hần còn tả lại giọng giống y mấy cô nàng đấy cho tôi nghe, lần nào tôi cũng cười đau bụng.... thật là tồn hại sức khỏe. Có vẻ như lần nào hần cũng chỉ đáp lại hai từ đấy thôi thì phải..... nếu không là bạn thân chí cốt của hần, chắc tôi sẽ làm tương * con điên * là hai từ cửa miệng của hần.

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Đã hai ngày trôi qua..... hần chẳng hiểu chết mất xác ở đâu, không thèm gọi cho tôi đến nửa cuộc, thật là về nhà đoàn viên vui vẻ quá quên hết luôn đứa

bạn thân trí cốt này đây, hần rõ tàn nhẫn.

Chán nản ngồi Nghịch máy linh tinh,vô tình ấn nhầm vào danh bạ, cái chữ *Minh tinh* hiện lên trước mắt làm tôi thoáng phen do dự. Tại sao tôi lại lưu số của hần ngay đầu... để giờ tên hần lại mời gọi, câu dẫn tôi chạm vào nó. Chuyện này thật khổ tâm ngàn vạn lần, bởi tôi rõ hiền lành,ngây thơ + dễ dụ, nên lỡ ấn gọi cho hần rồi biết làm sao được, giờ có hối hận cũng không kịp.

Khoảng tầm vài tiếng tút...tút, bên đầu dây kia vang lên một giọng nói chảnh chọe

- 'ai đấy '

làm tôi giật thót cả tim, bàng hoàng,kể tiếp vô vàn dấu hỏi chấm hiện lên không ngớt

*Minh đi sang Thái chuyện giới từ khi nào??? sao tôi không biết *.

Cẩn thận nhìn lại cái tên trên máy, ờ đúng mà, cái chữ * Minh Tinh * hiện lên to tướng ... hừm..kì lạ, tôi thật sự đang gọi cho hần mà có ấn nhầm số đâu, đề trùng hỏi lại cho chắc

-' đây có phải số của Minh không ạ, nếu phải có thể đưa máy cho cậu ấy hộ em với..... cảm ơn '

Tuy không biết cô nàng già, trẻ lớn bé nào đang cầm máy hần, chỉ còn cách gọi chị cho phải lễ vậy thôi.

Ở bên phía nhà của Minh

Chẳng là, hiện tại hần đang ngồi ghé uống nước,nhàn hạ đọc sách.

Vừa nãy vào nhà bếp rót cốc nước,lỡ đề quên chiếc điện thoại trên tủ lạnh. Gặp lúc Yên cô em cùng cha khác mẹ đi xuống, thấy máy hần bỏ quên như nhặt được tiền.... cô nàng cười không ngớt, mở máy ra định xem trộm ảnh của hần, cô nàng gần như đạt được mục đích. Nhưng ngờ đâu ảnh hần thì không thấy đến một cái ,mà toàn hình của một đứa con gái nào đó lạ mặt, đang bực tức thì có người gọi đến, nhìn tên Minh lưu số tôi là TY (Tiểu Yêu), cô nàng hiểu nhầm thành tình yêu,nên nổi dấm tâm muốn chia rẽ ,tiện tay ấn nghe đề ra oai, thấy tôi vẫn chưa có phản ứng bực tức nào, trái lại vẫn còn lịch sự trả lời, Yên cười nham hiểm giờ trò, cô nàng nói với tôi rằng

-' anh Minh á, anh ý hiện tại đang tắm, có vẻ như không tiện nghe máy, với lại tôi qua chắc anh ấy cũng đã rất mệt mỏi rồi, làm quật lực tôi đêm chắc vẫn cần phải nghỉ ngơi đề lấy lại sức , có việc gì cứ nói với tôi là được rồi '

Haizzz.....cô nàng này thật đánh giá quá cao trí tưởng tượng của tôi rồi, nói mập mờ như thế.... thật không hiểu được, đầu óc tôi đen tối tùy lúc thôi chứ, tiếp đó tôi oanh liệt đáp lại theo giọng điệu của Minh thường ngày, tôi nói

-' chị bị mắc bệnh ngu lâu năm à,tắm vào cái thời tiết nắng trời chang như vậy đề cảm chết chắc, với lại,nói ai chứ Minh có bao giờ thức đêm vào những ngày nghỉ đâu, hần toàn lười nhác, bỏ bê tất cả mọi thứ đi ngủ sớm trước 10 giờ thôi,chị là đang đùa em??? , nhưng mong chị đùa đúng một chút,khi đó em chắc chắn sẽ trả vờ bị lừa cho chị vui lòng.....' thật sự là vậy, có lần trời nóng bức 12 giờ trưa tôi lại đòi đi tắm, Minh còn giảng giải cho tôi cả một tràng đại hải luân cơ mà . Còn mỗi lần tôi mất ngủ vì một quyển tiểu thuyết kết nhạt nào đó, gọi làm phiền Minh, hần toàn vờ như mắt sáng tắt nguồn đi ngủ cho ngon giấc.

Yên hao tổn phí công nghĩ kế đề hiểu nhầm đề chia rẽ tôi mà lại không thành công, đang định cùng tôi phân chia cao thấp, thì Minh đứng ngay phía sau lúc nào, hần liếc nang ta một cái nhìn khinh bỉ, lạnh lùng dứt lại máy trên tay Yên, cô nàng định giải thích, nhưng hần lại không cho cơ hội đó, chỉ vô tình bước đi ra ngoài. Nhìn cái tên trên màn hình, hần cười châm chọc

-' sao..... nhớ tôi đến thế cơ à, mới hai ngày đã buồn chán gọi đến hỏi thăm, được cậu thâm tình quan tâm như vậy khiến tôi ngại muôn phần, ngại đến mặt đỏ như quả gấc xanh rồi '

-' Cậu mặt dày gần bằng tôi, ngại được mới lạ, gọi điện chỉ đề kiểm tra xem cậu đã từ biệt còi trần chưa đề tôi đến thấp cho nén hương thôi mà, đừng hiểu lầm xấu sắc như thế'

-' uầy tôi mà đi thì chắc cậu phải khóc ngất lên ngất xuống, mà tôi sẽ không ra đi một mình đâu, tuyệt đối không. Nếu lỡ mất đi thì tôi cũng sẽ kéo cậu theo cùng đề bầu bạn , vậy nên hương cậu định thấp cho tôi, thì thả tự dành dùm cho mình vẫn hơn '

Đầu tôi xì khói mất, biết ngay mà hần có đề tôi chiêm vài phần tiện nghi bao giờ. Tôi thành khẩn khuyên nhủ hần

-' Minh à, con trai cần lấy tính ga lăng mà vuron lên, chứ đừng dùng đề tiện đề tiến bước hiểu không, tôi cũng là con gái cơ mà, cậu có thể nhẹ nhàng hoặc lâu lâu nhường nhịn tôi một chút được không, nếu có thể thì thật biết ơn '

Nói qua điện thoại thì oanh liệt vậy thôi, chứ gặp ngoài thật thì tôi nào dám ho he giảng dạy cho hần, nếu vừa rồi đứng trước mặt, nói xong câu chắc bị Minh cốc cho u đầu là đương nhiên,....phù...on trời.

Hần ngạc nhiên hỏi tôi

-' Cậu con gái ở đâu, nữ tính chỗ nào??? Nói tôi nghe xem, nếu đúng có thể tôi sẽ suy nghĩ lời đề nghị của cậu, nhường nhịn cậu trăm ngàn phần '

Hừm... hừm, 1 phút ngẫm nghĩ, suy tính nhìn từ trên xuống dưới một lượt, tổng thể toàn thân, tôi tự tin nói

-' tôi có cái ấy '

-' ấy là cái gì, nói thẳng ra xem nào, tôi vẫn đang nghe đây '

-' thì ấy ấy ý, cậu cũng biết lại còn vờ vịt, chúng ta cũng coi như quen biết vài năm chẳng lẽ lại không hiểu ý ' vấn đề nhạy cảm mà hấn cứ ép tôi phải nói hết ra hay sao

Minh cười nham hiểm, cứ mỗi khi tôi mắc lỗi nhỏ, hấn lại tóm lấy bất bẻ không thôi, hấn nói

-' thật sự không hiểu, cậu cứ nói thẳng luôn đi '

Haizzz....lời thôi với hấn rõ tốn calo, tôi nói rõ ràng rành mạch

-' thì tôi cũng có vòng một hoàn hảo mà '

Minh cười lớn, cái gì chứ....cô nói với hấn như vậy thật chẳng biết ngại, nếu Hấn không nói cho cô bớt mơ tưởng xa vời, thì rất áy náy, minh nói

-' thân hình cậu trong ngoài như một, ngực lưng bằng phẳng dễ nhầm lẫn, xin lỗi thật sự không thể nhận ra ' giọng hấn còn nửa cười nửa nghiêm túc, thật làm người ta phát bực.

-' Cậu Là một kẻ không có mắt nhìn '

Ấy vậy hấn lại bình thản đáp lại tôi

-' ừ.... tôi không có mắt, đây là từ lúc tôi kết bạn với cậu rồi, cũng chả có gì mới lạ '

Không biết, không nghe thấy gì hết. Hấn còn nói mù tạt tại tôi, cái tên đẹp mặt khó ưa lòng. Toàn mấy câu nói khiến tôi thù ghét.

Đây chắc là ông trời đem hấn tới hành hạ tôi.....

Chỉ lúi húi mò chỗ tắt máy, được hấn để cho hai ngày yên ổn, vậy mà tôi còn không biết hưởng thụ. Mò tới tìm hấn để rồi ôm cục tức vào người, lúc tôi tắt máy Minh bật cười, hai hôm nay phải kí mấy cái hợp đồng giúp bố, làm hấn không có thời gian, định nghỉ một lúc mới gọi cho cô, ai ngờ cô lại tự gọi đến. Mỗi khi làm cô bực tức, hấn lại cảm thấy vui vẻ hơn..... thật là sở thích tao nhã, nhã nhặn..

Còn cô lúc gọi cho hấn xong, lại lẫn ra ngủ một giấc mơ dài, nói cô là lợn quả không sai.

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Hôm nay đã là 27 tết, tôi bỗng nảy ra ý định đi chợ tết. Nghĩ là làm, tôi bắt tay vào gọi điện hẹn Minh và Hoàng Nhật đi cùng cho vui. Nhật nhảm chán ở nhà mấy hôm như kẻ tự kỉ, không thì lại ngày ngày bị bà chị họ mới lên ca thán bài ca muôn thuở, như kiểu lớn rồi cần biết học hành đàng hoàng này nọ thật khiến cậu phát bực, đang khô tâm thì vị cứu tinh là tôi đây lại gọi đến rủ đi chơi, cậu ta đồng ý ngay. Còn về phía Minh thì hấn chẳng có lý do để từ chối tôi cả, vậy nên chúng tôi mới có một chuyến đi lạ lùng này đây..

Tầm khoảng 9 giờ 30, Minh lái xe đến đón. Lúc tôi mới từ nhà bước ra đã thấy bản mặt yêu nghiệt của hấn, đang ngồi trong xe thản nhiên đặt tay lên bánh lái, ánh mắt nhìn về phía tôi. Bỏ qua cái mặt đáng ghét quen thuộc của hấn tôi tự mình mở cửa xe Bước vào, ngồi ngay chiếc ghế đầu xe cạnh Minh. Đang không để ý phía sau, thì tự nhiên có kẻ đập vào vai tôi ừ.....to một cái, làm trái tim nhỏ bé của tôi giật thót lên, đang lúc đứng hình thì lại nghe thấy giọng nói tung tung của tên Nhật, cậu ta đập tay lên vai tôi, nói

-' yo..... vợ yêu lâu không gặp, từ ngày nghỉ tết cái là bỏ quên tôi luôn, đến tận hôm nay mới nhớ đến thì ra cậu vẫn còn một người bạn tri kỉ chứ gì, thật là vô tâm quá ' Cậu ta vừa nói vừa ôm ngực tỏ ra đau lòng, Haizzz....chà hiểu nổi tôi sao lại toàn quen được mấy kẻ, diễn viên triển vọng như vậy.

Thăm nghĩ trong giây lát, cảm thấy những lời nói của tên Nhật cũng thật sự chẳng sai chút nào, mấy ngày qua tôi ăn ngủ nghỉ rất thoải mái, vốn sắp quên đi tất về sự hiện diện của cậu ta rồi ahihi , đành cười trừ, nói

-' sorry, im so sorry, đừng hiểu lầm nhau như thế, tôi có sao vô tình quên cậu nhanh thế được, cái bản mặt nghìn người ghét kia, ôi dù có đi đâu thai chuyện kiếp tôi cũng không thể quên, yên tâm '

Hoàng Nhật choáng váng trong giây lát, xong lại giờ nắm đấm lên trước mặt tôi vờ bộ hung hãn, thấy cậu ta như vậy tôi cũng không tỏ ra thực nữ, cười to.

Cô nàng ngồi kế bên Hoàng Nhật này giờ im lặng tự nhiên kéo tay cậu ta, nhìn tôi thắc mắc, thẳng thắn hỏi

-'ai vậy, bạn gái em à Nhật '

????? Cái gì, ngộ nha.... tôi là đang nghĩ nàng ta là bạn gái mới của Nhật, cậu ta tiện tay lôi đi cùng..... thế mà cô nàng lại nói tôi là một cặp với cậu ta, cái tình huống dở khóc dở cười gì vậy?

Cô ấy gây họa xong vẫn thản nhiên ngồi mỉm cười, còn tên Nhật tay chỉ về hướng tôi, rồi lấp bắp trả lời

-'em... với...cậu ta..ha...haha chị vui tính ghê, nào nào đừng đùa như vậy chứ, không vui đâu ' sau đó cậu ta vẫn nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của cô nàng dường như không tin, cậu ta nói tiếp

-'chị nghĩ sao mà em lại cặp với cậu ta, ôi.... tiêu chuẩn của em cao lắm đấy, tưởng ai cũng được làm bạn gái em chắc ' Tôi lờ mờ hắc, thực tế thì tôi cũng không thích cậu ta, nhưng có cần nói toẹt ra vậy không, đang lúc định bùng cháy thì lại nghe thấy câu nói của chị ấy, tôi bỗng vui vẻ trở lại, chị nói

-'cô bé xinh lắm mà, nó không chịu quen em còn có lý một chút, đừng tỏ ra thanh cao chú em ạ, có ngày ế nhãn răng '

Hahaha chị chỉ được cái nói có lý, mới gặp mà tôi đã thấy quý mến vô cùng.... Tôi hỏi

-'chị là....'

Chị ấy biết ý, tự mình giới thiệu về bản thân với tôi

-'tên Ân, là chị họ của tên lằng nhằng này đây, hôm nay chị rảnh nên đi ké, không làm phiền bọn em chứ?'

-'tất nhiên là không, được đi cùng người dễ thương như chị thì còn gì bằng ' đúng thế tôi mong còn chẳng được, mọi lần toàn đi chơi với lũ con trai, hiềm hoi mới gặp nữ giới, phiền sao được, cảm giác như có đồng minh bên cạnh là đây .

Thấy tôi cười tít mắt, hắc hắc dài nói

-'nghe người ta khen cậu một câu là cậu nâng người ta lên tận trời mây, làm ơn tỉnh lại đi chị ấy nói xinh ngược đấy, đừng dễ bị lừa như vậy '

Hận.... bạn tôi toàn kẻ vô tình còn độc mồm nữa chứ,may tôi cũng đã quen rồi,không thì chắc đã đột quỵ không ít lần mất, tôi cũng chỉ có một cái mạng quèn này thôi.

Nhiu mày lại, tôi đáp

-'này giờ cậu im lặng tôi thấy trời thật trong lành, nhưng sao giờ lại âm u như vậy '

-'chỉ là thấy cậu đang bay lơ lửng, tôi đang giúp kéo cậu về hiện thực thôi mà, xe có gương cậu tự mình soi rồi nhận xét đi, chứ đừng tin chị ấy, chị Ân có bao giờ chê người ta xấu bao giờ đâu '

Kì thực là vậy, Minh chơi với Nhật lâu hơn tôi, họ thân với nhau khi còn học cấp một, thì chắc hiểu không ít về người nhà của tên Nhật kia.

À....nghe nói, lúc trước cũng như tôi, Hoàng Nhật phải ngày ngày chạy theo đòi kết bạn với hắn. Ban đầu khi mới chuyển vào lớp, Nhật được phân công ngồi cạnh Minh, do bị lũ con gái vây quanh nhiều bởi cái bản mặt búng ra sữa của mình, với cái mác con nhà đại gia, toàn lũ chạy theo nịnh bợ.... cậu ta cũng dần trở nên ngạo mạn hơn, khinh bỉ họ. Nhưng lạ ở chỗ kẻ ngồi cùng cậu ta là Minh đã 2 tháng cũng chưa hề đáp trả cậu ta một câu. Nhật nổi hứng muốn kết bạn nhưng hắn còn chẳng thèm liếc nhìn, cậu ta vẫn không từ bỏ.... theo dõi hắn không thôi. Có lần Minh đi căng tin, Nhật lon ton chạy theo đòi trả tiền hộ

-'này Minh để tôi trả, tôi trả cho '

Hắn nói không cần. Nhưng nhật cố chấp đòi trả, hắn cũng không muốn đòi co nhiều,được ăn miễn phí cũng không tệ.

Nhìn Nhật lục lợi khắp người, lúc sau lại lôi ra một xấp giấy cắt đều như những tờ tiền, nghĩ là cậu ta thật sự không có tiền còn ra vẻ, Minh bật cười nói

-'thôi để tôi tự trả '

-'nhưng tôi có tiền mà, thật đấy '

Hắn vẫn chỉ cười không tin, đến khi Nhật lôi ra đồng tiền trong túi, còn đến chục triệu, cô bán hàng còn không tin vào mắt mình nữa, một đứa nhóc vài tuổi này có khi còn nhiều tiền hơn cả cô. Hắn lại không nghĩ trẻ con cầm nhiều tiền là tốt, nhưng cũng không rảnh phân nân người khác, cầm túi đồ ăn hắn

đi thẳng thừng.

Nhưng cái tên dai như đĩa, dính như kí sinh kia không tha. Thật phiền phức... chỉ là khi tiếp xúc lâu mới thấy được tính cách của Hoàng Nhật cũng không đến nỗi, không ngạo mạn, ra vẻ như lúc bình thường, lâu lâu còn cảm thấy cậu ta cứ như một kẻ khổ rách áo ôm. Có lúc sợ cậu ta bôi cả đôi bàn tay bẩn vào người, hẳn đành nói ‘‘nếu cậu hứa không động vào tôi thì chúng ta làm bạn ‘‘. Và đó cũng là câu khiến hắn hồi hận đến tận bây giờ...

Vào năm cấp hai, bố cậu ta lấy về cho Nhật một bà mẹ kế hai mặt, luôn tỏ ra tốt với hắn trước mặt bố và sau lưng lại khác, Nhật bực mình bỏ nhà ra đi dọn đồ đến nhà Minh nhập cư, ời tôi lại gặp phải tri kỉ, nghe đồn Hoàng Nhật rất sợ ma, lúc mới ở nhà Minh có lần mất điện. Nhật đi tắm còn đòi hắn đứng canh cửa, vừa tắm vừa gọi xem hắn còn bên ngoài hay không. Cứ một phút lại gọi Minh ời một lần

Hahaha.... không phải riêng tôi sợ ma đâu nhé.

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Tạm giới thiệu với mọi người một thành viên mới, cô chị họ đáng kính của Nhật, chị là Hoàng Thiên Ân, năm nay 24 tuổi, thân hình tạm cho là chuẩn, hiện có một công ty luật khá nổi tiếng, tính tình cổ quái khó phân biệt, nhưng điển hình vẫn là hài hước dễ gần.

Những ngày ráp tết, mọi người hầu hết đều có tâm trạng phấn khởi, tôi, Minh, Nhật cùng Chị Ân và 3 cậu bạn tình cò gặp trong quán ăn lót dạ vừa nãy. Chúng tôi đang cùng nhau vui vẻ dạo phố, buồn thay đang yên đang lành, không biết lúc ra khỏi nhà, bước đi bằng chân phải hay trái mà đến đến nỗi gặp ngay một lũ thuộc club hận Minh Nhật thấu xương gì đấy, (ps: club của những thằng con trai F.A lâu năm trong trường cấp hai hồi trước, bọn chúng tụ họp lại, lập thành một nhóm không đội trời chung với bọn hắn, ờ là nhờ bọn đấy cố gắng làm gì??? Cho dù có chuyển ra tận hành tinh khác ở vẫn sẽ ở chung một bầu trời cơ mà, mạnh mẽ cái gì chứ.....)

Cũng vài phần là do bản tính đào hoa, bọn con gái trong trường nâng hắn lên tận trời mây, chỉ thiếu mỗi đoạn cho ảnh hắn lên thờ cúng nữa thôi đấy....

Tên đứng đầu nhuộm tóc đủ thứ màu vàng, tím...v.v...nói chung là cầu vồng tóc, nhìn Minh khinh mặt nói

‘‘không ngờ lại gặp lại lũ đáng ghét chúng mày ở đây, đó chắc là may mắn lớn nhất của tao hôm nay rồi ‘‘;

,Minh hình như đã cảm thấy quá quen thuộc với cảnh tượng này rồi thì phải, hẳn hầu như không kinh ngạc chứ nói gì đến bực tức, chỉ nhếch môi đáp

‘‘Ồ thật bất ngờ, lâu lắm rồi mới gặp được fan trường đây, rất hân hạnh ‘‘;

Nhìn vẻ mặt tỉnh bơ của Minh, một tên trong đó tức giận nói

‘‘mày nghĩ là có bản mặt ưa nhìn hơn người khác một chút mà to chắc, tao khinh những thằng như mày ‘‘;

Nhìn cái tên vừa nói một lượt, hẳn cao 1m67, Nhật nhìn cười đáp

‘‘mày nghĩ có bản mặt khó ưa hơn người khác mà nhỏ chắc, Ờ tao rất hâm mộ những thằng như mày....hahaha....nắm lun. Mà làm to rồi chú em, Minh đâu chỉ có riêng cái mặt đẹp đâu, thân hình của cậu ta cũng rất chuẩn nữa kìa, đầu giống như ai kia hàng nhái 4 mũi rưỡi, người một mẫu ‘‘; dứt lời Nhật thản nhiên đứng huyt sáo, khiến đối thủ một phen bốc hỏa

‘‘mày nói ai ‘‘ tên đó tức giận định xông lên, may có một tên kẻ bên ngăn kịp.

Nhật không buông tha, còn đả kích thêm một câu

‘‘biết rồi còn hỏi =]]]]* ‘‘;

Tên trưởng nhóm lên tiếng

‘‘tao không muốn đôi co với lũ chúng mày, chọn chỗ chiến đê, đằng nào bọn mày cũng chẳng ưa gì bọn tao, chả vờ đối đáp qua lại làm gì ‘‘;

Minh ản tời ra đằng sau hắn, tiếp đó nhìn tên kia cười khiêu khích, nói

‘‘nếu muốn đánh thì sợ gì nơi đông người, tao thấy lũ du côn hồ như bọn mày nên về bám váy mẹ không hơn à, chả vờ ra đường làm lưu manh cướp vặt làm gì, muốn tìm công việc cho cảnh sát??? Hay bọn mày đang cần vào trong căn phòng sắt ngày ngày đếm lịch.... Ờ ờ sở thích thật quái lạ, khám phục khám phục ‘‘;

Bọn kia tức giận lên luôn, thế là có một cuộc chiến nổi ra Chì Ân là người nhanh nhất, tự động tránh sang một bên, yên vị đứng cổ vũ rất nhiệt tình

-' em trai cô lên '

Nhật vừa đánh, vừa tức giận quay sang nhìn người chị họ đang yên ổn đứng xem kịch hay, cậu ta nói

-' thân làm chị còn không ra giúp, cổ vũ, động viên cái shit '

Chì Ân thanh minh, mặt cười tươi như hoa đáp

-' chị cần bản thân là con gái, cần sự thực nữ, không tiện đánh đấm, ôi nếu chị mà là con trai đã khác rồi....., với lại nếu chú thắng thì thôi, chứ lỡ chú thua, chị đứng bên ngoài quan sát làm đơn kiện bọn nó, đòi tiền viện phí giúp chú không hơn à, chị là người suy nghĩ sâu xa, rộng lớn, ai lại hấp tấp hành sự được, thông cảm đi, chứ chị đứng bên ngoài cũng áy náy ngàn lần....'???? What.... áy náy mà còn tiện tay mua kem bên đường để ăn, thân nhiên đứng xem, *có sự mâu thuẫn không hề nhẹ *

, có người chị họ như thế này, nên vút, vút hết..... đoạn tuyệt luôn mới đúng

Đột nhiên ở đâu đó gần Thiên Ân vang lên một tiếng nói

-' bọn này là ai mà tự nhiên xông vào đánh nhau như điên vậy '

Thiên Ân giật mình, làm rơi luôn que kem mới toanh, quay sang nói

-' sao em lại ở đây '

-' thì em đi dạo phố cùng mọi người, em không ở đây thì ở đâu ' tôi thân nhiên nói

-'điều đấy thì chị biết, ý chị là tại sao em lại chôn sau lưng chị kia kìa 'Ân ôm chán thờ dài

Tôi cười hi hi, ra về ngay thơ

-'À.... chỉ là em thấy bên đó nhiều người, chỗ đứng hạn hẹp....

không tiện cho họ quyết chiến, nên ra đây đứng cùng chị cho họ thoải mái thôi mà '

(Haizz thật tội cho các nam thân, gia môn bất hạnh, tri kỉ bất dung)

Chị tỏ ra đồng tình khi gặp được kẻ gan bé giống mình.

(cảm giác thấy chúng tôi giống như lão bọ chết và kagome, trong inuyasha =]]]]* quả nhiên khi thấy nguy hiểm, chỗ nào an toàn chỗ ấy ắt có hai người này, có sự giống không hề nhẹ)

Nhớ lại câu hỏi lúc nãy của tôi, chị từ từ giải thích, nhưng mắt vẫn dán sát trận chiến hỗn độn kia

-' bọn họ thấy lũ con gái luôn nhìn theo hai tên nhóc gây họa kia với ánh mắt thâm tình, với lại hai nhóc đó lạnh lùng lắm cơ, bọn con gái tỏ tình chúng từ chối không tình nghĩa, đâm ra nhiều em phải lệ rơi tuôn trào, trái tim khép kín từ đấy. Khiến lũ ăn hại kia ề, gái xinh bị Minh, Nhật cướp hết hồn rồi còn đâu, nên chúng không của được ai,thành ra hận thù vậy thôi '

Ra vậy... Những chuyện này tôi hoàn toàn không biết, tuy hồi cấp hai có đi theo hần nhiều vô kể nhưng cũng chỉ từ trường về đến nhà thôi. Tôi gạt đầu tỏ ra hiểu, rồi Tiếp đó đột nhiên phát ngôn ra một câu mà không nhìn trước ngó sau

-' có gì liên quan không??? Bọn con gái không thích Minh Với Nhật thì lũ mào gà kia của được chắc, * trích chí phèo * xấu như ma chê quỷ hờn, ai yêu chúng em xin thề đập đầu vào gối:)))'

Có một tên tai thính nhất bọn nghe thấy thế, tay cầm cây gậy 3 trượng (....hi hi chém tý thôi, 30cm bọ)

Lao vù vù đến chỗ tôi đang đứng. Theo phản xạ...nguy hiểm đang tới tôi chạy không ngừng nghỉ, tiếp đó có một cuộc rượt đuổi khiến một kẻ chết đứng. Hai người cứ thế chạy thành một vòng tròn quanh Thiên Ân.Làm chị tim đập 1 nhịp 2 nhịp....tốc độ càng lúc càng nhanh, hơi thở chậm dần...rồi thành nín thở. Tội nghiệp cho chị, không biết có khi nào sau vụ này chị ấy có đột quỵ, ra đi từ biệt cõi trần luôn không nhĩ....* thắc mắc *

May cuối cùng Minh phát hiện kịp, đá một cú khiến chiếc lon coca bên cạnh bay đến thẳng đầu tên kia (quả nhiên trai đẹp, cú đá cũng đẹp nữa, hahaha đa tạ công cứu mạng,on này kiếp sau tôi nhất định trả,.... kiếp sau cậu mà làm osin cho tôi, chắc chắn tôi sẽ đối xử thật tốt:))) tạm ngưng 1 phút quảng cáo.* tạm biệt *), Minh làm tên đó tức giận,nhất thời bỏ quên kẻ tội đồ là tôi đây, quay đến phía Minh.

Thấy chị Ân đang gấp gáp tìm không khí trợ cấp, tôi đang định nhắc rằng * chị Ân cảm ơn Minh đi, cậu ấy đã cứu chị một mạng đấy..... Nhưng..... À mà thôi, đa tạ Minh xong chắc chị ấy sẽ quay sang bóp cổ tôi mất, kẻ đã chạy quanh làm chị suýt đứng tim....* hahaha vậy thôi nhé, xí xoá không nên nhắc chị nhớ lại làm gì =]]]]*

Được khoảng một lúc, không biết ai gọi 113, làm phiền các chú cảnh sát chạy đến, khiến cả lũ chúng tôi được một phen chạy mara tông '

Vậy là xong, tôi luôn cái vụ đi chợ tết mua sắm đẹp đẽ.

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Chúng tôi chia nhau ra chạy, chả hiểu thế nào Minh lại nhanh chân đến cạnh bên chỗ tôi đang đứng, lúc mà tôi vẫn còn đang thần nhiên ngắm nhìn khung cảnh chạy loạn của họ, hấn kéo tay tôi chạy thật nhanh. Hơi thở hai người trở nên gấp gáp hơn, tôi dường như có thể nghe thấy tiếng nhịp tim đập điên loạn, À... cũng phải, tôi với Minh đã bỏ lại khá xa nơi đây, giờ cũng chẳng còn nghe được tiếng các chú công an hò reo đuổi bắt nữa. Bọn tôi hiện đang ở trong một con ngõ nhỏ. Gần đó có một quán bán đồ ăn vặt, do đang mệt nên chúng tôi tiện ghé vào đây nghỉ ngơi một chút. Gọi một xuất bánh xèo với hai trai nước xong, tôi bắt đầu thăm vắn hấn

-' có sao cậu lại kéo tôi theo, rõ ràng tôi vô tội không đánh nhau mà cũng chẳng gây sự, vô tội mà nên đâu cần chạy làm gì, lần sau đừng có rảnh như thế..... hại tôi lại có cơ hội chạy giảm cân????'

Minh thờ dài nhìn tôi đáp

-' Cậu đứng là kẻ vô ơn, tôi cứu cậu mà còn không được nghe lấy một câu cảm ơn, đã thế lại còn bị cậu chửi vắn... '

-' cái gì!....cậu cứu tôi lúc nào '

Minh cầm ít giấy trên bàn, lau nhẹ vết thương vừa nãy bị một thằng đánh trúng, bị chảy một ít máu ở khoé môi, xong hấn liếc nhìn tôi chằm chằm, nghiêm giọng nói

-' Cậu quả nhiên vẫn không khôn lên được chút nào, không để ý thấy Chị Ân xách dép chạy với tốc độ đáng kinh ngạc sao????? Nên hiểu chị ấy thân làm luật sư biết rất rõ, nếu an toàn chị ấy đã đứng lại thần nhiên tản bộ rồi. Không hiểu nhiều như chị ấy ít ra cậu cũng phải hiểu bản thân cậu đứng tại hiện trường, chẳng lẽ lại không bị lôi vào đồn chửi vắn ư.....'

Thật có lý, hấn lấy đầu nhiều lô gíc như vậy, khiến tôi chẳng thể chen vào một câu. Đến khi bác bán hàng đi đến cất ngang cuộc nói chuyện của chúng tôi. Bác nhìn chúng tôi một lúc, như chợt nhớ ra điều gì đó, bác nói

-' Ờ... hai đứa lâu lắm rồi mới ghé quán của bác, chắc cũng được vài năm rồi thì phải '

Tôi đơ ra được một, kí ức bắt đầu hiện dần ra. Vào năm chúng tôi học lớp 7, mặt dày theo đuổi kết bạn với Minh mãi mà không được, tôi đành theo hấn ngày ngày, Minh thường xuyên ghé vào quán ăn vặt này, có lẽ đó là thói quen thấm sâu vào con người hấn, cậu ta thường không về nhà ngay lúc tan học. Mỗi lần Minh vào đây ăn tôi lại vào theo ngồi ngay bàn kế bên, lúc hấn quay sang nhìn, thì tôi thường cúi đầu ngậm ống hút thổi bong bóng nước....

Ngày nào cũng như ngày nào, chỉ gọi mỗi một suất bánh, 1 cốc nước, ngồi riết thời gian. Gần triều tối mới về, hại tôi ngày ngày bị chửi vì cái tội về muộn.

Cứ mỗi khi bàn hấn hết giấy tôi lại lấy hết giấy bên bàn mình cho hấn, Minh mà bị sặc tôi chạy vội đến vỗ lưng cho hấn rồi lại yên phận về bàn mình ngồi, hấn cần gì tôi lại chạy như con lật đật phục vụ cái đấy, khiến bác chủ quán cũng phải nhiều lần bật cười. Đặc biệt như vậy, muốn không nhớ chúng tôi cũng không được, nhưng do lúc lên cấp 3, đường đi hướng khác nên cũng lâu rồi chúng tôi không ghé qua đây.

Bác ấy vô tư hỏi

-' dạo này hai đứa thế nào rồi, lâu như vậy rồi chắc hai cháu lấy nhau rồi hả '

.... khiến tôi bản chọn đồng nước trong mồm vào mặt Minh, sau đó ho sặc sụa không ngừng, hấn nháu mày, lấy giấy lau sạch nước, nhìn bác chủ quán cười hiền, hấn nói

-' bọn cháu không chỉ cưới rồi đâu, mà con có 2 đứa con, một trai một gái nữa '

Bác ấy cười tươi khen chúng tôi đẹp đôi, sau đó nói đi làm thêm cho một phần nữa tặng kèm.

Bác rời khỏi, hấn nói

-' cảm ơn đã quan tâm, nhưng buổi sáng tôi đã rửa mặt rồi '

Tôi bấu môi, đáp

-' lỗi kĩ thuật, cậu không cần bắt bẻ..... với lại làm ơn đừng có hủy hoại bản thân tôi, ai có con với cậu chứ ';

Hắn cười nhếch môi, hờ ra chiếc răng khênh đáng yêu hết sức, nháy mắt với tôi, nói

-' cậu không cảm thấy tôi đang tăng bốc cho cậu đỡ mắt mặt sao, đồ vô ơn ';

-' ề..... tăng con khi ';

Hắn không trêu chọc tôi nữa, cả hai chỉ ngồi vui vẻ uống nước, tán phét với chủ quán xưa....

Đến khi về nhà hắn, tôi vừa chăm chú xử lý vết thương cho Minh, vừa nói

-' trông thế nào, soái ca ngôn tình phải bắn võ lia lia chứ, ai ngờ thất bại thảm hại như thế này, tuy là không máu me be bét, nhưng mặt với quần áo rách nhìn như vừa chiến tranh với đàn mèo hung thế là sao??';

Minh ngồi yên lặng để tôi xử lý vết thương, nghe tôi lảm nhảm hắn đáp

-' nói thì hay lắm, nhưng đũa nào vừa nãy chạy phi như bay, sợ bị hao tổn thân thể mà bỏ rơi bạn bè thế, hừ.... nếu cậu mà ở đây chịu trận thì tôi chắc cũng chẳng mang trên người đến một vết thương ';

Cầm chiếc băng gạc dán cạnh môi cho hắn, tôi cười trừ nói

-' khi ấy tôi đã định ở lại rồi, nhưng đột nhiên ở đâu đó có một chiếc lon coca cola bay đến, nó bay với vận tốc kinh ngạc...vù.vù.véo....vèo vào..vập vập...rồi bụp một cái, khiến con tim nhỏ bé của tôi hoảng sợ, tôi tránh sang, tránh kiểu gì....mà đến lúc nhận ra thì đã tránh đến gần chị Ân, khi ở đó rồi tôi lại không thể quay lại chỗ cậu.... vậy nên bắt đắ dĩ cả thôi.... hí hí ';

Minh nhìn tôi diễn trò cũng phải bật cười, đến khi bố hắn, mẹ kế và hai đứa em kia về. Nhìn thấy Minh đang cười vui vẻ họ cũng phải ngỡ ngàng. Bố hắn thấy con trai mình cười thoải mái cũng bớt lo hơn, cũng rất lâu rồi ông không thấy con trai mình vui như vậy. Còn hai đứa em của hắn bây giờ mới biết thì ra hắn cũng biết cười.....=]]]]*

Bố Minh nói tôi ở lại ăn cơm, nhưng thật sự nhìn bản mặt hai cô nàng đang hướng về phía tôi với ánh mắt toé lửa kia, ở lại ăn chắc nuốt không trôi.... Thật khổ tâm. Nên đành xin phép ra về

Minh kéo tay tôi ra ngoài, hắn lái xe đưa tôi đến tận nhà, ôi cũng may biết hắn thạo lái tôi mới bớt lo, chứ như lần đầu....hại tôi ngồi trên xe mà sợ đến phát hoảng, không ngừng niệm phật.....

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Hôm nay đã là 30 tết, may bữa cơm đón năm mới của gia đình không phải do đứa con gái thất bại là tôi làm, chứ nếu không thì chắc cả nhà tôi đã có cơ hội đón tết quây quần trong phòng bệnh rồi,..... hahah bội thực cấp tính chứ chẳng đùa.

Cả Gia đình vui vẻ đến 10 giờ,tôi đã không thể tự chủ mà ngáp ngáp dài vài cái, cuối cùng không thể thức thêm nữa,tôi chúc cả nhà ngủ ngon, pháo hoa thôi thì ta còn cả đời mà, lo gì năm sau xem cũng được.

Nằm lên chiếc giường yêu thương, mắt hướng lên trần nhà,thần nhiên đếm đến 15 con cừu là tôi đã đi nhanh vào giấc mộng vàng rồi.

Lúc tôi đang mơ đến cảnh nắm tay hoàng tử trong chuyện cổ tích,ây vậy khi chuẩn bị nắm được tay chàng, thì đột nhiên có tiếng chuông reo điên loạn *???? Hồi xưa có i phone 6 rồi hả.....! Lạ thật *. Chỉ thấy chàng mở máy lên nghe, nhưng tiếng chuông vẫn không dứt, chàng quay sang nhìn tôi, rồi nói

-' không phải chuông điện thoại của ta, cô nương thử kiểm tra dế của mình đi ';

Câu nói đó khiến tôi ngỡ ngàng, ôi thật hiệu đại hóa quá cơ. Tôi lục khắp túi cũng chẳng thấy, Hoàng tử mất kiên nhẫn, lớn tiếng nói

-' người đâu nghe lệnh....., cô ta không nghe máy khiến ta khó chịu, chém bay đầu cô ta ngay đi ';

Tôi bàng hoàng, hoảng sợ chạy vội, đến lúc ngã xuống một con dốc không đáy. Tôi mới giật mình bật dậy, với lấy chiếc điện thoại đang reo không ngừng kia, tôi chán nản, ăn nghe....nhưng chưa kịp để hắn lên tiếng, tôi đã nhẹ giọng nói

-' thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang say giấc nồng, xin đừng làm phiền, tránh làm cô ấy gặp phải ác mộng không cần thiết ';

Phía đầu giường nghe thấy cũng phải bật cười, hần thản nghĩ * thì ra cậu còn biết dùng trò này để từ chối nghe máy, vậy mà mọi lần cậu buồn chán cũng toàn gọi phá hủy giấc mộng của người khác thản nhiên như vậy *. Minh nghiêm giọng lại đáp

-' đồ ham ngủ hơn ham học như cậu thật chẳng thay đổi được, dậy đi xem pháo hoa thôi, ngủ mãi cũng có đẹp lên được đâu, thật uổng phí thời gian ';

-' đang thản nhiên cái kẻ vô duyên phá hoại giấc ngủ ngàn vàng của tôi là ai, hoá ra...là cái kẻ đáng ghét cậu, pháo hoa năm nào chẳng xem được, vội gì chứ....';

Hần thờ dãi, nói

-' cho cậu 5 phút để thay quần áo, tôi ở dưới cổng đợi, nếu 5 phút sau cậu không xuống thì dù có phải lên lời cậu tôi cũng không thấy phiền, hiểu chưa ';

Tôi quen tính Minh quá mà, hần chẳng hề dọa tôi, nếu không xuống chắc sẽ bị hần lên xích cổ tôi lôi đi mất.

Tôi đành rời khỏi chăn, mơ hồ mặc cái áo khoác vào, xuống bên dưới. Người ta nói rằng, vào những đêm 30 thì không nên tắt đèn, để cho các cụ ghé chơi, thần tài không lạc đường, hay cũng là để giữ may mắn. Vậy nên dưới nhà tôi đều bật đèn sáng rực rỡ. Tôi an toàn ra phía ngoài cổng, quả nhiên Minh đang đứng đợi.

Ngồi lên phía sau chiếc mô tô phân khối nặng của hần, tôi yên phận để hần mang đi tùy ý..... mà chắc Minh cũng không túng thiếu đến nỗi mang tôi đi bán đâu nhỉ.

Trời đêm xuân gió lạnh thổi vào mặt không ngừng, nhất là còn đi xe với vận tốc nhanh thế này nữa. Chúng tôi đi đến bên Hồ Hoàn Kiếm, hiện tại quanh hồ số người đứng trò chuyện bắn pháo đông ngớt, khiến tôi cũng phải ngỡ ngàng. Năm nay hình như đông hơn cả năm ngoái, mà kể ra thì tôi cùng Minh đón thời khắc giao thừa cũng đã được 3 năm rồi, lúc nào cũng chỉ có hai đứa thôi. Tôi toàn nhàn nhã đứng cạnh, khoác tay Minh để tìm kiếm hơi ấm. Chờ đợi đến khi màn pháo hoa được bắn lên rực sáng cả bầu trời. Tiếng pháo vang lớn, nó đã lặng lẽ mang đi theo cả một câu nói của tôi nữa.

Năm nào cũng vậy, vào thời khắc này tôi cũng nói câu đấy thôi, cũng đã 3 năm, chưa hề thay đổi.....

Đến tận mừng 3, tôi gọi điện cho hần, thật lười nhác, chẳng muốn vận não suy nghĩ, tôi nói

-' chúc cậu những câu người khác đã chúc ';

Nghe đến đây trong đầu hần lại cảm thấy nực cười,;D vào mừng 1 tết Hoàng Nhật nói

-' năm mới chúc cậu gặp nhiều may mắn, vài năm nữa mang nàng Linh về, để có hạnh phúc tràn đầy, cổ lên người anh em ';

Thế mà tôi hôm nay lại chúc như thế, hoá ra là cũng đang cố vũ hần sớm lấy được tôi ư,

Thật là..... =]]]]*

Minh đáp

-' ồ.... thế tôi cũng chúc cậu đạt được ngược lại những câu người khác đã chúc ';

-' hôm trước đưa em họ chúc tôi sống lâu trăm tuổi.... ơ thế hóa ra cậu đang chúc tôi chết sớm à ';

-' ừ... như thế rất tốt ';

-' Tôi rất đàng hoàng, vậy mà cậu còn chửi rủa '; Thật là đồ khó ưa

Minh cười nói

-' ai bảo cậu chúc cái câu chúc dị như thế ';

Chỉ là tôi muốn đổi mới một chút thôi mà, vào mấy ngày tết, năm nào cũng phải nghe những câu chúc không chút màu mè, thật tẻ nhạt, tôi đáp

-' Tôi chỉ là tránh lặp từ, cho cậu đỡ nhàm chán thôi mà ';

-' rồi đã tiếp thu, biết ngay đầu cậu bị bánh trưng lấp hết rồi mà '; hần nói tiếp

-' à tết vui không ';

Tôi nghe hần hỏi mà não cả lòng, thờ dãi đáp

-' tết này cái gì cũng có, chỉ thiếu chúng nó ';

-' thiếu gì'';

-' xấp tiền lì xì dày như những năm trước ';

Hắn bắt trước lại lời của cô bác, di chú đã nói

-' cháu lớn rồi, thôi nhé ';

Tôi lại càng nảo lòng hơn

-' một phút huy hoàng giờ đã vụt tắt..... giết tở đi, đau lòng thật ';

kể đó Chúng tôi nói chuyện qua lại, chém gió rôn rã.....

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Những ngày tết ngoài được tiền lì xì ra thì chả khác nào một loại cực hình,tôi suốt ngày phải đi xe căng hải cùng gia đình đến nhà hàng xóm xung quanh chúc tết, thật khổ tận cam lai.

Còn thời gian buổi tối của tôi lại thuộc hết về Minh, bọn tôi thường nói chuyện, tán phét đến tận 12 mới bắt đầu cuộc thám hiểm, truy tìm vương quốc đến với giấc mơ.

Tuy không nở xà ròi vài ngày tết nghỉ ngơi gần gũi, nhưng biết làm sao được..... thời gian đâu có thể ngừng lại

Vào một ngày chủ nhật đẹp trời, tôi sang nhà Minh chơi, ngồi lên chiếc ghế sofa màu đen, tay cầm chiếc bánh quy và ngắm nhìn nó, tiếp đó lại yên tĩnh nhìn vào cốc nước cam..... thờ dài thườn thượt, Minh ngồi đọc sách bên cạnh nghe vậy cũng phát bực, hỏi

-' có chuyện gì?';

Tôi mạnh mẽ tuyên bố

-' nếu mẹ mà không rút lại những lời đã nói thì tôi sẽ bỏ nhà đi bụi ';

Hắn cau mày, ồ cũng phải thôi..... một kẻ chuyên ăn bám như tôi mà cũng nói được vậy.....thì quả là vi diệu. Minh hỏi tiếp

-' bình tĩnh,thế mẹ cậu đã nói gì';

-' con bị đuổi ra khỏi nhà ';

giọng nói của tôi rất nghiêm túc vậy mà làm cho Minh hiện muốn bùng cháy, Haizzz tôi hiểu..... Hắn là đang lo lắng cho tôi đây mà..... haha đừng ném gạch.

Chuyện là mấy ngày tết tuy đã lớn nhưng tôi vẫn được kha khá một khoản lì xì. Mẹ tôi lại có một cuộc tổng kết đầu năm, tiền lì xì phải đưa hết cho mẹ giữ, tôi nhất quyết không đưa, mạnh mẽ hỏi

-' tiền của con sao con phải đưa cho mẹ ';

Ấy vậy,mẹ lại nhìn tôi với ánh không thể yêu thương hơn, mẹ nói

-' thế tiền của mẹ, sao sáng nào con cũng xin ';

Thật khóc không ra nước mắt, nếu không xin mẹ tiền ăn sáng, vậy tôi xin à???? Bỏ đưa tiền cho mẹ giữ hết Rồi còn đâu..... mẹ tôi rõ biết cách đối đáp mà....! Mẹ nói câu đấy tôi biết sống sao, hứ...giết tôi đi còn hơn.

một Lúc sau mặt vênh lên,tôi vẫn cố cãi.

-' đây là tiền may mắn đầu năm người ta mừng tuổi cho con,mẹ lấy đi rồi thì còn may mắn ở đâu ra nữa, haizzz mẹ cũng biết cơ mà...con là học sinh, cần nhất cái gọi là học tài thi phận, mẹ à.... con rất cần tiền này để lấy may trong thi cử ';

Mẹ không xiêu chút lòng trước bộ mặt thành khẩn của tôi, còn lạnh lùng nói

-' dù có số tiền này con cũng chẳng giỏi lên được đâu, câu này xưa rồi..... mẹ hồi trước dùng đến phát chán lên được ';

Ôi thật đau tim, hay cho câu mẹ dùng đến phát chán. Mẹ tôi quả nhiên không có sự cổ hủ, hiện đại hoá dễ sợ, tôi đây phục sát đất.Mẹ nói tiếp

-' có đưa cho mẹ giữ hộ không ';

Tôi thì nhất quyết không đưa, mẹ lại chỉ đáp một câu ngắn ngủi

-' cứ tự nhiên giữ số tiền đấy đi.....! Con bị đuổi ra khỏi nhà ';

???? Ahhh mẹ tôi thật sự chẳng biết đùa, anh trai tôi đã có lần cãi lại, đã bị mẹ giận dữ đuổi đi ở nhà bác mấy lần. Kì thực Tôi lại chẳng muốn đi ở nhờ nhà bác chút nào.

Trời ạ, nhớ lại hồi trước mà thấy không khỏi rùng mình, bác tôi là một giáo viên ưu tú, nếu để bác dậy dỗ, chắc tôi sẽ viết ra được một quyển sách dạy dỗ trẻ hư mất, mỗi lần bác nói y rằng là không có điểm dừng. Lạ hơn nữa là tôi mà ngáp thì đảm bảo sẽ có một ánh mắt sắc bén, tia từ trên xuống dưới, khiến cơ thể tôi phản xạ run rẩy không ngừng. Khủng khiếp.....mẹ tôi thế còn hiền chán, có phạt thì cùng lắm cũng chỉ bị quỳ vài tiếng, không được ăn uống thôi mà T.T

Mình ngồi nghe tiểu sử câu chuyện của tôi một hồi, thấy tôi đau buồn ngồi một chỗ kẻ lẻ, đau khổ. Hấn lại chẳng biết làm gì hơn, ngoài đứng một góc để cười.

Quả nhiên là bạn bè tốt....

Hấn nói

-' nếu mấy ngày kế tiếp, cậu mà có cảm thấy đáng sợ thì.....! thì Cậu cứ đi tiếp một mình đi nhé..... hahaha tôi thật không muốn đi phiêu bạt, không nhà, không cửa với cậu đâu,vậy nhé đi thông thả bạn tốt....';

Phát điên lên được, chẳng lẽ kiếp trước tôi đã gây ra nhiều nghiệp chướng vậy á???? Có sao kiếp này lại toàn có kẻ khôn nạn công khai như vậy ở bên Nam mô a di đà phật.....

Tôi đau lòng nhìn sang Minh, thật lòng hỏi

-' nhà cậu có thuốc ngủ không, cho tôi một ít '';

Minh tiện tay đặt tạm quyển sách luật xuống, quay sang nhìn tôi đáp.

-' thuốc ngủ không thể dùng lung tung được ';

-' Tôi dùng để tự tử, chứ có dùng lung tung đâu, có mục đích cả,là tự tử đấy hiểu không ';

-'Ồ vậy thì được, cả hộp đầy trong tủ thuốc đấy, lấy hết đi ';

Ô my good, quá phũ, bạn bè tốt xin uống thuốc tự tử thì thoáng thế, thật vi diệu.

-' Tôi thật không muốn sống nữa, nếu uống tận hai viên liệu có đủ ra đi hai ngày rồi sống lại không????';

Hấn nhìn tôi về mặt thần nhiên nói

-' hai ngày là quá ít,yên tâm đi trong cái lọ thuốc ngủ,100% là thuốc chuột.... chỉ cần 1 viên thôi, biết có ngày cậu sẽ dùng đến, nên tôi đã để sẵn rồi đấy ';

Tôi cầm cốc nước cam lên mồm uống ực một hơi cạn sạch, giả ngu hỏi.

-' nên uống đúng thuốc đúng bệnh, chớ vợ nhầm, tôi có phải chuột đâu, uống thuốc chuột làm gì, nhà cậu cũng nuôi chuột bị bệnh à, nếu không cậu dự trữ thuốc chuột cho ai uống ';

Minh cũng phải bật cười, lúc sau hấn thở dài, tay chống cằm, nói

-' này, có bệnh nên chữa chứ đừng giấu diếm như vậy, cậu biết đường đến bệnh viện tâm thần gần nhất không???? Nếu chưa biết tôi sẽ đưa cậu đi, có điện thoại dẫn đường chắc chỉ khoảng 30 phút là đến, về thu dọn quần áo rồi tôi đưa đi ';

Nghe hấn nói vậy, tôi nhanh chóng hạ thấp giọng, đáp

-' khỏi, tôi mà không gặp cậu vài ngày, bệnh tự nhiên sẽ giảm, chứ cứ gặp 12/24 tiếng thế này bệnh điên của tôi cũng hết thuốc chữa ';

Đùa chút thôi chứ Minh là liều thuốc hữu hiệu nhất của tôi đấy, mấy chuyện phiền não vừa nãy giờ đã bay vào đi vắng mất rồi, đầu tôi hiện giờ chỉ còn cục tức to tướng hần vừa gây ra mà thôi..... Thật hữu hiệu, hữu hiệu đến đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Ngày đầu năm mới đến trường, vừa mới đi đến gần cầu thang, đã có một cô bé lớp dưới ngại ngần e dè đứng chắn đường tôi, đưa cho tôi một phong thư màu hồng khá xinh, cô nhóc nói thầm vào tai tôi rằng

-' chị nhớ cất giữ cẩn thận, về nhà hãy đọc nó nhé ';

Lời vừa dứt là tôi lại tăng thêm vài phần tò mò, lúc cô nhóc mới chạy đi, nhìn vào chiếc đồng hồ trên tay Minh, thấy vẫn còn 5 phút nữa mới vào lớp, nên tôi thông thả hướng phía phòng vệ sinh nữ, mở ra đọc..... nội dung trong thư khiến tôi không khỏi hoảng hồn, khoé mắt liên hồi giật giật, người ta nói khoé mắt phải giật là điềm xấu, trái lại là điềm lành, còn hiện giờ tôi giật cả hai mắt...vậy là điềm gì???

Nhóc à em thật hại chị thê thảm....., nó làm tôi nhớ lại cái vụ mộng mị vài tháng trước, giấc mơ được tham dự cái đám cưới hoành tráng giữa Nhật và Minh, hahahaha..... hoang đường họ còn nói sinh con cho tôi làm mẹ nuôi,....Hoàng Nhật đẻ con.....! Ôi giết tôi đi. Mãi mới quên dần vậy mà.....Trong thư cô nàng đó viết

* gửi chị Linh. Em thật không phải người thích nói chuyện quanh co, dài dòng phức tạp, vậy nên cho em được phép nói thẳng vào vấn đề. Chị có thể ít đứng cạnh anh Minh một chút được không????, em thấy chị không hợp với anh ấy bằng anh Nhật đâu, bọn em có hẳn một fan clup về hai người họ cơ. Hồi trước hai anh ấy rất thân cơ mà, còn dạo gần đây lại không như vậy nữa, em nghĩ là tại chị ở bên nên hai người họ mới lạnh nhạt với nhau đấy, anh Nhật hiện không hay bộc lộ cảm xúc của mình như trước nữa, lúc kia anh ấy toàn khoác vai, cầm tay,....nhìn anh Minh cười tươi rất hạnh phúc..... vậy nên mong chị đồng ý, cả đội hủ nữ chúng em xin cảm ơn ';

Tôi thật không biết nói gì hơn....!, cảm xúc hiện tại của tôi cực kì phức tạp,.... xời...cứ tưởng rằng trí tượng tượng của tôi đã phong phú lắm rồi,... ai dè tôi chỉ bé tẹo bằng con kiến so với cô bé kia thôi, nhỡ bộp một cái là đi đời. Cô nhóc đó liệu có dự định viết tiểu thuyết đam mỹ không nhỉ???? Nếu nó không viết thật uổng phí một tài năng tỏa sáng rực trời luôn thật đấy.

Mang một tâm trạng phiền não vào lớp, đi đến cửa thì bị Hoàng Nhật chặn lại, nhìn tôi tò mò hỏi

-' bức thư kia là gì thế, thư tình à ';

Tôi thờ dãi lắc đầu, đáp

-' không phải ';

Minh đứng dựa vào chiếc bàn học gần đó, tay cầm quyển sách tiếng anh, thấy tôi ngoài cửa bước vào,hắn nói

-' thế là gì???? Chẳng lẽ là thư thách đấu, à nếu thế cũng rất có khả năng, nhìn cái bản mặt của cậu là không thể yêu thương nổi rồi, sao...kẻ thù của cậu nói hẹn mấy giờ, tôi sẽ đi cỗ vũ khích lệ tinh thần cho ';

Hôm nay thật nhiều chuyện sốc, ai mà thêm đánh đấm với tôi cơ chứ, nếu có thì cũng chỉ chính tổ kẻ đó quá dỗi nhảm chán,....vội lại hắn nói ai xấu...Tôi á...đùng đùng, kẻ hảo soái lớp kẻ bên còn thích thăm tôi tận 1 tuần cơ đấy, hí hí...vinh dự thế lại còn. Tôi lườm hắn

-' thách đấu con khi, tôi chưa thăm đến nổi có kẻ phải ghét cay ghét đắng như vậy, là cầu tình hiểu không....?';

Hoàng Nhật nghe vậy giật mình hét to chữ cầu tình, làm cả lớp nhìn chúng tôi, may Minh dùng quyền dọa bốn từ* muốn làm bài tập *....cả lớp nhanh chóng ai làm việc này, không chú ý đến chúng tôi nữa, haizz dà thật may.

Do không muốn họ ngồi đoán già đoán non thêm nữa, tôi đưa bức thư cho hai tên đó đọc. Lúc xem hết bức thư..... trái với suy nghĩ của tôi, Hoàng Nhật cậu ta còn cười tươi khoác vai mình diễn kịch vui

-'Minh cậu thấy chúng ta có phải rất đẹp đôi hay không, nào nào chọn đi cậu muốn làm thụ hay công, tôi thì cái nào cũng được ';

Minh cầm quyển sách đập vào tay đang khoác lên người hắn của Hoàng Nhật, nói

-' cút, đi vệ sinh cậu còn chưa rửa tay, tránh xa tôi ra ';

Tên Hoàng Nhật vẫn không ngừng, cậu ta còn chốt câu ư chịu đâu, khiến tôi nổi hết da gà. Chèn vào cuộc đối thoại của hai bọn họ, tôi hỏi Minh

-' chắc chưa có cuộc thi tổ chức giải oscar đâu nhỉ??? Diễn hơi xấu rồi đấy. Mà chưa vào lớp à '

Hắn chỉ tay lên trên bảng, hướng theo đó có dòng chữ nắn nót, tự học. Vậy là hiểu ra vấn đề, Minh nói

-' được nghỉ tiết, cô chủ nhiệm bận lo cho sự kiện tổ chức các hoạt động vào ngày 26-3 sắp tới, nghe nói là cậu được phân công chơi trò bịt mắt đánh trống '

Cái gì???? Cô lớp tôi lại muốn mượn công trả thù riêng đây mà, tôi cũng chỉ có không làm bài tập cô giao có vài lần thôi.... vậy mà cô nỡ đẩy tôi vào mấy trò chơi như thế, chẳng khác gì hại tôi thê thảm ư..... từ lúc sinh ra tôi đã có phần xạ tự nhiên thấp kém, muốn tìm phương hướng có vẻ rất khó.

Chán nản ngồi xuống bàn gục ngủ cho đỡ tức, thôi thì dù sao cũng vậy rồi, nghỉ nhiều quá làm gì.

Quả nhiên đến ngày 26 tháng 3, tôi thật sự rất thê thảm, lúc chơi bịt mắt đánh trống....., đôi mắt bị một chiếc khăn che mắt tầm nhìn, đi lung tung hết lên.... trò à tôi có phải người mẫu đâu, làm sao có thể đi thẳng được đây....

Xung quanh có rất nhiều tiếng nói, của cả trai lẫn gái, từ người quen tới những người bạn xa lạ. Đại loại như

-'Linh, sang trái '

-'Linh đi sang phải đi, đừng nghe bọn nó nhắc bừa '

-'sang trái là đúng rồi bạn ơi '

-'không, phải là sang phải mới đúng '

....từ....từ từ đã nào, lúc phải lúc lại trái, tôi biết nghe ai????.

Cuối cùng đặt hết niềm tin vào tiếng của tên Nhật, cậu ta nói là đi thẳng, rẽ trái rẽ phải tôi đều nghe theo... đến cuối cùng thì cậu ta bảo đánh trống đi, tôi đang cầm một thanh gỗ, giơ tay cao định đánh, ai ngờ có một bàn tay nắm chặt cổ tay tôi lại, hắn cúi đầu nói vào một bên tai của tôi

-' đi hơi xa rồi đấy, từ lúc cậu đến gần tôi là cậu đã phạm quy trò chơi rồi, sau chân cậu đang đứng là vạch ngăn, bước khỏi đó là kẻ thua cuộc, đồ ngốc....cậu nghe tên Nhật thì chỉ có nước bán nhà '

Sau đó Minh vội khăn bịt mắt, ra cho tôi. Tôi đơ người ra nhìn vào cái vẻ mặt cười tươi của hắn, thật sự quá yêu nghiệt. Lúc sau Nhật đi đến, cậu ta khoác vai tôi rồi nói

-' thật quá đúng khi cậu nghe lời chỉ dẫn của tôi, vui không...khi cậu đã là người thắng cuộc hoàn hảo nhất '

-'hì hì...vui, đương nhiên là vui rồi, tôi thật sự đã thắng quá ngoạn mục '

Tiếp đó tôi cầm cái gậy gỗ đuổi đánh Hoàng Nhật. Cậu ta vừa chạy vừa nói

-' Tôi giúp cậu tìm đường, chỉ lối cơ mà... đồ vô ơn, bình tĩnh đi cậu không trả lại thầy cây gậy thì làm sao trò chơi tiếp tục được '

-'tất nhiên là sẽ trả, nhưng đó là chuyện kế tiếp sau khi tôi giết xong cậu.....'

Đến lúc về, thấy mặt tôi tiều tuỵ không ngừng, Minh khoác vai tôi cùng đi, hắn nói

-' vẫn tiếc khi thua sao, cũng chỉ được một gói bim bim thôi mà, tôi mua cho cậu '

Nghe hắn nói vậy tôi cũng chẳng vui hơn, thờ dài....buồn phiền nói

-' không phải tại thua, mà là..... đến tận bây giờ, lúc bị bịt mắt lại.... Tôi đã suy nghĩ rất nhiều.....hình như, tôi đã mắc phải một căn bệnh nan y, không có thuốc chữa '

Hắn cau mày hỏi

-'bệnh gì '

Tôi vờ về mặt, không thể ngáy thơ hơn được nữa, đáp

-'Minh à, chả hiểu sao....cứ mỗi khi nhắm mắt vào, là y rằng tôi lại chả nhìn thấy được gì xung quanh '

Hắn nghe xong, chỉ bật cười xoa đầu tôi mấy cái, làm đầu tóc rối bời, Minh nói

-'hư cầu '

=]]]* câu truyện chỉ mang tính chất minh họa,mọi người không nên học theo,mà tưởng bản thân bị bệnh nan y, cấp tính. Như vậy thì thật khổ tâm nha, chứ tớ cũng nghe một truyện thuyết kể rằng, cứ mỗi khi bạn nhìn vào chiếc tivi, không chớp mắt trong vòng 1 tiếng, bạn sẽ bị..... mỗi mắt. Liệu truyện thuyết có thực hay hư.... hahaha tò mò thật.

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Thời gian trôi qua vốn không có ý định dừng lại, thoáng cái tôi lại có một kì nghỉ hè vui vẻ. Tuy là vừa phải trải qua một kì thi khắc nghiệt, điểm số không mấy rực rỡ, nhưng cũng không làm tôi bận tâm quá vào nó,.....:D ít ra thì điểm số của tôi tuy chỉ đứng thứ 27 của lớp, nhưng sau tôi vẫn còn có thằng bạn đứng thứ 28 cơ mà....., hoảng hồn may thật. Miễn là không đứng bét lớp, mẹ sẽ không cho tôi lên thót chặt chém đâu =]]]*

Dự định là nghỉ hè ba chúng tôi sẽ đến ngôi nhà ven biển của Minh, cơ mà tôi phản đối quyết liệt....., nghĩ thôi đã thấy rùng mình, mẹ của Minh có một nụ cười tươi tắn, nhưng không hiểu vì sao cứ mỗi khi cô ấy cười là y rằng, chân tay tôi run rẩy, cô ấy mới nhàn hạ lên tiếng thôi là con tim mong manh của tôi không ngừng nhảy múa....., nếu đến đây chắc tôi lại hao tổn không ít tuổi thọ. Nên quyết định cuối là về quê hương có chùm khế ngọt của tôi.

Vào sáng hôm thứ hai, tôi với Minh đợi Nhật ở bến xe buýt, ấy vậy đợi dài cổ cũng không thấy Bóng dáng cậu ta. lúc xe đến chúng tôi đành đi trước, khi lên xe tôi cầm máy gọi điện cho Nhật hỏi

-' hẹn rồi sao không đến, cậu là cái đồ con rùa '

-' Tôi là bị bà la xát lỗi về, chứ có thất hẹn gì đâu ' cậu ta vừa dứt câu đã bị chị Ân kéo tai, khiến Nhật kêu la thảm thiết.... rất đáng thương, thật sự Nhật đã sắp xếp quần áo chuẩn bị tốt mọi thứ, chẳng là lúc mới lên xe, đã bị cô chị họ túm cổ không cho đi.

Tôi thở dài tắt máy, vậy là bỏ đi một cái môm....cũng tốt.

Nhìn sang Minh cậu ta vẫn đang ngồi nhàn hạ nghe nhạc, tôi dục một bên cho lên tai nghe ké, hần tự nhiên bỏ tai nghe ra, tôi chưa kịp phản ứng đã có tiếng nhạc âm âm liên thanh đổ dồn vào tai, mặt tôi nhăn lại y như khi ăn ớt, Minh được đà nhếch môi cười thoải mái, tôi tức giận nói

-' tai tôi mà bị thủng, tôi thề sẽ lấy mạng nhĩ của cậu dán vào '

Tôi tỏ vẻ uy hiếp như vậy mà

Hắn không để lọt vào tai mấy câu nói của tôi, chỉ thản nhiên ấn chuyển bài, rồi tựa vào ghế khép mi ngủ.

Tôi đành mặc kệ hắn, tìm một tư thế thoải mái nghỉ ngơi.

Sau một tiếng chúng tôi đã ra xa khỏi thành phố,đến với Vĩnh Phúc, nơi có những cánh đồng bát ngát, khung cảnh yên tĩnh.

Đi bộ thêm khoảng 15 phút, Vừa mới bước vào nhà đã thấy cô, dĩ,chú,bác có mặt đông đủ

Khiến tôi không khỏi ngỡ ngàng, còn bàng hoàng hơn nữa là họ chỉ chào đón mỗi Minh.

Thím tôi vỗ vai Minh hỏi đi đường xa có mệt không, Chú tôi Lại gọi hần ngồi xuống ăn cơm đi, còn ông bà tôi khen hần cao to, đẹp trai này nọ. Chỉ tội cho mỗi đứa cháu ruột bị bỏ rơi, cũng may còn có đứa em họ hỏi thăm tôi được một câu, làm tâm hồn tôi cũng vui vẻ lên một chút.

Không ai chào đón thì thôi, tôi cũng không cần làm khách, tự giác xuống cạnh giếng múc nước rửa mặt. Kéo mãi mới lên được một chút nước, lại bị hần chẳng hiểu chui ra từ đâu, giành mất thành quả của tôi, thật là mặt dày.

Minh rửa mặt xong sáng khoái nhìn tôi, nói

-' đi ăn cơm thôi.

-' cậu tranh mất nước tôi vắt và lăm mới múc lên được, vậy mà không thêm múc trả tôi, giờ còn nói đi là đi chắc....., đồ cái chậu nước của cậu đi tôi còn múc lại nước rửa mặt '

Hắn cười như không, thản nhiên nhún vai nói

-' cần gì múc thêm chúng ta rửa chung, tôi cũng chẳng bị bệnh gì lây nhiễm, cậu còn sợ cái gì '

Hắn vừa dứt lời, đã hất cái khăn úp thẳng mặt tôi, hằm hừ lau qua mặt, tiếp đó tôi cùng hắn đi lên ăn tối cùng mọi người. Cảm giác không chút xa lạ, bởi

người nhà bên nội tôi rất hiền lành, tận tình hiếu khách. Với lại Minh cũng là kẻ biết ý, hẳn tự giác hộ dọn bát đĩa, đã thế còn đòi rửa hộ bát. Khiến thím tôi lại càng yêu quý.

Buổi tối quê tôi thì khoảng 9 giờ đèn điện đã tắt tối om, tôi với Minh cũng chẳng phải người thích thức khuya gì, nên theo kịp giờ giấc khá nhanh.

Đến khi ánh sáng len lỏi qua cửa sổ, tiếng chim bên ngoài lúi lo không ngừng... làm tôi cũng phải bực mình thức dậy. Lúc mới mở mắt ra đã thấy hắt lù lù một đồng, ngồi cạnh giường thản nhiên nhìn tôi, làm tôi giật mình bật dậy, ấy vậy hắt còn không biết bản thân vừa gây họa, chỉ cười nói

-' đồ lười giờ cậu mới biết dậy à, thím cậu nấu miến đợi cậu dậy dài cô, vẫn không thấy bóng '

Tôi ngáp dài một cái mới đáp

-' biết rồi, tôi là lười đi truyền từ bé '

Minh chỉ liếc nhìn tôi một cái, xong hắt ném chiếc lược vào người tôi, sau đó hắt đứng dậy đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Sau khi vệ sinh sạch sẽ en nờ lần xong, tôi đưa hắt đi chơi đủ loại nơi. Nào là Thiền Viện Trúc Lâm, Tây thiên.... lạ ở chỗ toàn là đền chùa, về quê bao nhiêu năm tôi cũng chỉ biết đến chùa thôi, mẹ tôi là người mê tín nên mỗi lần đi chơi đều chọn chùa mà thắng tiến. Nên đứa con có hiếu số một là tôi cũng không biết được nơi nào khác.

Chùa Tây Thiên thực chất tôi chỉ từng đến đây có một lần với mẹ, hồi trước chỉ có một con đường là leo bộ 2 cây số để đến được nơi, dọc đường đi cây cối bao trùm hai bên rất thoáng mát, mà thỉnh thoảng còn gặp hàng bán nước ven đường, ở đó có một con suối trong, quanh suối còn có Đường Tăng, Tôn Ngộ Không.... làm Bằng tượng đá. Nhưng hiện nay nó đã được cải biên hơn nhiều, có thêm một con đường đi bằng cáp treo. Tôi với Minh đi cáp treo lên đến đỉnh núi, chẳng biết hắt cầu xin điều gì mà thành khẩn rất lâu, còn điều ước của tôi ư....hahaha tạm bí mật vậy. Lúc định xuống núi mới khoảng 10 giờ, tôi đang thắng tiến hướng về nơi có cáp treo, thì bị Minh lôi kéo đi bộ.

Dọc đường đi gặp một quán bán đồ lưu niệm, tôi thích thú vào xem, chọn được khá nhiều thứ nhỏ nhắn xinh đẹp. Mai chọn đồ tôi cũng không biết là Minh mua một chiếc lắc tay đính vài con lợn gỗ từ lúc nào. Khi để ý thấy hắt cầm nghịch, tôi hỏi

-' cậu mua chiếc vòng đó làm gì, vòng của con gái cơ mà.... nhưng phải công nhận cậu thật biết cách chọn đồ, nhìn nó rất đẹp '

Minh dừng chân lại, cau mày nhìn tôi, hắt tỏ vẻ chỉ trách,

-'người bán hàng gạ nãi, tôi chỉ mua cho cô ấy vui lòng nên chọn bừa một cái,....đồ ngọc....tại cậu lôi tôi vào đây, nên Tôi mới bị ép mua đồ..... vậy nên cậu phải có trách nhiệm giữ lấy nó, cầm không được làm mất '

nói xong Minh cầm lấy tay tôi, hắt đeo chiếc vòng vào cổ tay trắng mịn của tôi. Nhìn ngắm chiếc vòng từ phía một lúc lâu, tôi phàn nàn với Minh

-' tại sao lại là lợn????? Tuy rất thích ăn thịt, nhưng tôi lại chẳng ưa chúng chút nào '

Hắt không nhìn tôi, vẫn sải rộng bước đi, thản nhiên buông lời chọc ghẹo

-' không ai ghét bản thân mình cả, cậu nên biết yêu thương đồng loại hơn đi là vừa '

-' hừ..... Tôi mà là lợn, cậu còn hiểu được tiếng tôi nói ư '

-' chỉ tại tôi giỏi quá biết sao được.....'

Tôi chẳng thèm để ý đến mấy lời hắt nói nữa, nhảy vào chỗ đông người phía trước, hóa ra giờ nơi đây còn có trò ném chấu, bắn súng.... Thật vi diệu. Mua mấy cái chấu ném thử vận may xem sao, vậy mà ném hết 10 cái tôi mới nhận ra rằng thần tài của tôi hiện đang đi vắng..., chắc chắn là vậy.... không thì tại sao 10 cái chấu, tôi cũng chẳng ném trúng được con gấu bông nhỏ nhỏ kia. Đang thất vọng tràn trề, thì tự nhiên có người bước đến gần, hắt nói

-' cho cháu 10 cái chấu '

nghe rất Giống giọng của Minh, tôi liền quay sang.... quả nhiên là hắt chứ còn ai vào đây được nữa.

Khi hắt hướng về phía con gấu bông mà ném, tôi tuyệt đối không để hắt hất tay trên..., không ăn được đòn đánh đập đồ, lúc cậu ta ném cái chấu đầu tiên, tôi cũng ném chệch hướng đi chiếc chấu của hắt, Minh chỉ liếc nhìn tôi hừ một cái, hắt lại bắt tay vào ném tiếp, lúc tôi đang chuẩn bị phá thì bất ngờ bị

Mình úp thẳng chiếc chậu màu xanh nhỏ nhón vào đầu, đánh vô vọng trừ ẻo cho hấn ném trượt, vậy mà vô ích.... Thật không công bằng tại sao tôi ném 10 cái lại chẳng trúng cái nào, vậy mà nhìn xem hấn không phải chỉ cần đến cái thứ hai thôi sao????? Rõ bất công.

Đến khi ra về, mặc cho tôi năn nỉ tốn bao nhiêu calo Minh cũng không cho sờ con gấu bông đến nửa cái, hấn còn mang gấu ra chêu tôi đến vài ngày,..... rồi mãi về sau hấn mới tặng cho tôi. Khi đó con gấu bông còn vương lại mùi hương của hấn, tôi thích thú giữ gìn cẩn thận.

Còn có hôm bọn tôi đi hái quả trong vườn nhà, lúc này tôi mới biết, hoá ra Minh cũng chẳng giống cái loại công tử đại gia gì, hấn treo cây còn giỏi hơn tôi. Vậy lại càng đau buồn, mỗi lần bảo hấn ném quả xuống tôi ăn mới, Minh đều nói, gọi hấn là anh đi hấn cho, thật khô tâm.

Buồn hơn là lúc đi ngang qua những cánh đồng bát ngát, tôi đã vô tình lún sâu vào đồng bùn đất, Minh lại nhếch môi cười tôi, hấn nói

-' cậu quả nhiên rất ăn hại '

Tôi bức xúc, đáp lại

-' chắc do đồng ruộng không hợp với tôi nên mới thế,....hừ.... lần nào cũng bị lấm thắm bùn đất.... '

Minh kéo tôi lên, hấn nói

-' đừng đổ lỗi cho đất cát, cậu nhìn lại bản thân đi rồi hãy lên tiếng, cái con đường có rộng 10cm, cậu còn vừa đi vừa nhảy, ngã là quá đáng đòi, trách cậu thôi, đừng có đổ thừa '

-' trên một con đường, đầy cánh cò bay như vậy, tôi không nhảy múa thì thật uổng phí ' Tôi đang bay bổng cảm nhận không khí trong lành, vậy mà hấn nở chột một câu không thể yêu thương nổi, Minh nói

-' cậu là đang giảm đạp lên điệu múa thì đúng hơn, khung cảnh đồng lúa bát ngát cũng tại cậu nhảy mà xấu đi vài phần, cậu nhảy y như tinh tinh xồng chhoog, vậy nên làm ơn đi đứng bình thường hộ cái, người ta hỏi thì đừng nói chúng ta là bạn, rất xấu mặt '

Minh nói xong cậu ta lại thản nhiên cười, mặc cho tôi tức sôi máu, mỗi lần nói chuyện với hấn, tôi lại rất mong ước bản thân bị cảm nhắt thời, để hấn không có cơ hội trêu chọc tôi.... Haizzz dà, cơ mà không được.

Đó là quãng thời gian nghỉ hè của tôi với Minh, cuộc chơi khép lại.... chúng tôi lại bắt đầu khoảng thời gian khắc nghiệt của năm lớp học 12, mơ ước lớn nhanh cho đã, giờ tôi lại cảm thấy thời gian càng hạn hẹp chứ sướng ở đâu, lúc còn trẻ con có bao giờ lo nghĩ thi cử.... vậy mà....., bé thế thôi, lớn khác ngay.... =]]]*

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Năm lớp 12 Thật quá là nhàm chán, Minh cậu ta suốt ngày phải đi học thêm, trong lớp cũng chẳng mở mồm ra nói chuyện. Còn tôi với tên Hoàng Nhật lại toàn rảnh rỗi, chờ đợi cô giáo quay lên bảng viết bài, là lại bắt đầu cuộc chơi may rủi, oán tù tì, một ba xem ai thua thì bị chép bài trong cả tiết, =]]]* hờn...! tôi toàn thắng.... từ dưới lên, Chơi 10 ván tôi thua đến 9, nên tiết nào cũng phải cặm cụi chép cho cả hai vở,....Ôi cái tay yêu quý của tôi. Thần tài lại bỏ rơi tôi nữa ư.....???

Mẹ tôi nói học thầy không bằng học bạn, vậy nên ngày ngày tôi đều đến học bài với hấn, làm phiền Minh không thôi. Tôi cầm quyển sách trong tay, rồi thản nhiên đi vào nhà, Minh còn chẳng thèm liếc mắt nhìn tôi vậy mà hấn vẫn nhận ra rằng người đến là tôi, giống như hấn có con mắt thứ ba phía sau lưng. Minh nói

-' bỏ quyển sách ở nhà cũng được, cậu chỉ cần vác cái xác không sang là ổn, có hôm nào cậu sang học hành đàng hoàng đâu, đừng giả vờ chăm chỉ nữa, đóng kịch cho ai xem đây '

Tôi bĩu môi

-' Minh, logic của cậu thật có vấn đề, mọi hôm tôi sang vẫn dở thử quyển sách ra đọc vài phút cơ mà như thế có thể coi là học rồi, Haizzz cậu thật chả có tý ga lăng nào cả, cậu có thể giả vờ như rất vui mừng chào đón tôi không được sao...hừ...'

-' ồ...Linh cậu mới đến à ' Minh cất cao giọng, Tuy hấn không ngẩng đầu nhìn tôi, nhưng trong đầu Tôi vẫn có thể tưởng tượng ra được hình ảnh hấn nhưn mây có giả bộ kinh ngạc, khiến tôi bất giác bật cười.

Ngồi gần hấn, dở đi dở lại quyển sách, chán nản đến nỗi gục xuống bàn quay bút, ngắm nhìn hấn vẫn đang chăm chú giải mấy bài toán khó hại não, cậu ta rất nghiêm túc mà tôi lại cảm thấy hấn càng giống lưu manh giả danh trí thức, hahahah.... không thể trách tôi được, chỉ tại hấn, ai bảo suốt ngày trêu tôi làm gì, mất hết cả hình tượng Cold boy trong lòng tôi. Nghĩ lại thì giả dụ như tôi không được làm bạn với hấn, thì có lẽ tôi sẽ chỉ như những cô nàng

khác, có vài người bạn là nữ vây quanh, ngày ngày nói về mấy bộ trang phục mới mua, hay lại bàn tán về một nhóm nhạc kpop nào đó, à có khi tôi lại ở trong đội fan của hần ở trường cũng có thể.....

Ngồi suy nghĩ miên man một lúc lâu, cũng không để ý hần nhìn chăm chăm tôi từ lúc nào, tôi giật mình, hỏi

-'nhìn cái gì mà nhìn, đẹp lắm à mà nhìn, buồn thật đẹp quá cũng khổ lúc nào cũng có người để ý '

Mình thấy tôi tự biến tự diễn, hần cười nhẹ, dùng chút sức lực cầm chiếc bút cốc nhẹ vào đầu tôi một cái, hần nói

-' ảo tưởng sức mạnh vừa thôi, cậu mà đẹp???? Chắc lại chưa soi gương trước khi ra khỏi nhà '

Tôi hừ một cái, nhìn vào chiếc đồng hồ trên tay Minh, thấy cũng Khá muộn, tôi đành cáo biệt hần rồi ra về.

Thật Chả hiểu nổi, dù đã lên đến lớp 12 rồi,mà cô chủ nhiệm lớp tôi vẫn không hề bỏ qua hết thù hận năm xưa, toàn bá đạo hành hạ tôi vô cớ. Diễn hình là cái giờ trả bài kiểm tra một tiết toán hôm trước, rõ ràng là tôi so bài Nhật rất kĩ, giống nhau y đúc, vậy mà hần được 9 còn tôi được có 8 điểm, tôi cảm hai bài lên thắc mắc với cô

-' thừa cô, bài của em với Nhật giống nhau tại sao bạn ấy được 9 còn em lại chỉ được có 8 '

Cô chủ nhiệm đang xem giáo án,nghe tôi hỏi vậy cô thản nhiên đáp

-' giống lắm đúng không '

-' vâng ạ '

-' vậy tôi trừ em 1 điểm cái tội chép bài của bạn '

Tôi bức xúc nói

-' rõ ràng là cậu ấy chép bài của em '

-' thế thì tôi trừ em 1 điểm cái tội cho bạn chép bài, còn thắc mắc gì nữa không '

Rõ hư câu..... Thật không thể cãi lý với giáo viên, quả nhiên gừng càng già càng cay.

Ấy vậy lúc đi xuống, nhìn thấy bàn mặt của Minh vẫn đang nhìn tôi thản nhiên cười....., thật là tức học mầu.

Vào cái hôm thứ 7, lúc tôi đang ở nhà Minh chơi, tự nhiên có một người phụ nữ đến nhà hần, sau này tôi mới biết đó là bác Minh, chị gái ruột của mẹ hần. Nhìn rất xinh đẹp, thật không giống như đã 46 tuổi, quả vi diệu. Thấy nhà hần có khách nên tôi cũng không làm phiền, chào bác ấy xong tôi đi về, chẳng hiểu họ nói chuyện gì, từ hôm đó tôi cảm thấy hần có vẻ khác lạ, nhưng gần gũi mãi cũng không thu thập từ miệng của hần dù chỉ một từ, thật đúng là cái đồ chuyên đi lừa dối bạn bè, không chịu chia sẻ niềm vui nỗi buồn gì cả.

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Mãi tận sau này tôi mới biết, thì ra mẹ của Minh là người Việt Kiều, ông của hần là người Mĩ.

Vài tuần trước Bác của hần đến là có ý định dẫn hần sang Mĩ Du học.

16 năm trước, cái ngày mẹ hần ra đi, nhà ngoại vốn đã muốn đưa hần sang đấy, nhưng khi đó bác Kiệt (bố của Minh) nhất quyết không chịu, còn hiện giờ Minh cũng đã được 18 tuổi, hần đủ trưởng thành để quyết định tương lai của bản thân. Đó là lý do giải thích cho sự lạ lùng của hần dạo này, hần cần sự quyết định nên đi hay ở lại,.... kì thực Minh không hề lưu luyến gì nơi đây chỉ là...chỉ là.....có một người khiến hần không thể vứt bỏ.

Gần cuối năm lớp 12, chả hiểu sao lịch học cứ tăng lên ngày càng nhiều, chúng tôi chỉ biết cặm cụi học đến nỗi con mắt mờ đi rất nhiều. Thật là cái tuổi yêu nghiệt.....

Vào cái tháng 7 tư thần,....haizz thi ư.... ừ thì đành học tài thi phận vậy. Sau những ngày áp lực tinh thần kia, tôi cuối cùng cũng được nghỉ ngơi sang khoái, không cần đề ý đến điểm số nhiều làm gì, dù thành hay bại cũng chỉ tại tôi chưa đủ cố gắng mà thôi. Tôi sang nhà hần, lúc này cậu ta đang nhàn nhã tía cây trong vườn, tôi vui vẻ đi đến, ngồi lên chiếc xích đu cạnh chỗ Minh đang đứng, thản nhiên hỏi hần

-' cậu làm bài thế nào 'Minh không dừng tay, vẫn cặm cụi tía cành, giọng thoải mái đáp

-' tốt, ít nhất là không bị sai đến câu thứ hai '

Tôi bĩu môi, hừ.... biết trước là vậy rồi cơ mà tôi còn hỏi hần làm gì cơ chứ.

Tiếp đó hần tạm ngừng tay, quay sang nhìn tôi nói

-' thể cậu thi thể nào, có 10 câu liệu cậu có sai đến 9 '

-' xồi.... đừng coi thường nhau như thế, tôi đây làm được từ đầu đến cuối, không hề bỏ sót bài nào cả ' Tôi ưỡn ngực tự hào khoe ra thành quả đáng vinh hạnh.

Mình bật cười nói

-' chỉ có điều không biết có đúng hết từ đầu đến cuối hay không thôi chứ gì '

Oh my, cậu ta chỉ được cái nói quá đúng, thiệt tình hà.... hần cứ thích đi GUỐC trong bụng tôi làm gì cơ chứ.

Kết quả bọn tôi thì như vậy, còn cái tên Nhật tôi thật không thèm chấp làm gì, đồ có bộ đứt lót.... không chấp... Tôi khinh. Tôi khinh..... mặc dù không cần đứt lót tiền bạc hần vẫn hơn điểm số của tôi là cái chắc.

Tuy vẫn biết cuộc đời lắm những điều lạ lùng, nhưng cũng không thể tin lại lạ như thế, tôi được sinh ra vào mùa đông lạnh giá, nhưng tính tình của tôi vốn ấm áp, hòa nhã, tôi còn mắc căn bệnh viêm nướ khó chữa =]]]*, Còn Minh, hần sinh ra trong khoảng thời gian nóng nhất của mùa hè, vậy mà hần lại trở nên lạnh lùng, vô cảm cảm với nhiều người, hần kiêu ngạo, hời trước hần ít cười, mặt thường mang cái vẻ căng đét, khó gần. Mình sinh vào tháng 7, đó Cũng là lúc vừa chấm dứt kì thi khắc nghiệt, Chúng tôi lại có cơ hội thoải mái chúc mừng sinh nhật hần.

Tại một quán đồ nướng, trên bàn đủ loại thịt đầy ắp, nhưng nổi bật nhất vẫn là chiếc bánh sinh nhật được phủ một lớp socola trắng và đen, trang trí bên trên là một ngôi nhà gỗ rất tỉ mỉ. Đợi đến khi hần thổi nến, tôi vui vẻ nói

-' hahaha.... mừng cậu đã già thêm 1 tuổi '

Hần chỉ cười nhếch khoé môi, mặc tôi làm càn. Hôm nay tôi tặng cho hần chiếc khăn len màu trắng xanh, do tôi bỏ công sức làm trong vòng 2 tuần mới xong, mặc dù tôi nấu ăn cực kì thất bại, nhưng về tài đan lát, khâu vá thì có thể tin tưởng được.

Sinh nhật Minh chẳng hề mời ai, cũng chỉ có tôi và Hoàng Nhật, mọi năm đều vậy, hần nói nhiều người ồn ào, nhức đầu.

Ôi nhưng mà chỉ cần có tôi với Tên Nhật thôi cũng đủ làm loạn hết lên rồi. Lúc Minh đang cúi xuống chuẩn bị xúc bánh ăn, thì tôi với Nhật nhảy mất với nhau, cầm bánh trong tay thủ sẵn, định úp thẳng đĩa vào cái bàn mặt đáng giá của Minh, ai ngờ bị hần đột kích ngược lại, chúng tôi chưa kịp hại Minh, thì đã bị hần ném cả miếng bánh vào người..... hừm...quả nhiên là cao nhân khó bại.

Vậy là có một cuộc chiến bánh gato (ghen:))) xảy ra. Chơi đã đến tận 11 giờ mới ra về, Nhật nói hôm nay chị Ân lên, hần bị cảm cung may là trốn được, giờ muộn rồi cậu ta mà không về chắc bị chị ấy cho lên bờ xuống ruộng. Vậy là chúng tôi chia nhau làm hai ngã ra về.

Lúc đi nóng nực nên tôi chỉ có mặc một cái áo somi mỏng, quần ngắn, nhưng lúc đêm khuya trời lại trở lạnh, tôi thản nhiên khoác tay Minh cùng đi, nhìn thoáng qua giống như một cặp tình nhân ân ái vậy, tôi hỏi hần

-' này Minh '

-'hử '

-' tại sao lúc nào cậu cũng thích trọc ngoáy tôi vậy '

-' chỉ tại cậu quá ngốc, rất dễ bắt nạt vậy thôi '

Tôi không phục nói

-' Tôi đâu phải người dễ bắt nạt, tại cậu lưu manh hơn chứ '

-' ai bảo cậu lúc nào cũng tự mình chui vào hang cọp làm gì, những lúc cậu bên cạnh toàn là lúc tôi đang rất nhàm chán, hahaha....tại số cậu quá đen '

-' đen con khi '

-' ừ thì con khi đen '

Hừ.... Tôi im lặng không nói nữa, cùng hần bước đi trên con đường vắng lặng kia.

Khi ngang qua nhà bà Ngọc hàng xóm, Minh bỏ tay tôi ra, đang thắc mắc thì hần thoáng cái đã chèo nhanh vào cổng nhà người ta, tiếp đó có tiếng chó

sủa không ngừng, chỉ thấy hấn cặm cùi làm điều gì đó, ánh đèn xung quanh bật sáng tôi bắt đầu cảm thấy hoảng loạn, hấn đang làm cái quái quỷ gì. Vậy....., vài phút sau may hấn chèo ra kịp, hấn kéo tay tôi chạy thật nhanh, tiếp đó chỉ còn nghe thấy tiếng kêu của bà Ngọc bị bỏ lại phía sau

-' đưa khốn nạn nào dám hái trộm hoa của bà, đừng để bà bắt được, liệu hồn '

??? Nghe thấy vậy tôi quay sang thắc mắc nhìn Minh

-' cậu lấy đồng hoa đó về làm gì, không phải cậu rất ghét mùi của hoa ư, vậy mà giờ còn đi ăn trộm hoa nhà người khác, sao giờ gan hùm rồi chứ gì '

-' không chỉ là thú vui tao nhã thôi, hoa mua thì tôi không ưa nhưng đồ ăn trộm cũng rất thú vị,quả nhiên là vậy trông chúng rất tươi '

Tôi cũng bó tay,chỉ hừ một cái.

Chạy được một đoạn khá xa, nghe tôi cầu nài, hấn giữ tôi đứng lại, lúc này hai người chúng tôi mồ hôi đầm đìa, hơi thở gấp gáp, đứng một chút, hấn lại ôm bó hoa dơ ra trước mặt tôi,thần nhiên nói

-' cầm lấy đi, tặng cho cậu đây đồ ngốc '

Tôi hí hửng nhận lấy, hoa là thứ tuyệt diệu khiến tôi yêu thích,

Ngai ngừng nhìn xuống bên dưới, lúc này tôi mới để ý, quần hấn bị rách, một mảng bên dưới, tôi cau mày hỏi

-' quần cậu làm sao thế '

-' không có gì, chỉ bị chó cắn rách thôi,kệ nó đi quan tâm làm gì '

Hấn nói vậy nhưng tôi quyết không buông tha, về nhà xử lý vết thương cho hấn bằng được mới ra về.

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Đến lúc về nhà, ánh sáng đèn điện chiếu vào, khi ấy tôi mới nhận ra, hấn hái tặng cho tôi cả một bó hoa Cẩm chương, nhìn rất đẹp, chúng như bó hoa bông gòn, không có mùi hương, nhưng vẫn đẹp thuần khiết, có vẻ như loài hoa này thuộc riêng về hấn, Minh không thích những loài hoa có mùi hương lan tỏa, hấn bị dị ứng bởi những loài hoa đó, nhưng bó hoa này lại không có mùi hương ư....???? Cơ mà tôi vẫn không hề thấy chán ghét chúng chút nào. Cẩm chương mang một vẻ đẹp thâm lặng, chúng không có mùi hương đặc trưng, nhưng đối với tôi nó lại có một mùi riêng biệt, chẳng biết có phải tôi đã rơi vào mộng mị hay không, mà tôi lại cảm thấy yêu thích chúng như vậy, tôi không phải kẻ thâm thúy cho lắm, chưa từng có cảm hứng sâu xa như thế.

Tôi ngồi vào chiếc máy tính thân thương, mặc kệ trời có phải đêm khuya hay không, thì tôi vẫn Lục tìm tất cả các trang web, xem xem cách giữ gìn sự tươi mới của chúng..... nhưng, nhưng.....không thể tìm thấy, nức cười...! Tôi làm sao có thể tìm được cách giữ gìn chúng vĩnh viễn đây..., dù biết cách chăm sóc đi chăng nữa thì tôi cũng chỉ giữ được chúng trong khoảng vài tuần là cùng. Chúng tươi đẹp là vậy, chẳng lẽ chỉ có thể bơ vơ nhìn từng bông hoa tàn dần, rồi tôi lại đưa chúng thẳng tay ném vào thùng rác????? Giống như quy luật của tự nhiên ư????.

Đang vò đầu dứt tai thì đột nhiên nhìn vào bức ảnh yêu nghiệt của hấn trên bàn, tôi chợt nhớ ra quyền sở hữu hình shin cậu bé bút chì, hấn tặng tôi vào sinh nhật năm ngoái, như vớ được vàng tôi hí hửng ngắt từng bông hoa, đặt cách nhau 10 trang giấy, đến bông cuối cùng tôi vui vẻ gấp quyền sở hữu, đặt tại góc tủ, chắc chắn rằng tôi sẽ luôn giữ gìn chúng cẩn thận. Đang vui vẻ lên giường chuẩn bị rơi vào thế giới mơ ước, thì lại có tiếng chuông điện thoại vang liên hồi....., khiến tôi muốn vờ như không nghe thấy cũng không được. Nhìn vào cái màn hình chiếu sáng, cái tên hiện lên..... biết ngay mà là hấn chứ còn ai vô duyên hơn thế nữa cơ chứ.

Lúc tôi ấn nút, chỉ thoang thoáng giọng nói của hấn, không ngọt ngào, không bồn chồn, không lạnh lùng, cũng chẳng đáng ghét như mọi hôm, chỉ trầm giọng nói

-'chúc ngủ ngon ' rồi hấn im lặng một chút,sau đó tắt máy mà không để tôi nói đến một câu đối đáp, nhưng lần này tôi không bức tức, chỉ ngỡ ngàng....! Hấn vừa chúc tôi ngủ ngon ư???? Không lẽ tôi chưa ngủ đã mơ,hay tôi đang tưởng tượng??? Tôi tự cầu một cái thật mạnh vào chân,..... đau, rất đau, vậy không phải mơ. Tôi cảm thấy mình như lấy được một thứ gì đó từ hấn, nhưng tiếp đó lại cảm nhận như thứ tôi mất còn nhiều hơn được, tại sao lại như vậy????? Là tại tôi cảm nghĩ rồi. Sau đó bỏ hết đi mọi suy nghĩ viển vông, tôi lại bắt đầu chìm vào giấc ngủ, hôm nay là một ngày tuyệt vời, giấc ngủ của tôi chìm sâu, không ác mộng cũng chẳng đột ngột tỉnh giấc, chỉ nở nụ cười trên môi đến tận lúc ánh sáng chói rọi, môn môn trên cao

.....

Như mọi ngày tôi đều tự thưởng cho bản thân khoảng thời gian ngủ nướng kỉ lục, đến tận 2h chiều. Nhưng mà Hôm nay thật lạ, có hôm nào hấn để tôi

yên đến giờ này đâu????? Chẳng lẽ tại mọi hôm trời nắng hán bị ám đầu, nên mới làm phiền tôi. Hừm hừm...chắc vậy. Minh không gọi thì tôi cũng lười nhác chả muốn đi đâu.....Ngày hôm sau tôi lại chủ động sang nhà hán, ấn chuông mãi cũng không thấy hán ra mở cửa, bực mình nghĩ là hán chêu,nên tôi về nhà lấy cái chìa khoá lần trước hán đưa cho, mang ra mở cửa. Đến lúc vào nhà thì thấy đồ đạc cũng chẳng thay đổi, nhưng tìm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng của Minh đâu, có lẽ hán về nhà bố mình rồi....

Tận một tuần sau cũng không nghe được một chút tin tức từ hán, ngay cả tên Nhật cũng không gọi được, thật bó luôn đầu óc, nghĩ mãi cũng chẳng đoán được, tôi bắt đầu cảm thấy hoang mang, liệu có xảy ra chuyện gì hay không????? Mấy tên chết tiết,lại bắt đầu muốn chơi trò trốn tìm cũ rích đó.....

1 tháng sau,

Lúc tôi đang đọc truyện, thì có một cuộc điện thoại từ số lạ gọi đến, tôi nghe máy

-' cho hỏi ai đây ạ '

-' là tôi '

-'đây tôi, ai mà biết tôi nào ' đúng là người kì lạ, có kẻ nào tên là * tôi *thì đứng ra trước mặt tôi xem dung mạo cái

Bên đầu dây kia hết kiên nhẫn, nói

-' Minh, cậu lại bảo quên tên tôi rồi xem, cậu chết chắc, đúng là cái óc bả đậu '

Là hán gọi, nhưng Minh đổi số mới rồi ư???? Thì ra đó là lý do tôi gọi cho hán không được, tôi rung rung nước mắt, giọng trở nên ngẹn ngào, nấc cụt, khóc thảm thiết nói

-' hức....hức... Minh là cậu sao '

Hán nghe tôi khóc cũng nhất thời bối rối, từ lúc ở bên cạnh hán tôi chưa từng tỏ ra thảm hại như vậy, giọng an ủi nói, nói

-' ừ,là tôi đây '

-' cậu...đạo....này đi đâu vậy, có biết tôi rất lo hay không, cậu thật vô tâm '

-'ừ là tôi có lỗi, nhưng từ khi nào mà cậu trở nên mít ướt như vậy????? ' hán nhẹ trách cứ

Tôi lại được đà khóc thảm thiết hơn, gọi lại tên hán

-'Minh '

-'hử???'

-' Minh, cậu có biết tôi đang rất buồn không '

-' ừ, tôi biết '

-' Bạch Thiên chết rồi, nàng ấy hận Dạ Hoa, nên đã vứt bỏ đứa con nhảy xuống núi cao không đáy, tại Dạ Hoa không tin nàng ta, nỡ lấy đi đôi mắt của nàng cho ả Tổ Cẩm đề tiện kia, hừ thật tức chết mà '

Minh nghe xong tâm trạng hỗn loạn, tay ấn nhanh lên bàn phím, tên tôi vừa nói, quả nhiên hiện ra danh tính quyền truyện, (Tam Sinh Tam Thế thập lý đào hoa), hán lắc đầu thở dài, các cụ nói có sai đâu, giang sơn khó đổi, bản tính khó dời.tưởng rằng tôi đau buồn là do hán đi không từ, ai ngờ là vì quyền truyện chết tiết kia, hóa ra từ đầu đến cuối vẫn là hán tự mình đa tình.

Vừa buồn là vậy, tôi lại có thể vui vẻ nói

-' à à, không đúng,nàng ta chưa chết, lật sang trang sau tôi mới biết, ôi thật hết hồn....., thật là cứ nghĩ nữ chính chết, quyền truyện vài trang kế tiếp sẽ là cảnh tương nhớ sự hi sinh oan uổng của nàng ta.....hahaha '

Minh hết kiên nhẫn, hán nói

-' Tôi tắt máy đây '

Nghe hán nói vậy, tôi nhanh chóng ngắt cấn

-' Tôi đang có chuyện muốn nói cho cậu, tắt gì nhanh vậy '

-'ừ tôi cũng có chuyện muốn nói

'

-'vậy à, cậu nói trước đi '

-'không cần, cậu nói đi '

Tôi hớn hờ nói

-' Tôi có một tin tốt và một tin buồn cậu muốn nghe tin gì trước '

-' tin tốt trước đi '

-' Tôi đã đỗ vào một trường đại học '

-'vậy còn tin buồn '

Tôi bắt đầu thở dài nãy lòng đáp

-' đó là trường ít điểm nhất, trong những trường mà tôi đã chọn, phải nói là tệ hại nhất, cách xa tí mù khơi mấy trường đại học ước mơ của tôi '

Mình bật cười

-' cậu nên mẫn nguyện Với điều mình đã đạt được, tưởng cậu trượt rồi cơ chứ '

Đúng là chẳng đáng yêu tạo nào, tôi là chỉ muốn chia vui cùng hân thôi mà. Chưa kịp để hân nói tiếp, tôi chỉ nói

-' gọi lại sau nhé, đang đọc đến cảnh hay, tạm biệt ' rồi tắt nhanh máy

Cuối cùng cũng là hân chịu thiệt, chưa đạt được mục đích đã bị tôi bỏ rơi.

Vài ngày sau đó, hân gọi điện nói là đã ra nước ngoài rồi, lúc ấy tôi rất bất ngờ, hỏi

-'tại sao cậu không nói cho tôi từ cái lần trước '

Nhớ lại cái lần gọi trước càng làm hân nực cười, 'nói cho cậu'???? Nói kiểu gì???

-' cậu có cho tôi cái cơ hội đó không '

À...à, hình như là tại tôi tắt máy mặc kệ hân cùng những lời định nói thì phải, hahaha xin lỗi, tôi thực sự đã sai.....

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Ôi cái mùa hè nóng nực này khi nào mới chấm dứt đây. Mùa đông lạnh giá tôi lại chỉ mong muốn đến hè thật nhanh, vậy mà hè rồi lại chờ đông, thật chẳng có điểm dừng.

Ngày đầu tháng 9, trường tôi bắt đầu có lịch học chính thức.

Mà dù có lớn thêm một chút nhưng tôi cũng chẳng thay đổi được cái bản tính ham ăn, ham ngủ hơn ham học kia. Cả kì nghỉ ngủ quen rồi, nên ngay đến buổi đầu nhập học cũng chẳng nhớ nổi, khi chợt nhớ ra thì chỉ còn cách phi xe chạy như bay đến trường, may không có vụ tai nạn nào xảy ra, thật on trời.

Hôm nay tôi mới kết được một cô bạn thân mới.

Chuyện là thế này, mới ngày đầu đến lớp, trong lúc vừa đi vừa cắm đầu vào quyển truyện, tôi lỡ đâm phải một cơ thể mềm mềm, trong đầu tôi cứ ngỡ rằng mình cũng có cơ hội làm nữ chính trong ngôn tình, ôi soái ca đời tôi đến rồi, trong sự ngỡ ngàng cơ thể tôi cứ theo đà quán tính mà lao thẳng, tưởng rằng sẽ được ngã vào trong vòng tay ấm áp của người ấy, nhưng mà đời không như mơ, đã ngã chệch hướng, ngẩng đầu lên đang định dùng hết vẻ đẹp tiềm ẩn của mình thể hiện hết ra,..... Nhưng khi nhìn, nhìn, nhìn và nhìn cái thân thể bé bé bên cạnh, tôi như mất hết niềm tin, thất vọng lever max, thật khóc không ra nước mắt mà..... Đừng ai ngăn cản tôi nữa, đi đâm đầu vào đầu chết cho rồi, tại sao không phải soái ca mà lại là soái tử, trong đầu tôi không ngừng gào thét phản đối kịch liệt với thực tại tàn khốc. Đã chán đời lắm rồi mà quyển truyện yêu nghiệt của tôi còn gây họa, vô tình lao thẳng mặt nằng ta mà hạ cánh, thật sự tôi cạn lời...!,nhặt quyển truyện lên, cúi đầu rồi rút nói:

-' xin lỗi, bạn không sao chứ, có bị thương không, đầu không làm sao chứ????'

Cô nàng ấy chờ mãi không thấy tôi có ý định đỡ mình, nên đành tự dậy, mò mò tìm kiếm gì đó. Tôi cũng học theo cũng đi tìm tìm như người ta, nhìn thấy cái kính màu đen bị rơi xuống gầm bàn, tôi dần hiểu ra mọi chuyện, chạy nhanh đến nhặt nó, rồi đưa cho nàng ấy. Nàng nhận lấy rồi nhanh chóng đeo kính vào, sau đó ngẩng đầu lên nhìn tôi, nhẹ giọng nói:

-' tớ không sao, đừng để ý'

Khi ấy tôi mới thờ phào nhẹ nhõm, tưởng lại bị đèn tiền kính cơ chứ:))). À giờ mới để ý, lúc đeo kính vào nàng ta thật ưa nhìn, phong cách đơn giản, chỉ áo sơ mi trắng, quần bò đen, giày converse. Tóc buộc bông, có vẻ nàng ta thuộc typ người không điệu đà cũng chẳng phải quý tộc gì, rất hợp với tính tôi, làm tôi lại có hứng thú muốn làm thân.

Ý đã quyết tôi mặt dày lon ton chạy theo người ta luôn, khỏi phải suy nghĩ chọn đúng bàn của cô bạn lúc này mà đặt đấy. Quyết tâm sục sùi muốn làm quen với cô nàng trong tôi rất cao trào, vậy mà không hiểu sao cứ mỗi lần mở miệng định nói, lại bất gặp ánh mắt của nàng ấy khiến tôi cảm như hén, chả biết có phải bị ma nhập rồi hay không nữa???? cứ để già mãi như thế, cho đến hết tiết một câu cũng không thể nói được luôn, hôm nay sao mình thất bại quá vậy - _ - Ấy vậy đời thật lắm lúc bất ngờ, lúc ở nhà đang chán nản nằm lười nhác trên giường thì có một tin nhắn gửi đến

-' cho hỏi có phải bạn quên thứ gì đó ở lớp không????'

Thật kì lạ, số lạ hoắc mà câu hỏi cũng lạ nữa, quên gì nhỉ??? Quên gì được..... đang chăm chăm suy nghĩ. Tự nhiên não tỉnh lên một cái....., thật là đầu óc bả đậu, vậy mà tôi còn nói truyện * Hoa tư dân * là quyền mà tôi tâm đắc nhất, giờ thì hay rồi..... để quên nó như cỏ rác, tôi nhanh chóng nhấn lại

-' là quyền truyện, bạn giữ hộ mình à'

-'ừ'

-'cảm ơn.... mà sao bạn biết số mình vậy????'

-' à tại bên trong truyện có dòng chữ, chính chủ: Hà Ngọc Linh, ai lỡ nhặt được nó thì làm ơn gọi đến số 096 **** 56, trả lại tớ nguyên vẹn được thì thật sự đa tạ'

=]]]*'hahaha nhớ ra rồi, cứ mỗi quyển truyện tôi yêu thích thì đều có vài dòng như vậy, chỉ là để phòng, ai ngờ giờ lại có tác dụng. Tôi hẹn gặp ân nhân ở quán pizza gần nhà, lúc ra đến tôi cũng phải bất ngờ.... hoá ra lại là cô bạn hôm nay, thật có duyên, ngồi nói chuyện một lúc tôi mới khai thác được vài thông tin, nàng tên Lâm Mộc Thu, người Lạng Sơn. Nói chuyện với cô nàng rất thú vị, tự nhiên không gò bó. Mộc Thu toàn bị tôi nói xoắn không ít (có sự phụ truyện đặt lại cả, hần đi tôi lại thành kẻ pro rồi còn gì, cảm giác xoắn người khác thật không tẻ),nhưng rồi cả hai lại cười vui vẻ.

Vài ngày sau đó tôi đi theo Mộc Thu vào học ở một võ đường, khi ấy có một chuyện xảy ra mọi người đều cười ầm lên, mà tôi nghĩ mãi không ra. Tầm 11 giờ đêm tôi lên line gọi điện hỏi Minh, lúc này chỗ hần khoảng 11 trưa, hần uể oải nói

-' cậu lại có chuyện gì???? Gây hoạ nữa rồi đúng không'

Nghe hần nói vậy, tôi thực oan ức vài phần, đang đau lòng vậy mà..... hứ đồ vô tâm, tôi nói

-' Tôi nói với cậu là tôi đi học võ rồi đúng không'

-' ờ'

-' thật không hiểu tại sao, lúc đang nghỉ giải lao, có một tên đứng trước mặt tôi, cậu ta thâm tình nói..... nàng liệu có phải họ capulet không, ta là romeo người nàng thầm thương trộm nhớ đây. Lúc đấy tưởng rằng cậu ta đang đóng kịch, nên tôi cũng hùa theo, đứng kiêu quý tộc, nhẹ giọng ngai ngùng nói, à vâng ta là capulet Chúc Anh Đài, em gái họ của Juliet, rõ là tôi diễn rất tốt lại chẳng hiểu sao cả lớp cười ầm hết lên, còn tên kia lườm tôi rồi bỏ đi, thật là lụng'

Minh ôm chán thờ dài, nói

-' từ khi nào mà Chúc Anh Đài của Trung Quốc lại có thể làm em họ của Capulet Juliet nước Anh thế, hai bọn họ cách nhau hần vài thế kỉ, nói cụ kĩ còn có khả năng, em họ.....????, cậu có thấy hư cấu không'

-' hà có chuyện đấy nữa à, văn học thật vô vị quá đi, tại sao không chém gió như tiểu thuyết cho họ làm chị em,tôi thấy capulet Chúc Anh Đài rất hay mà'

Hần bật cười nói

-' ờ chỉ kẻ ngu văn lâu năm như cậu mới nói thế thôi, cổ mà sống đến ngày người ta cải biên lại tác phẩm dị dạng như cậu nói đi'

-' thiệt tình hà....! Không phải tôi dốt văn đâu, chỉ là không thích học thôi, quyền văn chả có tý liên kết tý nào, ai mà nhớ nổi trong đấy viết những chữ gì' ahhih tôi nói đúng cơ mà, quyền sách văn, nào thì thơ tác giả này, thi nhân kia, truyện ngắn, văn học hỗn hợp như vậy thật nhàm chán,

Nhìn tôi vừa nói vừa than, hần cười nhếch khoé môi,nói

-' ờ, kiểu gì cũng có đũa cùng suy nghĩ như cậu được làm trong bộ giáo dục, tầm khoảng 20 -30 năm nữa, những bài thơ kia, chắc chắn sẽ được thay thế bằng những câu truyện tiểu thuyết của các tác giả nổi tiếng, lúc ấy đề đại học sẽ là * em cảm nghĩ thế nào về truyện của tác giả Diệp Lạc Vô Tâm,Cổ Mạn, Minh Nguyệt Thỉnh Phong hay gì đó mà em đã học * '

Tôi nghe hần nói,đầu óc hình dung ra cái cảnh tượng ấy mà cười tí mắt, gật đầu lia lịa đồng tình nói

-' đúng thế, nếu như vậy thì thật tốt, khi ấy tôi viết hết vài chục tờ giấy a4 là ít '

Đang bay bổng trong cùng đồng suy nghĩ, cùng cả tệp bài văn điểm mười mà tôi đạt được khi ấy, thế mà hần lại nói một câu khiến tôi ngã xuống đất một cú đau đớn, Minh nói

-' lúc ấy cậu cũng già lắc già lơ rồi, đừng mơ nữa, không có cơ hội đó đâu, tỉnh đi cưng '

Ồ sh*t, hần thật nhẫn tâm, có cần nói câu lãng xẹt vậy không, biết là tôi không có cơ hội đó rồi, vậy mà mơ chút hần cũng không cho, quá đáng..... hòn.

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Thần tài quả nhiên vẫn không bỏ quên mất một đứa trẻ tội nghiệp là tôi đây ,may mắn trong ngày liên tiếp đến =]]]* thật bất ngờ.

Tôi vui mừng không ngớt, nhanh chóng gọi điện qua line nói cho hần biết. quả nhiên là sang Mì hần vẫn được làm thiếu chủ, ăn sung mặc sướng chẳng cần đi làm thêm làm nếm gì để kiếm tiền,ngày ngày rảnh rỗi ngủ thoải mái..... Sau một hồi chuông hần bắt máy, giọng ngoài ngủ nói

-' muộn rồi sao cậu còn không đi ngủ đi, gọi điện làm phiền tôi vui lắm à '

Tôi cũng chẳng đề tâm đến lời than phiền của hần, mà chỉ hãnh diện khoe

-' sáng nay tự nhiên có một số máy lạ hoặc gọi đến, tôi đã nghe và đã rất bàng hoàng bởi giọng nói của chủ nhân số máy đó '

Minh hơi nhích người dậy, tựa cả cơ thể vào thành giường, nhìn tôi hoài nghi, hỏi

-' thế ai gọi cho cậu??'

-' không thể tin được.....đó là Hoàng Yên Chibi '

-'Ồ vậy cô ấy đã nói gì với cậu '

-' *Xin lỗi, nhầm số. *...ahihhi '

Khoé mắt hần giật giật, con buồn ngủ bất chợt tan biến, thấy kẻ xàm xàm là tôi vẫn đang cười tí mắt, Minh quát

-' bốt điên đi, chỉ thế thôi mà cậu cũng phá hỏng mất cái gọi là mộng đẹp của tôi rồi đấy, đầu óc bả đậu '

Thấy sắc mặt hần có vẻ đen lại, tôi liên tục xoa tay, cười trừ, đề giúp hần hạ hỏa, tôi kể tiếp

-' bình tĩnh,bình tĩnh đi bầy bè , đầu tôi bả đậu cũng chẳng phải chuyện mới lạ nhắc lại làm gì, chưa hết đâu, lúc trưa tôi định bấm số gọi điện cho Mộc Thu, vô tình ấn nhầm, đang lúc nhận ra định tắt máy, đầu bên kia điện thoại nghe máy,..... Là giọng của Bình Minh '

-' vậy anh ta nói gì '

-' *xin lỗi đạo diễn đang đi vệ sinh, đợi chút * ':)))) thiệt là may mắn mà

Minh tức sôi máu, đang định ném cái điện thoại vào tường, thì tên Nhật chui ra từ đâu đó ngăn lại, cậu ta tranh cái máy, nói

-' ây dà, Linh tỷ à..... làm ơn đừng đổ thêm dầu vào lửa có được không, cậu nên biết thương hại cho số phận của kẻ ăn nhờ ở đậu là tôi chứ, cứ mỗi lần cậu làm Minh ca tức, cậu ta mà phá hoại đồ và khi ấy người đi mua chắc chắn là tôi '

Tôi lấp bấp vài tiếng

-' ồ tôi có nói gì sai ư??? Chỉ là chia sẻ niềm vui hân hoan với bạn bè thôi mà '

Hoàng Nhật nghe vậy thở dài, cậu ta nói

-' ờ... lần sau cái niềm vui của cậu thì cứ để bản thân cậu tự hưởng thụ đi, hần đang bức tức một số chuyện vậy mà cậu con xàm liên hoàn như vậy, hỏi có thằng nào cười tươi chung vui cùng cậu được không.....xin lỗi kẻ kiên nhẫn nhất là bố tôi còn không chịu đựng được mà phải chửi thề, thì cậu có thể tưởng tượng ra cái hoạ mình gây lớn chừng nào rồi đấy, tiêu thư của tôi ời rảnh rồi quá thì nên đi tập Thể hình giữ dáng như các cô nàng khác đi '

Có vẻ như tôi thật sự đã gây hoạ thật rồi, nghe nói là lúc bố Nhật lấy bà mẹ kế hiện tại về, cậu ta làm không ít việc, ví dụ như, mang đồ trang sức, quần áo hàng hiệu của bà ta cho cậu ca hưởng thụ, cậu ca nhà hần được đeo đồng trang sức đắt tiền lên người, thật là có phúc quá đi, hoặc là có lần bọn bạn Nhật toàn lũ con trai ngồi chơi bài, còn tôi làm trọng tài,kẻ thua phải đi một đôi cao gót dạo phố =]]]* khi ấy tên Nhật mang hết giày bà ta đi chơi, cái lũ con trai đi đôi giày nhỏ nhắn đó dạo một vòng phố,không hỏng ngay từ lần đầu mới lậ,ây vậy bố hần cũng chả chửi lấy một câu, hahaha nhắc đến lại thấy buồn cười, tôi còn giữ một tấm ảnh chụp trộm Minh lúc hần bị thua, ây gu hần đi một đôi giày lấp lánh ánh sao thế cơ mà, thật là bức ảnh đẹp.....:)))

Bỏ qua sự hồi tưởng, tôi dè chừng hỏi Nhật

-' Minh sướng như vậy, thế mà cũng có chuyện bức mình sao????'

Nhật thật sự dờ khóc dờ cười, nhăn mặt đáp

-' đáng nhẽ là không có chuyện gì bất mãn, chỉ tại ông của cậu ta, lúc mới sang Mĩ thì nói Minh chỉ cần lo học là được, những việc khác không cần suy nghĩ, nhưng có lần ông ấy gọi Minh đến, nhờ cậu ta đi kí một cái hợp * đồng cùn *, khi mà cậu ta kí được,thấy cháu mình tài giỏi ông hần cười không ngớt, già bệnh chạy sang nước khác nói là đi chữa trị, nhưng thực chất là đi du lịch hưởng thụ tuổi già, đổ hết cái công ty đồ sộ cho Minh '

Tôi hoài nghi hỏi

-' biết đâu là ông đẩy bệnh thật thì sao, mà hần chỉ kí được cái hợp đồng cùn vậy mà ông hần lại yên tâm giao lại công ty cho hần được, thật không biết suy nghĩ '

Cậu ta nghe tôi nói mà không ngừng thở dài,nói

-' thử hỏi ở Mĩ con thiếu bệnh viện to lớn sao???? Mà ông của cậu ta còn sang Nhật Bản, mà ở đó đang có hoa đào nở, lại nói không phải du lịch hưởng thụ thì là gì, còn cái hợp đồng kia của khách hàng lâu năm cậu nghĩ cùn được chắc '

Quả nhiên gừng càng già càng cay, Minh đã là một quả quýt dày như vậy rồi mà ông hần còn có móng tay nhọn gấp bội, thật sự là ông truyền cháu nói, bảo sao hần lại có thể lừa dối tôi nhiều như vậy, thì ra có gen di truyền cả.....

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Lúc đang nói chuyện phiếm với Hoàng Nhật,Dường như nhớ ra điều gì đó, tôi cười nói

-' À.....thì ra hai người rủ nhau sang Mĩ là để lên lút sống riêng,nói thật đi các cậu đã làm những gì....????'

Nhật thấy con mắt tôi sáng ngời tỏ vẻ soi mói, nhìn thấu tâm can, cậu ta sờ cằm

-' chúng tôi rất trong sáng,tuyệt đối chẳng giống như điều vớ vẩn trong đầu cậu,yên tâm đi '

Nghe Nhật nói vậy, tôi há to miệng, vô cùng kinh ngạc, sao cậu ta có thể đoán được ý nghĩ của tôi

-' quả nhiên sang Mĩ vài tháng là Nhật nhà ta khác hần, giờ còn có thể đoán được suy nghĩ của người khác, thật khâm phục, cậu hần là ở một đẳng cấp khác hoàn toàn '

-' quá khen, đúng là sang đây tôi tiếp thu được rất nhiều, nhưng không phải học đoán suy nghĩ người khác, chỉ tại cái đôi mắt thâm dề của cậu đang bán đứng cậu thôi, tiêu thư à...Cậu nên biết che dấu cảm xúc tốt hơn đi, thật lộ liễu quá '

-' cái gì....???? Dâm ' Tôi trừng mắt nhìn hần dọa nạt

Đang định phân tài cao thấp với cậu ta thêm một chút, cơ mà lại không có cơ hội. Máy tôi đột ngột tắt.....

Hôm sau Nhật gọi bằng Line, hỏi cho ra lẽ lý do, khi ấy tôi chỉ đáp lại một câu

-' giang hồ hiểm ác,cũng không bằng đút cáp bất thành linh =]]]* Là cá mập cắn đó, ahilhihi '(cá mập: là em cắn đó hì hì:D)

Thực chất đó chỉ là cái cớ....., hôm đó nhà tôi có một đứa em họ đến chơi, phải nói nó là quỷ sứ thì đúng hơn, ai ngờ nó nghịch vậy, mang dây ổ wi-fi dưới nhà quần vào người, xoay vài vòng....., đến khi vấp vào cái bàn cạnh đó, nó thì chỉ bị ngã đập mông, còn dây mạng đáng thương của nhà tôi bị đứt, vậy là cả nhà phải nói không với internet trong cả ngày hôm đấy.

Tôi thật lòng như vậy mà tên Nhật trước khi tắt line còn chốt cho một

-' đối quá tương dây mạng là bún nên cần đút lại đồ tội cho người khác, cậu thật nham hiểm '

Tôi lườm hần, hần giọng nói

-' ừ..... Cậu muốn du lịch Nghĩa địa lắm rồi phải không '

Cậu ta nháy mắt, giọng hờn hờ nói

-' em yêu đang đợi tôi, đi nhé...hahahaha '

Thật là tức chết mà

Buổi tối tầm 10 giờ hần gọi điện cho tôi, lúc này bên Mĩ là 10 giờ sáng, Hà Nội với Mĩ cách nhau khoảng 12 múi giờ, hôm nay là chủ nhật bảo sao hần lại rảnh rỗi như vậy, Minh nói

-' đang làm gì??'

Lúc này tôi đang ngồi vẽ vời linh tinh, thấy hần gọi nhanh chóng bắt máy, tiện tay dơ bức vẽ vài bộ thiết kế mới hoàn thành được một nửa, vui vẻ khoe

-' tay nghề tôi có phải đã tiến bộ rồi không '

-' ờ, chắc thế '

Haizz dà hỏi hần mấy vấn đề này thật giống như thầy bói xem voi,

Đặt bức vẽ xuống, tôi chống tay lên cảm nghiêm túc nói

-' nếu thầy giáo hỏi cậu:''tại sao em lại cứ thích nói chuyện trong giờ của tôi như thế '' thì cậu sẽ trả lời thế nào??'

Minh nhìn tôi tỏ vẻ suy ngẫm, hần bật cười, tiếp đó cổ ra vẻ bình thường đáp

-' Vậy tại sao thầy cứ thích giảng bài,trong suốt cuộc nói chuyện của em như vậy'

Chỉ đợi hần nói hết câu đó, tôi như vớ được vàng, mắt sáng rực

-' thấy chưa.... cậu cũng nói như thế cơ mà, vậy tại sao tôi lại bị đuổi ra khỏi lớp, quá hư cấu...!'

Lần này hần không nghiêm túc nữa, cười chêu chọc tôi

-'....tôi là chỉ nói câu mà Cậu chắc chắn sẽ nói thôi,.... quả nhiên chỉ có cậu mới sử dụng câu nói thất bại đó '

-'cậu...., đám chơi đùa nhau ' tay tôi cầm chiếc kiếm nhật mới mua được từ hội năm ngoài, dơ lên trước cái điện thoại tỏ vẻ uy hiếp, dọa nạt hần. Ấy vậy hần lại cầm chiếc mũi tên lên, tôi nhìn nó mà ngậm ngùi, người ta là có mũi tên sắc nhọn, còn cây kiếm đồ chơi tôi vừa cầm lên thật sự nên vút vào thùng rác cho rồi.....

Minh nhìn tôi xị mặt, hần cười hơi nhếch khoé môi,nói

-' không nên đau khổ như vậy, người như cậu cầm cây kiếm đồ chơi là rất hợp, quá hoàn hảo rồi còn gì =]]]* '

-' hoàn con khi ' Tôi nói tiếp

-' tý nữa cậu có xem trận đấu bóng đá không '

-' chắc có, chẳng lẽ nào cũng đang rảnh '

Tôi hớn hỏ,hỏi

-' cậu đoán thử xem đội nào sẽ thắng để vào được vòng chung kết '

Minh tay cầm cốc trà lên khoe môi, nhăm nháp một ngụm, cười cười đáp

-' chắc chắn là một trong hai đội sẽ thắng, còn cậu thì sao '

Tôi lắc đầu, cười ngao mạn nói

-' hoàn toàn ngược lại, nếu không hòa thì một trong hai đội sẽ thua '

Hoàng Nhật vừa tắm xong, vào phòng Minh tìm chiếc xấy tóc, nghe cuộc hội thoại của bọn tôi, cậu ta lắc đầu thờ dài, nói

-' quả quyết đây có móng tay nhọn, hai người quả nhiên là kì phùng địch thủ, đoán liệu như thần.... chẳng còn gì chính xác hơn,.... thà không đoán còn hơn '... sau đó cậu ta hừ một cái, rồi sải vài bước ra ngoài

Minh nói

-' sao rồi, dạo này một tuần vẫn bỏ học vô 4 ngày đều đều à '

Tôi ngờ ngàng, cười ngây thơ đáp

-' chứ một tuần có học 4 ngày, làm sao tôi có thể bỏ học đến 5 ngày được , tất nhiên là vẫn như thế rồi '

-' O được, rất tỉnh:D '

Ngồi chém gió cùng Minh một chút, chợt nghe thấy tiếng meo meo, của một chú mèo hoang nào đó, tôi chán nản nói

-' hôm nay tôi mới rán được một đĩa cá, đặt trên bàn, định lên phòng gọi anh tôi xuống ăn, ai ngờ lúc xuống còn lại đĩa không, chỉ để lại vài dấu chân mèo, chắc tại con mèo của bà hàng xóm, thật bức mình '

-' đáng đời '

????? Cái gì vậy tôi đang buồn rầu như vậy hần còn chọc tức, bức mình nhứt mảy

-' Cậu nói gì '

Minh cười nhếch môi, lộ ra chiếc răng khểnh trắng tinh, đẹp trai hết cỡ, hần giải thích

-' ý tôi là đáng đời nó '

-'hừm.... tự nhiên con mèo được một bữa no nê sướng thì có, đáng đời ở đâu '

-' kiểu gì nó cũng lìa đời trong ngày hôm nay thôi, bỏ qua cho nó đi, bội thực cấp tính cơ mà, cậu nghĩ sống được ư, dạ dày tốt đến mấy mà ngộ độc phải thức ăn do cậu nấu thì cũng tử trần hết '

-'cậu...., thực ra dạo này tôi nấu ăn đã có tiến bộ '

Hần nhìn tôi đầy nghi ngờ, tôi thành thật nói tiếp

-' Tôi nấu ăn ngon hơn rồi thật mà, khi nào cậu về, tôi nhất định nấu cho cậu một bữa thật hoàn hảo '

Khoé mắt hần giật giật, vội vàng đáp

-'ờ....Thật ra thì cái phúc đấy tôi không dám hưởng, cậu nên để dành người khác đi '

Mặc kệ hần, tôi ngao mạn tự quyết

-' không cần biết cậu có đồng ý hay không, tôi chắc chắn nấu cho cậu đầu tiên '

Lời tôi vừa dứt khiến Minh khở tâm vô cùng.....

À Ngày mai là mừng 8 tháng 3,'mị chúc các chị em luôn xinh tươi, vui vẻ.... hoàn thành tốt mọi điều theo ý muốn..... Mị sẽ tặng các nàng mỗi người một bông hoa tươi đẹp, =]]]* ai lấy đặt với mị 10k một bông, tiền ship 30k giao hàng tận nơi, hahaha đùa chút thôi chứ mị không phải chủ quán bán hoa đâu..... chúc mọi người có một ngày vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Đang nói chuyện vui vẻ với hân, tự nhiên cửa phòng của tôi mở ra, Mộc Thu hớn hơ đi vào.....

Thôi chết..... quên mất là tôi đã hẹn đi chơi với nàng ấy, thật là đầu óc vô dụng....!. Tôi nhìn Minh áy náy,nói

- ' xin lỗi, tôi nhất định sẽ gọi điện lại cho cậu, tôi có bận chút việc nhỏ:))'

Minh nhú mày

-' hôm nay là chủ nhật mà cậu cũng bận???'

-' tất nhiên rồi, tôi vốn đã là con người của bận rộn ahahaha '

-' bốt điên đi ' sau đó hân ấn nút tắt, xì.... Tôi bị bệnh điên lâu năm, cũng không phải giờ hân mới biết, có cần nói thẳng ra vậy không....

Mộc Thu ngồi ghé đợi tôi này giờ, tay nàng ta chống cằm, nhìn chăm chăm vào tôi cười hiền.???? Thiết tình hà:D lại có chuyện gì nữa đây, tôi nghiêm mặt hỏi

-'cậu cười cái gì???? có phải giờ cậu đã nhận ra tình cảm chân thành từ tận đáy lòng rồi không, nói thật đi cậu thích tớ từ khi nào ' Tôi tiếp tục lăm nhăm -' đẹp quá cũng ngại:D'

Cả người cô nàng rung mình trước bộ mặt phán xét linh tinh của tôi, Mộc Thu nói

-' lại bắt đầu tự cao, xin lỗi người tớ thích là nam nhân, tớ đây chỉ cười cái bộ mặt tươi như hoa của cậu lúc này thôi,.... người yêu cậu à???? '

Tôi xua xua tay phủ nhận

-' không phải, không phải đâu.... Là bạn thân thôi '

-' xời.... ai tin, cậu lại còn bốt rồi như vậy càng khó tin hơn '

Thấy cái bản mặt nghi ngờ của nàng tôi cũng hết cách, chẳng giải thích thêm, Mộc Thu nói

-' hân ta đang ở xa hay sao mà hai người lại nói chuyện nhìn mặt qua điện thoại như vậy '

-' ờ, cậu ta sang Mỹ, nên hôm trước tớ mới hỏi cậu xem có biết ứng dụng nào nói chuyện xa mà không tốn kém, giới thiệu cho tớ '... hôm đó Thu còn giới thiệu Line cho tôi, sử dụng line tôi còn có thể nhìn được cái bản mặt của hân nữa =]]]*

Thu gạt gù, tôi nói

-'đi thôi ' tiếp đó kéo Thu cùng đi dạo phố, hai đứa chúng tôi không đi mua quần áo ở shop, hay đồ trang sức gì đó, mà toàn đến thưởng thức mấy quán ăn ven đường. Có lẽ đây là thú vui tao nhã nhất của chúng tôi.

Học trường gần nhà có rất nhiều lợi ích, mà tác hại còn nhiều hơn vô kể. Buổi sáng trong lúc tôi đang ngủ ngon giấc, bất chợt có một vũ khí sắt đá rơi xuống đầu, tiếp đó có tiếng hồ gầm vang lên

-' con mà ngủ thêm một phút nữa thì cẩn thận cái đầu đấy, dậy nhanh lên '

Theo phản xạ tự nhiên tôi hoang mang bật dậy, tay ném thẳng chiếc gối vào mặt thú dữ, cách đó quả nhiên có tác dụng bởi tiếp đó tôi không hề nghe được một chút âm thanh nào nữa, chỉ có vài tiếng thở gấp gấp, tôi dụi mắt, hé mi ra xem thành quả....

’Ôi thần linh ơi..., thì ra không phải thú dữ, đó là mẹ thân yêu của tôi đây mà... mẹ tôi đang dồn ném cảm xúc, bảo sao tôi nghe được hơi thở gấp gấp, tròi ả mẹ tôi hiện đang oai hùng cầm chiếc bàn xản đứng chống tay vào hông, nhìn tôi thâm tình giống như là lâu ngày mới gặp..... Thật ám áp. Để không phụ tình cảm mẫu tử ấy, tôi đã nhanh chóng chạy vào phòng vệ sinh, chốt cửa yên phận đánh răng rửa mặt.

Đến khi nghe tiếng đóng cửa tôi mới thở phào nhẹ nhõm, ahiihi hết hồn.

Lúc ngồi xuống bàn ăn sáng, tôi vẫn còn ngáp ngắn ngáp dài, bốt tôi cười hiền

-' hai mẹ con con hôm nào cũng nói chuyện rôm rả hết nhờ '

Thật sự quá nhộn nhịp, hôm nào cũng là mẹ đánh tôi la, mẹ quát tôi dậy, như thế còn không đủ nhộn nhịp tung bùng ư ????Tôi than vãn

-' tại sao bố không lên gọi con dậy thay mẹ có phải nhà mình yên tĩnh được một chút không???? '

Bố gấp vào bát tôi mấy miếng bánh quẩy, nghe tôi nói vậy bố cười tươi nói

-' bố gọi con không dậy nổi, thôi để mẹ con gọi thì hơn, ồn ào một chút bố chịu được:D '

Tôi bủn xỉn yên phận ngồi ăn.

Lúc ra khỏi cửa, Khi đi qua ngôi nhà của hấn, thấy nó cứ yên tĩnh như thế tôi lại thấy hơi buồn, chẳng còn ai than vãn tôi đi chạy thể dục này nọ vào buổi sáng nữa.....! Quả nhiên có chút không vui.

Lớp học của tôi khá nhộn nhịp, suốt ngày đập phá linh đình,khiến khoe môi tôi cười không ngớt.

Hôm nay chơi một ba, đùa nào thua phải chép bài, tôi tự nhiên may mắn chiến thắng ngoạn mục, ấy vậy lúc đang ngồi nghe nhạc thưởng thức thành quả, bất chợt nàng Thư lại dửng dưng của tôi ra,tôi quay sang nhìn, thấy Thư cứ hếch mặt sang bên, tôi cũng nhìn về hướng đó,....ồ không phải thầy mà giáo của lớp tôi đây sao???? Tôi rất tôn trọng đạo, nên đã cười hiền chào thầy một câu, vậy mà thầy lại chẳng coi tôi là học trò, hừ một cái rồi to... thầy mạnh giọng nói

-' ngồi nghe nhạc trong giờ của tôi, em giỏi lắm rồi đúng không, vớ đâu???? Còn không cần chép bài...vậy em đến trường làm gì, làm mưa làm gió à....'

Đang định nghe tai này bỏ tai kia cho qua, ai ngờ cái thằng ái nam ái nữ chẳng hiểu thù hận gì với tôi, mà cậu ta còn đổ thêm chút dầu vào lửa

-' bạn ấy là đầu gấu lớp em đấy thầy ơi, đáng sợ lắm cơ '

Thầy nhìn tôi một lượt,khinh mặt nói

-' thì ra là đầu châu mặt ngựa, trò giỏi lắm '

Tiếp đó nàng Ngọc lên tiếng

-' dạ đúng rồi thầy ơi, bạn ấy toàn bắt em chép bài thay mình, em cảm thấy rất khổ tâm'... cô nàng này vừa nãy một thua,nếu lười chép bài thì có thể nói với tôi, cô cần trả vờ kẻ tội với thầy vậy không???? Bạn bè khổ nạn, tội cho tôi kẻ vô tội, hiền lành như vậy mà bị hiểu nhầm, thật đau khổ, còn bị chép mười bản kiểm điểm nữa.... quá đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Hôm đó khi đi học về, tôi đã kể cho Minh nghe, hấn còn chẳng thêm an ủi tôi lấy nửa lời,đã vậy còn cười chê trách, mồm còn chót một câu đâm thẳng tâm can tôi, hấn chỉ nói hai từ * đáng đời * thật tổn thương con tim mong manh của tôi *.

Bỏ qua lời nói vô tình của hấn, dù sao thì tôi cũng Khá quen thân với nó rồi, không nên để ý nhiều làm gì..., rất tổn hại sức khỏe.

Hơi lưỡng lự một chút, tôi hạ thấp giọng hỏi hấn

-' có phải trên đời này nhiều kẻ vô ơn lắm không????'

Hấn nghe đến đây,khoe môi tự nhiên nhếch lên, tay tìm kiếm cái gương trong tủ gần đó, mang lên để trước màn hình, sau đó hấn nói

-' cậu thấy chưa, kẻ vô ơn đáng trách nhất là cô ta đấy '

Tôi bủn xỉn, hấn là cho tôi tự nhìn mình, vậy chẳng khác nào nói tôi, nhớ không nhầm thì hình như tôi có vô ơn với hấn bao giờ đâu????

-' Minh nghiêm túc chút đi, tôi hỏi thật lòng cơ mà '

Hấn thở dài, đầu hơi gật tiếp đó có vẻ hợp tác hơn, ngồi yên lặng nghe tôi lảm nhảm

-' hôm nay, khi bị ngồi chép phạt, đến 6 giờ, chuyển xe buýt cuối cùng đi mất,nên tôi đành phải đi bộ về một mình ' nói đến đây tôi bỗng

thở dài một tiếng, không phải do câu chuyện đau buồn tôi gặp phải, mà trong đầu tôi thầm nghĩ, nếu hân không đi sang Mi nơi mà chúng tôi cách nhau hân nửa bán cầu kia, thì chắc chắn rằng hôm nay tôi chẳng phải đi về một mình thảm hại như vậy, Haizzz.....

Minh thấy tôi ngừng lại, hân hỏi

-' sao thế ';

Gạt qua mọi suy nghĩ trong đầu, tôi xua tay nói

-' không sao, kể tiếp đây ';

-'ờ ';

-'Khi đi ngang qua khu vực công viên gần nhà, tôi thấy một chiếc xe ô tô màu trắng, chẳng hiểu có chuyện gì bên trong mà nó rung liên hồi, kế tiếp có một bàn tay cứ đập đập vào kính, như muốn nói với tôi điều gì đó, khi đó trong đầu tôi đã nghĩ rằng, có lẽ họ đang bị kẹt trong xe, họ chắc chắn đang rất cần không khí, họ cần sự trợ giúp của tôi, tinh thần trượng nghĩa của tôi lại tăng lên vô vàn, ánh mắt tia nhanh vào hòn đá trên đường, tôi đã chạy rất nhanh đến đó, tay đập mạnh vào cửa kính chiếc ô tô,vậy là tôi đã cứu được tính mạng của người ta, do tôi là người có bản tính lương thiện,nên không kịp để người ta cảm ơn, tôi đã nhanh chân đi khỏi, tiếp đó có vài tiếng khó nghe, thật chả hiểu nổi ';

Nhìn khuôn mặt ngây thơ vô tội của tôi trên màn hình, hân nheo mắt nhìn tôi với vẻ mặt trầm tư, hân thở dài nói

-' may cậu đi nhanh đấy, nếu không cậu chẳng mang nổi cái mạng đó về đến nhà đâu, cậu đúng là đồ ngựa đen, bình yên không thích, lại đi gây chuyện phá hỏng chuyện tốt của người ta ';

-' ngựa đen??? Là gì ';

-' là từ để chỉ những kẻ phá đám như cậu, hiểu chưa ';

-' xời....Cậu cũng chẳng hiểu chuyện y như họ ';

Hân cũng chẳng thừa hơi đâu co với tôi, yên lặng từ biệt tôi rồi tắt máy chuẩn bị đi học.

Thật chẳng hiểu nổi tên Nhật, Minh hân có phải mẹ cậu ta đâu chứ, có cần đi theo đến tận trường đại học, lại còn theo đến lớp nữa không, thật bó tay.

Về sau tôi mới biết, thì ra Minh sang Mi hân vẫn được làm soái ca trong lòng các cô nàng, chắc tại ngoại hình đẹp, khuôn mặt ưa nhìn, tính cách men hấp dẫn. Nghe nói là mới sang đây vài tháng, bà ngoại hân còn ngày ngày đến nấu cho hân một chế độ ăn riêng, Minh giờ cao lên tận 1m9 thật khó tin.

Mà hai tên đó đúng là số sướng,ngày ngày đi du lịch, đến nơi này đến nơi kia, chả bù cho tôi, ngồi nắn nỉ mẹ khô rát cổ họng cũng chẳng ra khỏi Thành phố Hà Nội này, bọn họ chỉ sinh trước tôi vài tháng mà lại tốt phước như vậy, thật đau lòng vô cùng.

Nghe hân kể mà tôi chỉ có thể cắn răng chịu đựng, đợi đấy sẽ có ngày tôi được như hân.

Nhìn lại bản thân, chiều cao chẳng hề có xu hướng nhích lên, tôi đã hỏi hân chia sẻ bí quyết, hân nói mỗi bữa cần ăn thế này, thế kia này nọ, mỗi câu hân nói, tôi đều đáp lại như, cái này không tốt, cái kia hại sức khỏe, ấy vậy hân lại chốt cho câu, khiến tôi cảm nín, Minh nói

-' hiện nay đồ gì cho vào mồm ăn cũng đều không tốt,nếu muốn tốt cho sức khỏe thì thà cậu đừng ăn nữa.....';

Tôi

-'.....'; Thật sự rất muốn nhin ăn, nhưng mà cái bụng nó không cho, thật quá khổ tâm. Ăn uống nguy hiểm quá, nhưng mà nhin ăn nó còn nguy gấp bội....=]]]]*

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Khi nói chuyện với hân xong tôi thường đi ngủ luôn, không biết là chế độ ngủ của tôi đã thay đổi từ khi nào nữa, hồi trước mỗi lần thức đến 10 giờ là mắt tôi cứ nhắm tịt, bây giờ lại toàn nói chuyện phỉm với hân đến tận 12 giờ đêm.

cũng Chẳng nhớ nổi tôi qua tôi đã đếm hết bao nhiêu chú lợn con trên tờ lịch treo tường,mới chìm hân vào giấc ngủ. Nhưng Sáng nay chưa kịp để đại ca vào gọi, tôi đã tự động dậy mở toang cửa đón ánh sáng ban mai, khiến mẹ tôi cũng bị một phen sốc nặng.

Tôi vui vẻ đi đánh răng rửa mặt. Lúc rửa soạn xong, tôi lười nhác ngồi trên giường dù sao thì hôm nay tôi cũng dậy khá sớm, khi vô tình nhìn vào bức ảnh của hân trên bàn, tôi lại nhớ về giấc mơ tối qua, đó là cảnh tượng trước đây giữa tôi và hân, cứ mỗi khi tôi bước ra khỏi cửa lại thấy hân tựa lưng vào tường đứng chờ, có hôm thì cau mày, hôm lại chêu chọc tôi, mơ tôi những hôm cùng hân vui vẻ nói chuyện rôm rả trên cả quảng đường, cảnh tượng thật đẹp dễ....., còn hiện tại sao lại phủ phàng như vậy, cho dù tôi có bước ra khỏi cánh cửa kia hàng trăm lần, cũng chẳng có ai rảnh dỗi chờ đợi một đứa con gái lười biếng như tôi nữa.....! Haizzz sự thật luôn đáng buồn như vậy sao????....., khiến tôi có chút không đành lòng.

Suy nghĩ miên mang một chút, tôi đứng dậy cầm cặp đi ra khỏi phòng. Bước xuống cầu thang thấy bố đang mỉm cười nhìn, tôi Ngồi vào bàn ăn qua loa một chút, rồi cáo từ bố mẹ, tiếp tục đến trường.

Hôm nay thật sự là một ngày đẹp trời, tôi vừa bước vào lớp đã nghe được tin động địa..... hahaha tát tôi đi, liệu có phải sự thật không???? Thầy ma giáo lớp tôi đã bị chuyển lên dạy khoá trên, thay vào đó là một cô giáo được mệnh danh bỏ tát sống của trường, thật sự chẳng còn tin gì hay hơn thế nữa.

Trong lớp giờ cũng trở nên nhẹ nhõm hơn, có thể chơi game nghe nhạc thoải thích. Trong tiết học cô nàng Mộc Thu hôm nay lại tò mò hỏi tôi về Minh, nàng ta thắc mắc tại sao tôi và hân có thể chờ thành bạn. Thu nói có phải tại tính tôi hậu đậu, mới lần đầu gặp đã đâm phải hân, hay lại bỏ rơi quyền chuyện khiến hân tổn công tìm tôi để trả lại..... rồi từ đây chúng tôi mới có thể trở thành bạn.

Thiệt tình hà, nàng Thu này là đang muốn trở thành tiểu thuyết gia ư???? Có cần biên tập lại lần đầu tôi với cô nàng gặp mặt vậy không????.

Thử nghĩ xem, liệu với tính cách của Minh, tôi mà đâm vào hân thì chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì kế tiếp nữa đây, chửi tôi??? Đánh tôi????...có vẻ như không phải, chắc chắn khi ấy hân sẽ chỉ dùng ánh mắt sắt đá nhìn tôi.... tưởng tượng thôi mà đã thấy rùng mình. nếu tôi có lỡ để quên quyền truyện ở trên bàn, hân nhìn thấy mà không vút vào thùng rác là tôi đã thấy tạ ơn trời lắm rồi, Minh tìm tôi trả lại ư....hahaha hoang đường.

Nhưng thật sự tôi cũng rất thắc mắc rằng tại sao tôi và hân lại có thể trở thành bạn được nhỉ????

Khi về nhà, ngồi trần trọc mãi, lục tung não lên để nhớ lại, vậy mà cũng vô ích. Đến tận 10 giờ tối tôi nhanh chóng gọi điện trên line cho hân, lúc Minh bắt máy, tôi cười hớn hở chào

-' hi!Minh - chan '

Hân thờ dài một cái, nhú mồm nói

-' cậu hôm nay đã uống thuốc chưa.....???? Nếu chưa thì đừng có mà ra đường, cẩn thận người ta lại quan tâm đưa cậu vào Trung Tâm Thần Kinh nghi dưỡng dài lâu chứ chẳng đùa '

-' xời... Tôi có bị điên như cậu đâu, nếu mà lỡ bị người ta dẫn đi thì tôi chắc chắn sẽ gầm lên vài tiếng dọa họ, cậu khỏi cần lo lắng nhiều làm gì '

-' như thế lại càng nguy hiểm, cậu mà gầm thì chắc sẽ được đưa tới sở thú, hoặc đưa cậu vào rừng rậm Amazon tự sinh tự diệt là cái chắc '

Tôi chỉ thâm tình chào hân một câu, vậy mà lại bị hân đối đáp cho vài câu bực mình, tôi cao ngạo nói

-' cậu thật chẳng lịch sự chút nào, tôi chỉ chào hỏi cậu, vậy mà cậu nỡ lòng nói tôi bị điên '

Hân đáp

-' cậu đã từng nghe trong hoạt hình có ai gọi là Naruto chan chưa??? Gọi tôi là chan ý cậu nói tôi là con gái, vậy thì ai bất lịch sự hơn '

Ồ ồ thì ra là vậy, không để tâm đến mấy lời chọc ngoáy của hân vừa rồi nữa, tôi hỏi

-' tại sao hỏi trước cậu lại chấp nhận làm bạn với tôi, không phải cậu tránh tôi như tránh tà ư, tự nhiên có một ngày đột ngột cậu rủ tôi cùng đi chạy bộ.... Thật chẳng hiểu nổi '

Minh nhìn tôi chăm chăm, trong đầu nhớ lại một điều gì ấy, hân nhếch môi cười nói lại tôi

-'câu hỏi này sâu sắc quá, tôi nhất thời không thể trả lời cậu được '

Tôi lườm hân, dơ tay nắm chặt thành nắm đấm dọa nạt, nhưng hân vẫn cười

-' cậu chắc chắn muốn biết???'

-' đúng'

-'rất đáng xấu hổ ' hân còn thờ dài '

-'nói ' tự nhiên tôi lại tỏ ra khí thế, Minh không chấp tôi, hân tựa vào gối tìm một tư thế thoải mái, hân nói

-' có một hôm tôi đi ra ngoài mua chút đồ, đi được một chút lúc quay lại,khi đi qua công viên gần nhà, tự nhiên có một tiếng rên thất thanh, cứ

tưởng là có một oan hồn lạc lối nào đó, mà lúc sáng vừa nghe Nhật cậu ta kể truyện ma nên tôi rất hứng thú, muốn tới xem thử, ai ngờ..... ai ngờ gặp phải.....'

Thực ra là tiếng hát, chỉ là hần nghe không ra được lời,thành ra nói tiếng rên cho đúng hoàn cảnh, thấy hần ngập ngừng, tính tò mò của tôi càng tăng, tôi giục hần

-' sau đó thì sao, rốt cuộc cậu nhìn thấy gì '

-' một con lợn say '

-' đừng có mà chém gió, lợn cũng có thể say được à '

Vậy là hôm đó cậu ta không xem được ma,nà xem được một con lợn hát ư????:))) thật là tốt phúc

-' không, nhân hoá ví von một chút chẳng lẽ không được sao, tôi là dùng lợn ví con người '

-' thế thì cậu chỉ cần nói mình thấy một kẻ say rượu là được còn gì, hừm.... làm như cậu giỏi văn lắm không bằng '

-' thôi được,lúc đó có một kẻ say rượu ngồi trên chiếc xích đu, vừa đu vừa hát, trong tay còn cầm đôi dép tông màu hồng đập đập không ngừng, ngẩng mặt lên nhìn tôi '

-' Đây...!' Tôi đột nhiên phản ứng -' cậu là đang nói tôi sao????'

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Hần không để tâm đến câu hỏi của tôi, vẫn tiếp tục kể

-' khi ấy tôi đang định quay đầu đi về, thì đột nhiên cô ta quát lên '

-'cậu đang nói tôi có phải không??'

-' cô ta nói tại sao không thêm đề ý đến cô ta, rồi còn liên tục sụt sịt khóc, vừa nói vừa phi thẳng chiếc dép trên tay về phía tôi, cô ta khóc mãi, bản chết đi được, nước mũi hòa với nước mắt khó phân biệt, nói là cô ta đã theo đuổi như hình với bóng một ai mà vẫn không được cậu ta chú ý đến.....'

-' Đây...!' Hần chắc chắn là đang nói đến tôi đây mà, những lời ấy thật quá đáng

Hần bật cười

-' sao cậu lại lừa tôi, mỗi câu nói của tôi câu nào cũng rất thật,không chút giả dối, cậu nhìn tôi đầy cay đắng như vậy là ý gì, thế có muốn nghe tiếp không??? '

-' cậu nói tiếp đi '

-' sau đó tôi định bỏ đi, cô ta chạy theo, giữ tôi lại, còn lau hết nước mũi vào tay áo tôi, tiếp đó còn mắng tôi té tát, chửi tôi là đồ mất mụ, không biết tốt xấu, còn nói tôi kiêu căng, cô ta còn rửa tôi ra ngoài bị xe đâm chết cho rồi.....'

Tôi ra sức lắc đầu, xua tay lia lịa

-' người đó chắc chắn không phải là tôi '

Thấy tôi lắc đầu không ngừng, làm hần lại nhớ lại cảnh hôm đó, thật khó mà quên được, hần cười nói

-' cậu cũng cảm thấy cô ta quá đáng đúng không '

Tôi không dám trả lời, tôi không có một chút ấn tượng nào về chuyện đó, nên dù chết tôi cũng không nhận là mình

-' để tôi kể cho nghe chuyện này còn mất mặt hơn '

Mặt tôi càng lúc càng khó coi, còn hần lại cười mỗi lúc một tươi hơn, Minh nói

-' cô ta còn cầu xin tôi hãy làm bạn với cô ta đi, nói là nếu tôi không để ý đến cô ta thì cô ta sẽ cắn tôi đến chết, sẽ theo tôi còn nhiều hơn trước. Khi ấy cô ta còn chỉ vào vòng cổ tôi đeo, cô ta nói nếu mua lại chiếc vòng đó, cô ta có được quả đi kèm là tôi không??? Tôi nói tôi nhất định không bán của, mà cũng chẳng bán thân....., rồi tiếp đó cô ta đã khóc lóc không thôi, ngồi xuống thảm cỏ ăn vạ, may là buổi tối ít người, chứ không người ta lại tưởng tôi là kẻ xấu, chuyên đi bắt nạt kẻ hiền lành là cô ta ';

Thật quá mất mặt, như vậy thì làm sao tôi dám nhìn mặt hắn nữa đây, không biết thì không sao, chứ biết rồi thì chắc chắn khó mà quên được. Tôi bấu môi nhìn hắn, nhất quyết từ chối

-'; chắc chắn cô nàng ấy không phải là tôi ';

Sau đó tắt máy, hắn thấy mặt tôi cau mày tức giận, hắn bật cười, thực ra thì chuyện hắn vừa kể có vài chi tiết nhân hoá còn đâu hầu hết đều là sự thật đúng 100%=[]]]

Tôi nằm lười nhác trên giường, mắt hướng lên trần nhà, trầm tư suy nghĩ. Hình như hôm đấy là sinh nhật bố tôi, có vài cô chú bạn bố đến ăn cơm, khi ấy tôi có uống vài chén rượu nho, lúc tan tiệc...bọn họ ra về, tôi nói là ra ngoài đóng cửa, mà chẳng hiểu sao tôi lại ra công viên ngồi, chắc là những lời hắn vừa nói không sai, nhưng tôi thực sự mặt dày như vậy ư T.T

Sau hôm đấy hắn chủ động rủ tôi đi chạy bộ, còn đợi tôi đi học cùng..... hoá ra là tại tôi đã mặt dày năn nỉ.

Cũng phải mất đến vài tuần, tôi mới quên dần chuyện đó....., không ngờ rằng bọn tôi lại có một câu chuyện khác xấu tâm can như vậy, cảm động quá đi thôi, tôi biết hắn đặc biệt, nhà cạnh hắn cũng đặc biệt, mà năn nỉ làm thân với hắn lại càng đặc biệt hơn nữa.....

Tuy chém gió với hắn thì tôi chắc chắn sẽ thua, còn đối với người khác thì chưa biết ai thắng ai thua đâu. Điển hình là chú nai ngây thơ Hoàng Nhật kia.

Hôm trước cậu ta gọi điện cho tôi, nhật có hỏi

-'; dạo này sao rồi, cậu có đi làm thêm một chân chạy vật nào đó không ';

Tôi đã cười đáp

-'; bời bàn á, công việc đó chẳng hợp với tôi chút nào, mà tôi sắp bán hàng trên mạng, cậu có muốn đặt mua không, ủng hộ tôi đi Nhật gia ';

Biết cậu ta rất hào phóng, tôi ra chiêu câu dẫn

Nhật quả nhiên ga lăng, mắc phải câu dễ dàng, nói

-'; chắc chắn rồi, cậu cứ bán đi tôi sẽ ủng hộ hết mình, quát luôn đi, tôi sẽ là khách hàng đầu tiên của cậu, bán cho tôi mỗi thứ một loại.....';
đường như hắn nhớ ra điều gì đó, Nhật nói tiếp

-'; mà cậu sẽ bán cái gì ';

-'; quan tài.....!:)))) có loại gỗ tốt, gỗ dõm, hàng xin hàng nhái, cậu muốn mua về để giăng hay sao mà mua nhiều thế, cậu bị bệnh nan y à, ủa ôi tội nghiệp ';

Khiến cậu ta hoàn toàn câm nín, hí hí cho chừa cái tội vu khống linh tính.

P/s: ahihi:))) lâu lâu dành giây troll Hoàng Nhật một chút, cho cậu ta đỡ buồn chán, chúc mọi người đọc chuyện vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Cả học kì tôi chỉ biết đến chơi, bảo sao thời gian trôi qua nhanh như vậy, toàn đi muộn về sớm mà không bị bất cứ hình phạt nào, yeah...! Tôi yêu cô giáo, ôi thiên thần trong lòng tôi.

Nghĩ hè tôi chỉ biết đến lãnh thổ của bản thân, không cho phép mình bước chân ra khỏi đó, hahaha căn phòng yêu thương của riêng tôi....., Minh đi rồi tôi còn có thể đi đến đâu được đây..... đi đâu cũng chỉ có một kết luận là nhàm chán, ngay cả quán Tĩnh lặng, địa bàn giành riêng cho tôi với hắn cũng chớ nên nhát nhẽo, tôi rất ghét cảm giác cô đơn ở những nơi xa lạ, một mình ngồi đọc chuyện ở đó....Haizzz Tôi thật không đủ kiên nhẫn.

Hè này hắn cũng không về, nghe nói là chỉ tại tên Hoàng Nhật, do cậu ta đang thâm thương trộm nhớ một cô nàng nào đó người Mỹ, nên cậu ta đã bí mật

giấu hộ chiếu và chứng minh thư của Minh.

Khi hắn kể lại tôi có hỏi

-' tại sao cậu ta phải làm thế, nếu thích thì tự mà ở lại chứ, còn lôi kéo cậu ở lại theo làm gì????

Minh hơi nhếch khoé môi, hắn nhún vai đáp

-' có gì đâu, cậu ta chỉ sợ ma thôi.....! '

Ôi mắt tôi tự nhiên thấy giật liên hồi, cái quái gì thế???? Thử tưởng tượng mà xem một thằng con trai cao 1m87 sợ ma???? Quả nhiên trên đời này vẫn còn rất nhiều, những điều được coi là vi diệu.

Tôi ngồi nắn nịt, ôi hắn

-' Minh à....., về đi, mang tôi đi chơi với, tôi thật sự cần lắm một thứ gọi là du lịch '

Hắn vẫn ngồi tư thế chân nọ vắt chân kia, nhàn nhạt nói

-' điều đó là không thể, hộ chiếu mất, tôi căn bản vẫn không thể vượt biên '

-' thế cho tôi số của tên tội đồ đó đi, tôi nhất quyết phải lấy lại hộ chiếu cho cậu '

Nhớ lại điều vài hôm trước Hoàng Nhật nói, khiến hắn không khỏi bật cười, cậu ta có vẻ đã đoán hết mọi tình huống xấu nhất có thể xảy ra rồi thì phải...., vào cái hôm Minh bị mất hộ chiếu, Hoàng Nhật lúc thông báo cho hắn

-' Tôi tạm thời giữ đồ hộ cậu vài tháng ' sau đó còn tặng kèm thêm một câu, Nhật nói -'..... À tôi cũng không dùng máy trong vài tháng đấy,nên nhờ cậu nói với Linh tỷ rằng * đừng tốn công vô ích *

Minh vẫn đọc số của Nhật cho tôi, hại tôi mất công lưu tâm lực này giờ,lại còn cộng thêm vài lần căng mắt ra để kiểm tra đi kiểm tra lại xem có đúng hay không, vậy mà.....sau khi xong hết,lúc đó Minh mới thản nhiên nói

-' vô ích thôi,cậu nhất định không gọi được tên đó đâu, chắc chắn không thể '

Tôi nghi vấn hỏi hắn

-' tại sao????'

-' máy cậu ta tôi vẫn đang cầm, dùng để gọi điện cho cậu này giờ....!'

-'.....'

Rồi xong, vậy là đủ hiểu.....

Cảm giác tuyệt vọng thì ra là như thế này,..... chẳng lẽ những tháng hè quý báu của tôi lại phải trôi qua vô vị thế này ư....., thật khó mà chấp nhận được,

Ấy vậy,lúc đang gọi bằng line cho hắn, thì đột nhiên có cô nàng nào đó gọi đến, do hắn dùng máy tên Nhật để lên line,nên tôi có thể chiêm ngưỡng hết cái giọng nhẹ nhàng hiền lành đầy bất ngờ của hắn....

Có vẻ như người gọi đến là còn gái thật thì phải,thấy hắn đối đáp lại rất lịch sự, còn ga lăng nữa chứ. Chẳng biết cô gái đó nói gì, chỉ thấy hắn nói đáp lại bằng vài câu tiếng anh, dịch ra đại loại là

-' ừ anh nghe '

-'...'

-' hôm nay anh bận chút việc,để hôm khác đi '

-'.....'

-' bữa trưa anh sẽ đặt cho, em đừng lo lắng về nó '

Sau đó hắn tạm biệt cô nàng kia,lúc quay sang nhìn tôi, bất ngờ thấy được tôi mắt toé lửa của tôi, hắn cười hơi nhếch môi nói

-' cậu nhìn cái gì mà đắm đuối như thế, hay giờ mới nhận ra rằng bản thân cậu tốt phúc, nên mới được nhìn thấy soái ca thường xuyên như vậy, sao??? thấy tôi rất đẹp đúng không '

Lâu lâu mới được thấy hắn tự mãn như vậy, tôi mặt khinh khinh, bữu môi nhìn hắn đáp

-' vắng,đẹp như Khuỷên ca vậy....:D, cậu thật chẳng sẻ chia tình cảm công bằng chút nào, bạn bè lâu năm như vậy mà tôi cũng chưa từng thấy cậu dịu dàng ga lăng như thế bao giờ, vậy mà thấy gái gọi lại ảm áp thế '

Hắn lại mang vẻ mặt chêu chọc như mọi hôm,bình thần đáp

-' xấu thế thôi,đẹp khác ngay '

-'..... mẹ tôi cũng chưa từng nói tôi xấu, cậu nói hộ làm gì cơ chứ????'

-' ờ,cũng đúng, tôi chỉ có nghe mẹ cậu nói cậu là Thị Nở thôi, cũng chưa từng nghe qua mẹ cậu nói cậu xấu bao giờ....=]]]]* xin lỗi nhé '

Đúng rồi người con gái mà được mệnh danh * xấu như ma chê quỷ hờn * trong tác phẩm nổi tiếng *Chí Phèo *, mẹ so sánh tôi như cô nàng Thị Nở thôi mà, có nói tôi xấu đâu.

Tôi lườm hắn nghiêm giọng nói

-' chẳng qua là cậu ở xa tôi thôi,chứ ở gần vỡ mồm ngay,..... Thiết tình.... có cần nhớ lâu vậy không, mẹ tôi quát tôi câu ấy tính ra cũng đã lâu lắm rồi,vậy mà giờ cậu vẫn có thể mang nó ra đối đáp lại với tôi, thật sự chúng ta rất không cùng đẳng cấp.....'

Hắn lại còn gật đầu đồng tình với câu nói của tôi, Minh nói

-' từ trước đến giờ,tôi thấy câu nói này của cậu là hợp lý nhất, đẳng cấp quá khác biệt '

-' xời....đồ tự kiêu '

Tôi bực mình nói, vậy mà hắn còn bật cười như không, chẳng coi sự tức giận của tôi ra gì. Bỏ qua sự chêu tức của hắn, tôi chợt nhớ ra một điều, trước khi tắt máy còn căn dặn hắn kĩ càng mới yên tâm

-' cậu nhớ là trước khi đi ngủ phải khoá cửa nhà chắc chắn, cho cái tên chết tiệt kia đứng ngoài cửa chịu rét,phải để cậu ta quen dần với bóng tối mới được, như vậy sẽ không bao sợ ma nữa..... nhớ nhá í hí hí hí....' hình như có một chút gian tà ở đây thì phải,ôi thần linh ời, hãy trả lại cho con người con tính gọi là trong sáng. Tôi Thật sự dễ tiện quá.....

May mà Minh hắn còn có nhân tính không làm theo tôi, chứ không Nhật thật sự biết sống sao, Minh chỉ khoá cửa nhà thôi, còn vẫn để cho Hoàng Nhật một phát minh hiện đại giúp con người ta, có khả năng xuyên được cả bức tường dày vài lớp xi măng cốt thép kia,một thiết bị thông minh và rất hiện đại, Rất được giới trẻ tin dùng?????.....tôi gọi nó là * Cửa Sô*=]]]]]*

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Thật tội nghiệp cho Hoàng Nhật, tại sao cậu ta lại toàn giao du với một lũ bạn đều cáng như vậy, thông đồng nhau hại cậu phải leo đường cửa sổ để vào nhà.

Mãi sau này khi Nhật biết đó hầu như là chủ ý của tôi, cậu ta đã hăm dọa sẽ cắt đứt luôn món quà sinh nhật của tôi năm nay.

Ồ nhi....! Hình như cũng đã gần đến ngày sinh nhật của tôi rồi thì phải???? Cậu ta mà không nói thì suýt nữa tôi cũng quên bém mắt ngày sinh của mình mất.

=]]]]*cũng chỉ tại cái ông làm giấy khai sinh có sự nhầm lẫn, ghi cho tôi đúng ngày sinh Bác Hồ,làm mỗi khi đến sinh nhật Bác tôi lại tưởng sinh nhật mình.....! Haizzz thật nhầm lẫn quá lớn, nãi đến khi lớn lên, thỉnh thoảng mẹ tôi cũng không lười biếng mà tổ chức cho tôi cái sinh nhật đảng hoàng một lần,khi ấy tôi mới biết ngày sinh của tôi thì ra là vào tháng 2. Thời điểm ấy vẫn đang là mùa đông lạnh buốt, thật sự không thể hiểu nổi, tại sao tôi sinh ra vào mùa đông mà lại chẳng có một chút lạnh lùng nào, bà nói tôi là mưa thu ảm áp, chỉ tại mẹ tôi sinh nhầm mùa mà thôi.

Mà sinh tháng hai thật có nhiều điều bất lợi, đó là tỉ suất được làm sinh nhật rất ít, lúc ấy gia đình tôi đang cận lực chuẩn bị đón tết rồi còn đâu thời gian để lo cho cái sinh nhật bé tí của tôi nữa.

Mọi năm cứ vào ngày này Minh lại làm cho tôi một cái bánh sinh nhật đẹp mắt, nhưng năm nay chắc chắn không thể, chẳng lẽ gửi bánh về từ một nơi cách đây hẳn nửa bán cầu ư???? Điều đó là mộng tưởng.

Nhật nói mạnh mẽ lắm vậy thôi chứ ngày mà tôi lại thêm một tuổi, Hoàng Nhật còn gửi cho tôi một quả cầu tuyết bằng pha lê, bên trong còn có một cô bé đang cầm cây đàn vi ô lông, nhìn rất tuyệt.

Còn quà của Minh thì được gửi đến đúng lúc tôi không ở nhà, mẹ tôi nhận được, mẹ cũng y như hấn rất ghét mùi hoa =]]]* chẳng là Minh gửi cho tôi một hộp quà, cùng một bó hoa và kèm theo là một chiếc thiệp trắng không. Khi nhận nó, đương nhiên tuy không biết ai gửi, nhưng điều đầu tiên mẹ tôi làm là vứt bó hoa kia đi. Mang lên phòng tôi hộp quà với chiếc thiệp.

Khi mở quà ra, trong đó có một chiếc vòng cổ, đính kèm là một hình ngôi sao có cánh hai bên, là một loại vòng làm bằng vàng Ý.

Nhìn vào chiếc thiệp màu xanh da trời kia một hồi, đầu óc tôi miên man nghĩ mãi không ra, tôi thắc mắc gọi cho hấn hỏi

-' này Minh.....! có phải cậu quên viết lời chúc mừng sinh nhật tôi không????'

Cả ngày hôm nay Minh phải giải quyết vài việc trong công ty của ông hấn, chỉ là sự tranh chấp quyết liệt của mấy thành viên, toàn những rắc rối nhỏ nhen, đó là thứ hấn ghét nhất khi làm người điều hành cả một công ty giàu xụ này, mãi mới có thời gian nghỉ ngơi thì tôi lại gọi đến. Hấn nhắc mấy trong cái trạng thái vẫn đang mơ màng, mắt thì nhắm tịt, đáp

-' không quên, tôi viết rồi '

Nhìn đi nhìn lại chiếc thiệp trắng bóng không một nét mực, hấn bảo viết rồi, vậy.....chữ bay hết đi đâu.???? Chẳng lẽ hấn lại theo xu thế dùng bút tàn hình. Tôi cau mày nói

-' làm gì có, cậu tự mình xem lại đi ' Tiếp đó tôi dơ thiệp trắng đó lên màn hình điện thoại

Ấy vậy hấn vẫn chẳng thèm mở mắt để nhìn, mồm bình thản nói

-'ừ '

???? Hấn không hé mi mắt ra nhìn kiểu gì, ừ...ừ cái con khi.

-'Minh ơi '

-'hử '

-'Minh '

-'hử????'

-' Tôi thất tình rồi '

-' cái gì??'

Hừm....! Cuối cùng hấn cũng chịu bật dậy, thật sự phải dùng cách độc mới thức tỉnh được hấn, quả nhiên tôi vẫn còn cao tay chán. Nhìn hấn mở hai con mắt kinh ngạc ra nhìn, tôi cười tươi nói

-' cuối cùng cũng chịu tỉnh, cậu tự mình nhìn đi, cái thiệp cậu nói có chữ ở đâu, tại sao tôi lại không nhìn thấy, chẳng lẽ cậu viết bút thần chắc '

Hấn nghe tôi hỏi, khoé môi tự nhiên nhếch lên tạo thành một nét cười tự nhiên, Minh nói

-' chắc chắn là viết rồi, chỉ là mãi mãi cậu cũng không hiểu được điều đó '

-' do cậu lười không viết lại nói mấy điều ẩn ý, ngưng những lời ngụy tạo đó đi '

-' đầu óc cậu toàn bã đậu, suy nghĩ đơn giản như vậy sao mà hiểu được '

Những lời nói của hấn quá kiêu ngạo rồi còn gì, tôi bĩu môi nói

-' cậu có biết những cô nàng ngu ngơ như tôi rất được yêu chuộng không??? Trong tiểu thuyết ngốc ngốc như vậy toàn được các chàng bạch mã hoàng tử thì nhau theo đuổi, cậu đừng có khinh thường tôi '

Tôi đã mất công lấy giả thuyết sát đời sống như vậy để nâng cao giá trị bản thân, thế mà hấn chẳng đoái hoài đến, mặt tỉnh bơ, vai hơi nhún....thần nhiên nói

-' kệ họ, tôi chắc chắn không như thế là được, đừng mơ tưởng tôi sẽ không yêu cậu đâu '

-'cậu nhất định phải nhớ những lời vừa nói '

-' ờ, Tôi nhất định sẽ nhớ cho đến khi nào tôi quên:D '

-' thể mà cậu cũng nói được '

-' cậu thấy tôi cảm khi nào, tôi không bị khuyết tật...tất nhiên là nói được rồi '

Hắn thật chẳng bao giờ nhớ được cái câu cần thương hoa tiếc ngọc, hậm hực nói

-' cậu nhường tôi vài phần thì sẽ chết à????'

-' ừ '

T.T hắn là cái tên yêu nghiệt, tôi hận.....tôi hận hắn thấu xương. Bực mình tắt máy đi, tiếp đó Minh nằm xuống ngủ tiếp, còn tôi lại nhìn lên trần nhà nghĩ miên man một chút, nhớ lại câu chuyện ma hắn từng kể, bất ngờ có bóng người trên trần nhà, làm tôi lại liên tưởng không ngừng. Nhắm tịt mắt chum kín chân, trong đầu ép mình nghĩ về những câu truyện tiểu thuyết tình yêu bản thân tự biên tự diễn, cuối cùng mới chìm được vào giấc mơ.....

=]]]* bí mật trong bức thư của hắn thật khó đoán, đến tận sau này.....nghe hắn nói lại tôi mới hiểu, hoá ra bó hoa mẹ tôi vô tình ném vào thùng rác lại mang ý nghĩa như vậy.

Đó là bó hoa mang một ý nghĩa xấu sắc

Khi ấy hắn thực sự đã viết, chỉ là không phải viết bằng mực mà Minh viết bằng hoa, giấy trắng là để dành cho cả một ý nghĩa của loài hoa Bất Tử

' dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, cậu hãy chỉ tin vào tôi, tình yêu của tôi là bất diệt '

Đó là cả một lời chúc mừng sinh nhật rất xấu sắc, chỉ là tôi không đọc được nó khi ấy, phải mất vài năm sau đó hắn mới nói ý nghĩa bức thiệp trắng không, ẩn bí cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

T.T tôi qua mất ngủ đến tận một giờ đêm, từ giờ trở đi tôi thề sẽ chẳng bao giờ nghe hắn kể truyện nữa, cái tên kinh dị, lúc nào cũng kể toàn loại chuyện ma hù dọa tôi, biết gan tôi bé mà hắn còn kể với giọng chân thực như vậy, thì hỏi làm sao tôi có thể ngủ say giấc nồng được đây. Truyện của hắn toàn ủa về cùng lúc tôi ở nhà một mình mới đau lòng chứ.

Tôi nhớ Có lần hắn kể một câu truyện về tính nhân văn, Minh nói

-' có một đứa con gái rất thích uống nước, cứ thấy nước ở bất cứ đâu, kể cả nước giếng, cô nàng cũng uống, nhưng mỗi khi cô ta uống đều có một giọt nước rơi từ trên xuống, khi cô ta nhìn lên, lại thấy có một bóng người phía trên trần nhà, cô ta hét lên, nhiều lần như vậy khiến mẹ cô tưởng rằng con gái mình chứng mắc bệnh về tâm lý, đưa đến bác sĩ thì họ có đưa ra vài câu hỏi, cô đều trả lời bình thường, họ nói cô không bị sao cả, nhưng trong lúc đó, cô ta lại nhìn thấy trai nước trên bàn cầm lên uống, lại bắt đầu có vài giọt nước rơi xuống mặt, như mọi lần cô ta hét toáng lên, cô biết chiếc bóng đó là của ai, sau khi rời khỏi bệnh viện vài hôm, cô đi đến một con suối, tại đây 2 năm trước, cô cùng người bạn trai đến đây chơi, khi ấy cô khát nước, nên uống đoạn nước nông uống, do lần đầu đến họ không biết rằng, đây là đoạn nguồn nước chảy thất thường, tự nhiên có một dòng nước ào ào chảy mạnh xuống, Mất thăng bằng cả hai cùng trôi đi, lúc đó bạn trai cô nắm được một cành cây nhỏ gần đấy, túm được tay cô kéo lên, khi cô cầm được vào cành cây, cậu ta lại bất ngờ bị tuột tay, cô nắm tay hắn nhưng khi ấy nghe tiếng cành cây sắp gãy cô ta liền thả tay hắn ra, cô thoát được còn hắn lại chết, đứng tại chỗ đó, cô đứng giữa dòng suối năm ấy, cô ta nói * em biết là anh rất muốn đưa em đi theo, đừng làm phiền em nữa, em ở đây rồi, anh muốn đưa thì đưa đi *, cô vừa dứt lời bất ngờ có một dòng nước chảy đến, nhưng khi gần cô nước lại yên lặng như thường, có một người con trai đứng bên, cậu ta nói * em đừng có ích kỉ đến lần thứ hai có được không, nếu muốn sống thì hãy sống thật tốt, thay cả phần của anh nữa * sau đó hắn biến mất, cô ấy ngồi trên bãi cỏ khóc, cô hỏi hận.... nhưng cho dù có hối hận thế nào đi nữa, bạn trai cô cũng không thể sống lại được '

Tuy rằng truyện kết đầy ý nghĩa, nhưng tôi lại chỉ chú ý đến đoạn giữa giữa. (đây là truyện nhẹ nhàng nhất mà tôi đã nghe, truyện đáng sợ hơn thật không dám kể:(('

T.T nhìn lên trần nhà liệu tôi có nhìn thấy.....(((cả đêm mất ngủ, vì tưởng tượng đủ thứ quỷ quái, thật rùng mình.....

Làm tôi buổi sáng thức dậy mặt mũi bơ phờ, mắt thâm quầng như gấu trúc. Cho dù bị anh tôi tát cho hai cái vào mặt tôi cũng chẳng có phản ứng, đến khi bị đập *rầm* một cái xuống giường tôi mới mở nổi mắt, ấy vậy mồm vẫn ngáp không ngừng. quay sang nhìn anh tôi bằng nửa con mắt, thâm tình nói

-'Thỏ nhảy nhót suốt ngày thọ 5 năm

Chó chạy nhảy lung tung không ngừng thọ 15 năm

Rùa ngủ suốt ngày thọ 150 năm.

Haizzz đừng có mà gọi em dậy nữa, đi ngủ tiếp đây '

Tiếp đó ngả cả thân hình xuống giường định ngủ tiếp, thì lại bị anh tôi lôi dậy,(((thật bức mình, tôi là chỉ muốn sống lâu nên mới ngủ thôi mà. Nhìn vẻ mặt ham ngủ của tôi, anh thở dài, lên giọng quát

-' dậy đi, cho nhóc 3 phút, đừng để đại ca phải lên gọi nhóc, có biết tại nhóc mà anh mất hết thời gian quý báu không hả, ngủ cái quái gì nhiều, dậy....., dậy nhanh lên cho anh ' vừa nói anh tôi vừa lật chiếc chăn mỏng quấn quanh người như cái kén của tôi, lại còn cầm thêm 2 cái đồng hồ báo thức đang reo điên loạn đặt bên tai tôi.....Aaaaaaaaaaaaa..... thùng màng nhũ mất thôi. Tôi bức mình bật dậy, lườm anh bằng con mắt không thể thủ hặn hơn, thấy anh tôi thản nhiên ngồi cười, tôi đành lê lét cả thân hình vào phòng tắm chuẩn bị, T.T chỉ tại tôi thấp cổ bé họng, nắm đấm bằng quả quýt vậy làm sao mà trả thù được, hãy đợi đây.....! Nu-pa-ca-chi..

Phải mất 15 phút ngủ trong đây, tôi mới đi ra ngoài, soạn sách vở xong, cho vào chiếc cặp nhỏ nhắn xinh xắn của mình, còn nhớ lúc mới mua chiếc cặp này, nàng Thư có nói, cặp của tôi chỉ để được phần son mua về làm gì,....ờ...ờ cũng đúng, nhưng mà tôi không dùng được phần son, sách vở lại chẳng mang nhiều, mua cặp vậy là rất ổn rồi còn gì,à nhắc đến mới nhớ hình như cô nàng ấy đã nghỉ học hẳn hai ngày rồi thì phải???? Chẳng biết nàng ta bị sao nữa. Hay bị thằng ranh nào dắt mũi rồi chẳng????

Như vậy thật không thể chấp nhận được, nhân danh bạn thân tôi nhất định phải kéo nàng ta trở lại.

Thôi thì ngưng vài phút ảo tưởng, tôi phải nhanh chân xuống dưới giải quyết bữa sáng, lúc ăn tôi cũng không quên lườm người anh trai thân yêu từ đầu đến cuối bữa, khiến anh ăn uống lại càng ngon lành hơn, do tưởng tôi tia phần xúc xích chiên của anh, nên anh tôi còn tỏ ra ăn ngon lành để tôi phải thêm thường, thật hiểu lầm quá sâu sắc, rất muốn nói cho anh tôi nghe, làm ơn ngưng ảo tưởng, nhưng....nhưng...nhưng tôi sắp muộn học nữa rồi còn đâu..... ahiih tính tình khó mà đổi được, mặc dù tôi mới thêm được một tuổi nữa.

Vẫn như mọi hôm,lại bắt đầu lao xe như hách speed, chỉ để vào kịp cổng

-' ôi phù....hừm toàn xít xát thời gian ' vào được bên trong, khi ấy tôi mới có thể thản nhiên đi bộ, lướt ngang qua bác bảo vệ, bác ấy vẫn còn nhìn tôi với đầy vẻ kinh ngạc, ahahaha tôi hiểu mà, chỉ tại bản thân tôi canh giờ quá chuẩn đi, bảo sao bác ấy khâm phục là phải.....

Bước vào lớp, có vài con mắt hướng đến tôi, sau đó lại nhìn tiếp lên bảng, cũng may rằng, lớp tôi hiện là giờ của cô chủ nhiệm, cô ấy là thiên thần trong lòng tôi, đương nhiên chẳng hề trách móc tôi đến nửa câu, vậy là tôi bình an.

Tuy rằng vào bàn ngồi bình yên, nhưng tai tôi cũng chẳng căng ra để nhò nhét bài giảng được. Chỉ nằm gục xuống lạng lẽ ngủ cho hết giờ.

Đến tiết 4, có một cậu bạn ngồi bên cạnh ngáp lên ngáp xuống vài tiếng có duyên dễ sợ=]]]]* tôi còn vui vẻ hơn hờ nhắc nhở cậu ta rằng

-' thấy chưa tớ đã nói rồi, nên ngủ từ tiết 1 đến tiết 4, khi ấy tiết 5' cậu mới có thể tỉnh táo được, mạnh mẽ lên:)); cẩn thận cậu mà ngủ tiết năm, nếu không biết tự dậy thì cậu xác định đi,lớp mình toàn đứa khôn nạn không rảnh gọi cậu đâu và tôi là một trong số đưa đề tiện đây=]]]]*' Tôi tốt vậy, ấy thế cậu ta chỉ hừ một cái, còn chẳng thèm để ý đến tôi, hừm....đồ tự kiêu.

Hừm... nghe Minh nói rằng nếu không đếm thời gian, thì sẽ cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, tôi đảm bảo là người nghe hần nhất, vậy nên tiết năm tôi lại ngồi chơi game, bỏ hết lời giảng của cô đi vào di vãng.

Lúc đi về tôi có ghé qua nhà của Thư,nhà của nàng là ở một khu trung cư cao cấp. Đến đây tôi có ấn chuông, la hét đủ thứ

-' chim sẻ gọi đại bàng, đại bàng có ở nhà không:D '

-' Thư ơi mị đến rồi đây,mở cửa cho mị đi '

-'....'

vẫn không có người ra mở, đến tận khi đuối sức, đứng bên ngoài rên nhỏ nhẹ như âm hồn phách tán

-' th....ừ....ôi,mị đến với nàng rồi, mở....cửa....đi please....'

Lúc ấy có ai đó ra mở cửa, là một người con trai, thấy tôi mặt mũi bơ phờ, cậu giật mình nhìn tôi với con mắt đầy kinh ngạc...

nghe nói hình như lúc trước Thư có kể rằng mình có một người em trai, chẳng lẽ là đây ừ....??? Thật là chị em sao khác nhau quá vậy,cậu em lấy hết nhan sắc của người chị rồi còn đâu, ôi lại còn cái chiều cao ngang ngực Minh nữa, * em trai à chị thật hâm mộ em:D * đó là lời nói thâm tâm thôi, tôi cười tươi hời nhóc đó

-' Này...! Em trai chị Thư có ở nhà không '

Cậu nhóc đó chỉ nhú mày,lạnh lùng nói

-' bên trong '

Thật tình, bé tý mà bày đặt ra vẻ lãnh đạm, hừ.....,tôi đi vào phòng Thư,nhìn mặt nàng tươi phơi phới, chứ ốm đau ở chỗ nào,mà trai nào dắt đi đâu, hoá

ra chỉ là nghỉ học đi đám cưới người chị họ, tôi thật sự không biết nói gì hơn, chỉ trách trí tưởng tượng bản thân quá là phong phú mà thôi, nghe nói nàng ta nghỉ mà đầu tôi hiện ra bao nhiêu cái viễn cảnh quá đa dạng.

Ngồi một lúc, tôi có phen nản một chút với Thu

-' em trai bạn lại đưa đòi lạnh lùng như soái ca nữa à,tại sao vô cảm như vậy???'

Nàng Thu nghe tôi nói mà tròn trừng mắt, nói

-'cái gì em trai tớ đi đã ngoại hai ngày một đêm với lớp đã về đâu, ở nhà chỉ còn mỗi tớ với anh trai, bạn làm sao có thể gặp được em tớ????'

Đầu tôi hiện tại ùng đoàng mấy tiếng nổ, trời ạ, nhớ ra rồi, tôi cũng có lần nghe thu nói nàng ta có một người anh đáng ghét luôn chọc tức cô nữa, tôi...đã nhớ cái vô dụng mà quên đi cái cần thiết, thật mất mặt.

Lúc ra về, tôi cúi đầu chào anh Thu

-' chào anh em về ạ '

Anh Thu khi ấy đã cười hơi nhếch khóe môi, nói lại

-' tưởng chào em trai chị về '

Thiên la (trời ơi) có cần nhớ dai vậy không, giết tôi đi...đảm bảo anh của Thu hận tôi thấu xương.....,kiểu gì cũng nhớ mặt tôi cho đến khi nhắm mắt, về nơi suối vàng mới thôi, mong rằng anh Thu đừng có mà mới nhắm mắt, đã nhớ về tôi,khiến anh ta tức sôi máu phải bật nắp quan tài đến tìm tôi, thiện tai...thiện tai....=]]]]*

Mất mặt,mất mặt hết sức, đã vậy kể lại cho Minh hấn còn ngang nhiên cười thẳng trước mặt tôi nữa chứ, thấy hấn tươi cười,khi ấy tôi có nói với hấn

-' cậu không thể cười sau lưng tôi được à, có sao cứ thích cười trước mặt, đồ vô duyên...hừm...'

Hấn còn nhún vai, cười tôi, thản nhiên đáp lại

-' cười là phải cười trước mặt, lưng không hài,mặt mới hài '

Ôi điên mất thôi,Thật là một ngày tức sôi máu....,công lý ở đâu, đến với tôi đi.((((

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Tôi qua do phải suy nghĩ mãi về cái vụ hiểu lầm đau thương lần trước khiến tôi gần như mất ngủ toàn tập, thật vi diệu.....tại sao tôi lại đi gọi anh nàng Thu là em cơ chứ???? Trời ạ anh ta cao như cái sào vậy cơ mà, à.....thôi thì chuyện đã qua cũng không nên nhắc lại nữa.

Nhưng còn tức hơn đó là mới sáng sớm tinh mơ còn bị tên Hoàng Nhật đáng chém ngàn lần kia gọi điện đến làm phiền, tôi mất nhắm tịt, phải mất tầm vài phút lục tìm vô phương mãi mới sờ thấy được chiếc máy điện thoại yêu thương, lúc mới bắt máy Nhật đã nhanh mồm cười với tôi,chào hỏi

-' hello Linh yêu quái, lâu rồi mới thấy được cái bản mặt đáng ghét của cậu....'

tiếp đó có vẻ như cậu ta đang định hỏi tôi thêm vài câu nữa, nhưng khi nhìn thấy hai con mắt nhắm không một khe hở của tôi, cậu ta cau mày lại, tiếp đó quát to

-' Đây...! '

Khiến tôi giật mình tỉnh giấc, ôi thiên linh linh địa linh linh, hết cả hồn, hỏi loạn hết lên

-' hả???? Có chuyện gì thế, động đất, núi lửa hay lốc xoáy vờ rỗng....???? '

Cậu ta thờ dài, nhìn kẻ đối diện bên trong màn hình điện thoại là tôi với vẻ mặt không thể quen thuộc hơn, Nhật đáp

-' lâu vậy mà cậu cũng chẳng thay đổi được, bản tính ham sống sợ chết đã đi sâu vào con người rồi chứ gì,....Haizzz....! Chuẩn luôn đũa bạn tôi đây mà '

-' hừ, cậu gọi điện cho tôi làm gì sớm vậy??';

Thật là cái đồ phá hoại, ôi giấc mơ thần tiên của tôi, đang bay bổng vậy mà bị cậu làm phiền, T.T đáng thương cho kiếp tình mơ mộng của tôi, tự nhiên soái ca đi mất, còn tôi lại đi nhảy lầu thức giấc,.....ác mộng...';

Nhật tròn trĩnh mắt nhìn tôi, như thể cậu vừa nghe phải một câu chuyện cười hù cấu vậy, thật đáng tức, cậu ta ngạc nhiên hỏi

-' cậu nên xem lại giờ giấc đi, 6 giờ tối mà cậu còn nói sớm, ngủ đến chết như cậu thật quá nhàn nhã rồi, à này nếu cậu rảnh sao không đi mà cập nhập tin tức đi ';

Tên này thật biết cách chêu người, thử hỏi

-' cả ngày có biết bao nhiêu tin tức như vậy, cập nhập cho đến khi nào mới hết đây???? Haizzz tính tôi chỉ được cái hoàn hảo, không làm thì thôi, chứ làm là phải làm hết, còn tin tức không biết được hết thì thà không biết gì còn hơn:))))';

chẳng hiểu nổi Hoàng Nhật cậu ta bắt đầu cái tính mập mờ ấy từ lúc nào không biết nữa, thẳng thắn giống hồi trước có phải hay hơn không???? Tôi nói tiếp

-' thế dứt cuộc cậu muốn tôi biết tin tức gì nào,.....nói thẳng luôn đi, mạnh mẽ lên em:D ';

Nhật lườm tôi với con mắt yêu thương thâm kín (thù hận a:D), hần giọng nói -' em cái đầu khi gió nhà cậu ';

thấy tôi cười hì hì cho qua, Nhật cũng chẳng thèm chấp vặt với tôi làm gì, cậu ta nói

-' Minh lại được lên báo quốc tế rồi, cậu còn không biết gì hay sao???? Bạn bè vô tâm quá vậy ';

Tôi gật gù qua loa, trả lời

-' cậu ta đẹp cậu ta có quyền, lên báo lạ gì chứ ';

-' nói chuyện với người mù thông tin như cậu thật sự rất muốn bùng cháy ';

-' ơ lạ, cậu là người gọi đến cho tôi, đòi tôi nói chuyện cùng cơ mà, giờ lại kêu than cái gì, tôi đây còn chưa phàn nàn với cậu cái vụ phá hủy giấc mơ là may cho cậu lắm rồi';

Nhật chịu thua, kiên nhẫn giải thích

-' cậu biết cô người mẫu Mĩ mới nổi được vài tháng nay không????';

Tôi tỉnh bơ trả lời

-' biết ';

Cậu ta nghi ngờ hỏi lại

-' vậy cô ta tên gì ';

-' không nhớ ';

-' biết ngay là vậy, Minh nói đầu óc cậu rất vô dụng, giờ tôi lại càng thấm thía câu nói đó hơn=]]]* ';

-' vô dụng hay không tôi tự biết, còn cần các cậu phàn nàn chắc, nói gì nói tiếp đi ';

Nhật chỉ cười, kể tiếp

-' công ty ông của Minh dạo này kí hợp đồng, mời cô ta về làm người mẫu giới thiệu cho dự án bất động sản sắp tới, nghe nói là họ làm một thành phố thu nhỏ, đầy đủ tiện nghi ';

Nhật đang thuyết trình thì tôi chen ngang vào

-' thật đáng ngưỡng mộ, vậy cậu ta có ý định giữ lại vài căn cho những người bạn tri kỉ như chúng ta không???? ';

Nhật quát

-' im mồm ' không nhớ thì thôi, chứ nhớ lại vụ đó lại càng thấy tức, Hoàng Nhật có lần cũng từng hỏi như vậy, và đã bị Minh từ chối không thương tiếc, Rất tổn thương .

Tôi biết điều im thin thít, nằm tựa đầu vào gối, chờ đợi nghe cậu ta kể tiếp

Nhật nói

-' do cái vụ mời cô ta làm đại sứ quảng bá hộ, nên hai người Minh với nàng được làm việc chung, lâu ngày nảy sinh tình cảm, mà cũng không biết được Minh có thích cô ấy hay không, chỉ biết là cô ấy ngày ngày dùng tay ngọc ngà vào bếp nấu đồ ăn tình yêu cho Minh '

Tôi không cười đùa giỡn như lúc này nữa, nghiêm mặt hỏi

-' vậy Minh khi ấy thế nào '

Nhật không đề tâm đến thái độ thay đổi của tôi, đáp

-' ờ.....hình như là có chút chút khác lạ.... '

-' như thế nào '

-' cậu ta chưa từng từ chối đồ ăn cô ta làm, trái lại còn tấm tắc khen ngon, cũng chưa từng bỏ thừa đồ ăn của cô ta, với lại hai người họ mỗi lần ăn đều cười nói rất vui vẻ, ôi thật khiến tôi ghen tị ' Nghe Nhật nói tôi hơi khựng lại một chút, cũng không hiểu nổi cảm xúc của tôi lúc này thế nào nữa, chỉ cảm nhận như là có một điều gì mất mát, Rất bức bối, đầu óc hơi rối loạn. Hoàng Nhật thấy tôi không đáp lại, cậu ta hỏi

-' Linh, cậu sao vậy???'

Tôi giật mình, * trời ạ, tôi vừa bị ma ám hay sao mà nghĩ lung tung mãi như vậy, cảm xúc này thật lạ, hẳn có người mình thích, tôi nên vui mới đúng chứ, ừ đúng nên vui cho hẳn * lấy lại tinh thần, tôi cười tươi nói

-' vừa nãy cậu nói chỗ cậu bao nhiêu giờ???'

Nhật tỉnh bơ, thản nhiên nhìn tôi đáp

-'thì 6 giờ tối '

Tôi tròn mắt, quát to

-' cái tên chết tiệt nhà cậu, cái gì chứ 6 giờ tối????? Cậu muốn xuống nghĩa địa tìm bạn gái lắm rồi đúng không??? Vậy là ở Việt Nam mới có 6 giờ sáng....., cậu dám gọi cho tôi sớm như thế, một lần nào nữa thì chúng ta tuyệt đạo,nhớ đây '

Sau đó tôi hầm hực tắt máy. Thấy tôi chuyển chủ đề rồi nhanh tay tắt máy, Nhật nhếch khóe môi, cười tươi huýt sao, =]]]]* cậu cố tình gọi vậy, để tôi có đường đề lui, Nhật cũng cố tình nói với tôi những điều như vậy thực ra là có mục đích cả.....

Lúc tắt máy,tôi tỉnh bơ,không còn khóe mắt nặng trĩu lúc này nữa, tự nhiên cảm thấy không vui nổi,chỉ chăm chú nhìn lên trần nhà,.... thì ra hẳn cũng biết yêu rồi đấy ư???? Trước đây tôi cũng chưa từng thấy hẳn ăn đồ các cô nàng kia nấu bao giờ chứ đừng nói là ăn cùng họ,....nếu hẳn không có tình cảm với cô nàng người mẫu kia, thì làm gì có chuyện vừa ăn cơm vừa cười nói được chứ.....!, tự nhiên cảm thấy không vui vẻ cho lắm, chẳng lẽ tại tôi không muốn mất đi một người bạn thân ư????.

Nghĩ miên man một hồi, tôi lại hướng con mắt lên trần nhà , không nhớ được sau đó tôi đã nghĩ những gì, chỉ biết khóe môi tôi đã cười không dứt.....

Hôm đó tôi đến trường, chắc hẳn hôm nay là ngày tôi thông thả nhất từ trước đến nay, đến trường cũng chỉ lác đác vài người đang đi phía trước.

Tôi lang thang qua từng lớp học, dừng lại trước lớp mình, bước vào đó nằm gục xuống bàn nhắm mắt ngủ, đến khi nàng Thư đến, nàng ta gọi mãi tôi mới tỉnh.

Trong cả năm tiết học tôi đã suy nghĩ rất nhiều thứ, ánh mắt vô thức nhìn lên bảng,khiến nàng Thư nhìn vào còn tưởng rằng tôi đang chăm chú nghe giảng, Thư kinh ngạc cho tay lên chán xem tôi có sốt hay không mà ngoan đột xuất vậy, haizzz.....mặc kệ nàng ta làm loạn, tôi cũng chẳng than phiền, hay nói xoắn điều gì cả . Thư thấy vậy, ngồi dờ ra một chút....Rồi để tôi yên lặng cho đến khi đi về.

Tôi với nàng ta cùng nhau đứng đợi chuyển xe buýt về nhà,hai đứa im lặng chờ đợi, tầm 10 phút sau có xe đến tôi đi lên, tìm ngang góc dọc một chỗ không người,tôi ngồi xuống, bất chợt kế bên có người đến ngồi cạnh, nhìn sang bên thấy Mộc Thư đang tươi cười nhìn, Ôi....! Hết hồn, tìm ngừng đập mặt thôi, cô nàng này cứ như âm hồn không tan như vậy, xuất hiện bất chợt như thế có ngày tôi cũng đột quy mất thôi, còn hại tôi suýt nữa làm rơi chiếc máy nghe nhạc,là quà anh trai tôi tặng vào mấy hôm sinh nhật trước....Hừ...Mà lạ nhỉ, nhà Thư phải đợi chuyển xe buýt kế tiếp cơ , chuyển này đâu có đến Cầu Giấy, suy nghĩ vẩn vơ một chút, tôi bắt đầu khó hiểu, cau mày nhìn Thư, hỏi

-' cậu lên nhầm xe rồi,....này cậu bắt đầu bị ngớ ngẩn từ khi nào thế???? bọn mình đâu có về cùng đường '

Thư chống tay vào một bên hông, nghiêm giọng nhìn tôi,nói

-' cậu mới là người bị ngớ ngẩn đấy, cả sáng hôm nay tớ đã thấy cậu khác thường rồi...., có chuyện gì, chuyên gia tâm lý trước mắt, tùy cậu đặt câu hỏi đấy '

-'à....cũng không có gì, chỉ là tởm mắt thời gian suy nghĩ chút việc thôi, thế chỉ vì thắc mắc mà cậu mắt công theo tận đây để hỏi ư??? Hoá ra cậu bị mắc bệnh rãnh lâu năm, giờ biết lý do rồi về đi chứ, thiệt tình hà.....! Cứ thấy mị đẹp là nằng cứ đi theo không rời, này nói cho mà nghe nhé, mị chỉ thích soái ca thôi chứ không thích soái tỷ đâu...hừ... '

Thư thấy vẻ mặt đống kịch của tôi, nằng cũng phải bật cười, đùa lại

-'chị đây cũng ừ thêm cung đầu nhé, muốn chị theo á....kiếp sau đi em ơi, xòi xòi...tầm thường '

Thư vừa dứt câu, tôi cho hai tay lên ôm ngực, ra vẻ cực tởn thương, mặt mày mếu máo, khiến nằng ta bật cười, mà tôi cũng cười theo =]]]* làm người xung quanh bao nhiêu con mắt ngược nhìn, ha ha ha....chúng tôi mặt dày lever max rồi, họ nhìn thì tôi nhìn lại thôi:D.....

Vui vẻ một lúc, tôi mới biết được lý do, thì ra Mộc Thư muốn đến nhà tôi đi cư một hôm, hiện tại nhà nằng ta không khí hiu hắt, không một bóng người))) bố mẹ với em trai nằng ta đều đi du lịch hưởng thụ, còn anh nằng đến nhà bạn thân trú nhờ, nên nằng ta hiện cứ dính chặt lấy tôi đây, ôi...một mồi quạ, đuổi cũng không đi, tôi đành hết cách. * mặt mị nhé, bề ngoài vậy thôi, chứ bên trong thì vui mừng hân hoan biết mấy, có người đến ngủ cùng nhộn nhịp, tôi thì nhát như thỏ đế, ngủ một mình....T.T rất đáng sợ, lâu lâu còn bị anh tôi hù dọa lại càng đáng sợ hơn, Thư đến làm tôi như thỏ thêm cánh:)))'

Nằng Thư ăn cơm xong lại chủ động dọn sạch sẽ bát đĩa,khiến mẹ tôi càng mở rộng tấm lòng, yêu quý nằng hơn đứa con đẻ này luôn...T.T....

Lúc đi ngủ nằng Thư bắt đầu tra hỏi

-' nói đi, cậu đang bận lòng chuyện gì '

Nghe Thư hỏi tôi cũng Khá băn khoăn không biết nói hay không.....cuối cùng lại dựa vào tiểu thuyết kể lại

-' thư, giả dụ nhé....., nếu khi cậu nghe một ai đó nói tởm có người yêu, thì cậu có tức giận không???'

Nằng ta thản nhiên đáp lại

-' không, sao phải tức.....tởm có thích con gái đâu, cậu có người yêu hay không thì liên quan gì đến tởm đâu '

-'haizzz, nếu tởm là con trai...., mà còn là bạn thân nhất luôn bên cạnh cậu, cậu có tức không '

-' thế lại càng không,khi ấy tởm sẽ đi tìm một thằng bạn thân khác, quan điểm của tởm rất rõ ràng, không chơi với bọn có gấu:)))'

Thật sự tôi chắc điên rồi mới đi tâm sự với nằng ta, nói bằng thừa, nhìn bản mặt ngu ngơ của Thư,tôi thở dài một cái, với chân đạp lên người, nói

-' thôi, tởm đi ngủ trước đây, nằng ngủ sau nhớ tắt điện...'

Ấy vậy Thư lại không buông tha, dùng tay mở to mắt đang nhắm tịt của tôi ra,nằng ta nói

-' cậu không thể tả chi tiết hơn một chút sao, nói mập mờ thế ai mà hiểu được '

-' thôi được rồi, thế cậu thử nói xem yêu là gì????'

-' đó là cảm giác nhớ nhung khi xa cách, vui khi gần gũi, cảm thấy người mình yêu mọi thứ đều thật hoàn hảo, tim đập loạn nhịp khi người đó đối sử dịu dàng với cậu '

Thấy nằng ta dứt lời,tôi hỏi tiếp

-'nếu cậu biết người cậu yêu lại yêu một người con gái khác, cậu sẽ cảm thấy thế nào???'

-' tởm nhất định rất đau lòng, trái tim đau nhức, cảm thấy tiếc nuối, đầu óc trống rỗng, nếu có lúc vô tình nhớ lại những kỉ niệm trước kia tởm vô thức cười và nụ cười vụt tắt khi tởm trở lại với hiện thực, cũng chán ghét cái cảm giác phải chấp nhận mình là người yêu đơn phương '

Nhưng cảm giác nằng Thư nói tôi đều có, tôi nói

-' hình như tởm đã yêu Minh thật rồi , nực cười.....đó lại là tình yêu đơn phương, hoá ra rung động đầu đời của tởm lại chỉ đến từ một phía.... hahaha...buồn cười lắm đúng không '

-'cậu,không lẽ.....!'

-'ừ....., tởm cũng không biết bản thân thích hẳn từ khi nào nữa, từ hồi cấp hai tởm suốt ngày nghĩ đủ thứ trò nghịch ngợm, phải nói rằng tởm là tiểu quỷ rất thích chê người, nên những cô nằng tởm muốn kết bạn lại là những người hay bị tởm chê nhiều nhất, nhưng họ lại xa lánh tởm,khi ấy tởm không hề thích học hành gì hết,nhưng từ khi gặp được hẳn, người tởm coi như một kẻ thù truyền kiếp, có lần nghe mấy thằng bạn nói Minh với Nhật bọn hẳn chơi rất thân từ nhỏ, khi ấy tởm cảm thấy ghen tị, tởm cũng muốn có những người bạn thân, và tởm quyết tâm làm bạn với Minh, hẳn là người đầu tiên mà tởm quyết tâm theo đuổi, cho đến khi được hẳn coi là bạn, tởm lại trở thành người hạnh phúc nhất, những cô nằng khác luôn nhìn tởm bằng con mắt ghen tị, tởm cũng bắt đầu hòa

đồng hơn với lớp, luôn được hân che chở, ở bên cạnh hân tổ chưa hề có cảm giác nhàm chán, tổ không biết nấu ăn nhưng không biết từ lúc nào hân lại nấu nướng rất tốt, hân là đầu bếp riêng của tổ, hồi trước lúc tổ bắt đầu thích đọc tiểu thuyết như những cô nàng khác, hay lui tới quán tỉnh lặng, có lần tổ rủ Minh cùng đi hân còn cầu nhàu rất lâu, nhưng sau này lại chủ động ra đó ngồi trước đợi tổ, hân nói là vô tình gặp, nhưng tổ biết hân là sợ tổ một mình buồn chán, mỗi lần ra đây hân luôn nằm ngủ, người như hân sao có thể thích mấy chỗ bọn con gái hay đến, với lại hân còn được coi là idol cơ mà, bọn con gái trong quán đều nhìn hân thâm tình đó là điều hân ghét nhất, thì làm sao có chuyện vô tình mà gặp,..... tổ buồn hân ở bên cạnh an ủi, hân còn luôn là người duy nhất kiên nhẫn đợi tổ.....hoá ra đó chỉ là đôi với bạn thân.....thì ra tổ là tự mình đa tình lâu như vậy '

-' Linh, cậu không sao chứ????'

-'ừ, tổ không sao....nói ra như vậy cảm thấy thoải mái hơn rồi, nếu hân đã có người hân yêu, tổ sẽ từ bỏ, để hân không còn ảnh hưởng đến cảm xúc của tổ thêm nữa, thôi ngủ đi '

-'ừ....'

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Lúc tắt đèn đi, không biết nàng Thư suy nghĩ cái gì, mà tự nhiên mỉm cười, thật nghi ngờ.....

Vài ngày sau đấy, mỗi lần hân gọi tôi đều tắt máy không nghe, Minh thờ dài nằm trên ghế sofa, để một tay lên chán suy nghĩ miên man, đúng lúc Nhật vô tình vui vẻ huyết sao đi qua, thấy hân như vậy cậu ta càng tươi hơn, hỏi

-' sao rồi, không gọi được cho nàng lại cảm thấy cơ thể bức bối à người anh em=]]]* '

-' bức bối con khi, cậu muốn đi chơi thì cút đi nhanh đi, đứng lì đây muốn ve vãn cái gì??'

Nhật nghe hân nói mà xì mặt xuống

-' không cần cậu phải tốn calo đuổi vậy đâu, tôi chưa vội đến thế ' tiếp đó cười gian tà, nói tiếp

-' thế cậu vẫn chưa liên lạc được cho Linh cô nương à???? Nếu lo lắng sao không mua vé máy bay làm một chuyến về Việt Nam đi '

Minh hơi ngước mặt lên nhìn Hoàng Nhật, lạnh nhạt nói

-' Tôi chưa rảnh như cậu, chắc đồ lợn kia lại ham vui nên mới vậy '

Nhật tiện tay cầm miếng bánh trên bàn cho lên mồm ăn, nghe hân nói vậy lại cảm thấy nực cười

-' cậu lòng nghĩ với lời nói sao lại khác nhau một trời một vực như thế, không phải cậu thích Linh tiểu thư từ rất lâu rồi sao ???'

Hân không phủ nhận lời nói của Nhật, chỉ nhẹ giọng nói

-' ừ '

-' vậy quay trở về đi, tình cảm của cậu giữ mãi trong lòng cũng thật vô vị, điều cậu muốn cậu lại không thể mạnh dạng nói ra, thì làm sao cô nhóc kia có thể hiểu cậu được đây???? '

Hân cũng đã suy nghĩ về điều này rất nhiều, không phải hân không thích thú nhận tình cảm với tôi, chỉ là.....chỉ là

-' Tôi sợ cô ấy không thích tôi, nếu vậy....sau này chúng tôi có thể nói chuyện được thoải mái với nhau được tiếp???? Điều đó là không thể '

Hoàng Nhật bật cười

-' Minh bạn tôi đây sao????, cậu sợ...hahaha không ngờ rằng cũng có ngày cậu cảm thấy sợ =]]]* Tôi đang nghe chuyện cười gì thế này, thôi nào đừng đùa vậy.....'

Minh nhìn kẻ tung tung trước mặt, hân cau mày, tiện tay cầm chiếc gối tựa ném thẳng mặt Nhật, khiến cậu ta ngậm mồm dơ tay đầu hàng, sau đó chuồn nhanh đi mất.....

Tên kia đi căn nhà lại trở về trạng thái yên tĩnh như ban đầu, hân nhớ trước kia khi mới chuyển đến gần nhà tôi, đó là thành quả hân phải tốn rất nhiều

công sức để có được, từ khi mẹ hấn mất hấn dường như tuyệt vọng với mọi thứ, cảm giác cô đơn, sự tức giận, sự ghê tởm lần chiếm suy nghĩ của Minh, khiến hấn không muốn ở lại cái căn nhà của người đàn ông đó nữa, ông ta là người gián tiếp cướp đi mạng sống người mẹ yêu quý nhất của hấn, cố gắng mãi hấn mới được rời khỏi đó, do chuyển đến hôm đầu tiên lạ nhà hấn gần như bị mất ngủ, lúc khước mắt dần dần nặng trĩu, thì tự nhiên phòng bên cạnh có tiếng nhạc vang to, dồn dập chui hết vào tai hấn, cả cơ thể lẫn đi lẫn lại mãi cũng không giảm bớt âm thanh được chút nào, bực mình với cái căn nhà dần âm tốt như thế này, hấn bước ra ngoài hành lang định phàn nàn vài câu, khi ra phía ban công, chỉ thấy một cô nhóc mặc chiếc áo hình con lợn (mọi người đã hiểu biệt danh lợn của Linh từ đâu mà có chưa =]]]* đang đứng làm nhảm đủ thứ, nào là -' bà cô đáng ghét, thật tức chết đi được, chỉ không làm bài tập có một lần, có cần gọi điện làm nhảm với mẹ tôi vậy không '

-'cậu cho con bà cũng học dốt như tôi..., à không, phải dốt hơn tôi '

-' hừ còn nói tôi ngu lâu dốt bền, thật tức chết, nếu tôi mà không đỗ vào được cánh cổng đại học, thì cậu cho con bà cũng rơi vào hoàn cảnh giống như tôi =]]]*'

-' Xời....!đừng tưởng làm giáo viên mà to né, hừ.... Tôi đây muốn sau này cũng Làm được '

-' Aaaaaa tôi hận, hận.....cực hận, ghét nhất những kẻ lấm mòm, tôi căm thù họ.....'

Hấn cũng phải bật cười, trong đầu hấn thầm nghĩ * chả ai tự ghét bản thân mình cả, thì ra cô ta bật nhạc to để hét lớn trút giận, đúng là đồ hàng xóm ồn ào * Hấn đang định lên tiếng thì đột nhiên mẹ tôi đi vào, tắt nhạc đi, còn mắng tôi một trận, khi mẹ tôi đi ra, tôi lại lặng lẽ vào phòng lấy bức tranh phác họa bà cô lên vẽ bậy, gấp tờ giấy đó thành máy bay rồi phi lung tung, nào ngờ rơi trúng nhà hấn, tôi còn lẳng lặng cho qua, sáng sớm hấn ra ban công thấy bức vẽ đó đứng cười ra cả nước mắt =]]]* (xin lỗi do lo sợ mọi người sẽ cười chảy nước mắt giống Minh,nên hình ảnh phác họa đó mị sẽ dấu kín, ahihi một mình mị tự hưởng thụ nó thôi:)))

Tiếp đó hấn còn chuyển vào lớp tôi, một thời gian sau cứ có con nhóc chạy theo, đòi làm bạn với hấn, khi ấy hấn còn ngạo mạn không quan tâm, nhưng có lần cô ta tặng cho hấn kẹo mút =]]]* thì ra lại là con nhóc hàng xóm, lại còn là đứa con gái lười nhất lớp.

hấn vốn đã định từ chối thẳng thừng, nhưng không biết hôm đó tại sao hấn lại không làm như vậy, tự nhiên nổi hứng muốn chiều đùa, cô nhóc đó ngây thơ chạy mất vài vòng xuống dưới căng tin chỉ để đòi kẹo mút vì hấn thích:D, thật nực cười...cho dù cô nhóc đó có mua tất cả số kẹo mút đấy thì chắc chắn cũng không tìm ra được vị hấn thích,...thật phí công, hấn đâu thích ăn kẹo mút, đồ ngọt hấn vốn không hề cảm thấy thích thú, nhưng khi thấy trên chán cô nhóc có lấm tẩm vài giọt mồ hôi khiến hấn cảm thấy không đành lòng,với tạm chiếc kẹo vị cam, ấy vậy từ đó mỗi sáng sớm cô ấy đều tặng cho hấn vị đó..... quả thật ngốc nghếch.

Từ đó trở đi tự nhiên phía sau đều có một bóng dáng luôn theo sát hấn, khi ấy bị lũ bạn chê, hấn còn cảm cô ta lại gần, thế mà ai đó còn mặt dày không thèm để tâm đến lời của hấn.....thật bực mình.

Có lần đang đi trên đường về nhà, cô ta đi lẻo đẻo phía sau....., hấn quay lại cau mày nói

-' tại sao cậu cứ thích đi theo tôi???, muốn tôi tuyên cậu làm ô sin ư...., xin lỗi tôi không muốn nhận một con lợn ăn hại đâu, bỏ cái ý định đó đi '

Cô nhóc đó nghe hấn nói vậy, chỉ mặt dày cười tươi, chu mỏm lên cãi lại

-' Tôi là đang đi trên đường về nhà mình thôi, ai đi theo cậu...., có giỏi cậu đi đường khác đi, chứ đường này tôi đi quen rồi không đổi được đâu '

Hừm....nhìn cái dáng gầy nhom, tay còn trống vào hông, mặt mày héch lên, ngẩng cao cổ nhìn hấn thản nhiên cãi,khiến hấn không khỏi liên tưởng đến mấy bà cô ngoài chợ chuyên đi cãi nhau tranh khách, rất mất hình tượng, hấn không muốn tốn sức cãi nhau với cô giữa đường, chỉ nói ngắn gọn

-' thôi được, tại tôi xui nên mới gần nhà với cậu, ai đi đường này' tiếp đó sai bước đi thật nhanh.

Vậy mà cô nhóc đó cố đi theo hấn, phía sau hấn còn nghe mang máng cô nói

-' này lớp trưởng cho tôi đi cùng đi mà,T.T phía trước có nhà mới nuôi chó dữ, lần trước tôi lỡ tiện tay ném đá trúng nó, giờ cứ thấy tôi nó lại sủa, tôi không dám qua đó một mình đâu, đi mà...chẳng lẽ cậu muốn nhìn tôi bị nó cắn cậu mới thoả mãn chắc...????'

Ha ha thì ra là sợ bị chó cắn =]]]* lại còn gan to chêu chó nhà người ta, cô nhóc này thật biết cách kể truyện hài, nhưng nghe vậy hấn lại càng đi nhanh hơn, sau đó còn đi vào một cái ngõ nhỏ treo tường cắt cái đuôi phía sau kia, ấy vậy cô ta như có giác quan thứ sáu, tìm kiếm còn giỏi hơn việc học,mới nháy qua đó lại thấy bản mặt cô ta phía trước, còn vui vẻ ra dáng chiến thắng

-' ahihi... Cậu không thắng được tôi đâu, ở chỗ này có ngõ ngách nào Tôi chưa chui thử, muốn bỏ rơi tôi???? Ha ha ha sao dễ vậy được '

-' thế lỗ chó cậu đã chui qua thử chưa????'

-'.....' cô cạn lời, không biết nói gì hơn vào lúc đó nữa....

Cô theo hấn đến tận quán đồ ăn vặt, nơi mà hấn thường xuyên lui tới, chỉ là hấn ghét cái cảm giác cô đơn khi phải về sớm đối mặt với cả căn nhà lạnh lẽo vắng bóng kia mà thôi.....

Tuy đã theo hấn cả năm trời, ngày ngày bị hấn lạnh lùng bơ đi, ấy vậy cô ta còn chẳng buồn chán, vẫn một mực đòi làm bạn với hấn....

Có một lần hấn tình cờ gặp cô nhóc đó đang hát lung tung trong công viên, khi đó hấn đã cảm thấy cô nhóc này thật điên loạn, nhìn bóng dáng đang ngồi thẩn nhiên trên chiếc xích đu kia, hấn muốn lại gần, cô nhóc thấy hấn đi đến...., cô nói với hấn khá nhiều thứ, nhưng chủ yếu vẫn là oán trách hấn đã làm ngơ cô lâu như vậy =]]]* cái dáng ngồi men lì đó, giọng nói đó, những lời oán trách đó đã làm hấn bật cười. Lần đầu tiên hấn cười thoải mái như vậy..... đó là giây phút đầu tiên hấn muốn ở gần hơn với một người con gái ngoài mẹ hấn.

Từ lúc cô và hấn trở thành bạn, hai người vẫn luôn bên nhau như vậy.....

Hiện tại

Hấn là người con trai bước đến cuộc đời tôi, hấn che lấp đi những khuyết điểm của tôi.

Có ngày Minh vô tình nghe tôi kể cái vụ luộc rau bị nát, khi ấy hấn đã nghĩ ' thì ra cậu ta không giỏi công việc nấu ăn ';

Đó là thời điểm hấn quyết định học một khoá nấu ăn.

Có người nói nấu ăn rất dễ, thế mà hấn lại chẳng thấy đơn giản chút nào, lúc mới học hấn còn không ít lần bị bỏng....., nhưng có một động lực khiến hấn phải cố gắng.

Cũng không biết rằng, từ khi nào hấn đã nhận ra một điều

Rung động là gì???

-'À thì ra đó là cảm giác con tim đập điên loạn khi cô ấy ở bên cạnh tôi ';

Hạnh phúc là gì???

-'đó là lúc cô ấy chỉ nhìn thấy tôi mới cười ';

Vậy tình yêu là gì???????

-'đó là cảm giác hạnh phúc khi thấy cô ấy cười với tôi ';

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Trong đầu hấn đang có những thước phim ngắn dựng lại ký ức xưa, thì bà ngoại hấn gọi đến, Minh với chiếc điện thoại ầm nghe, bà hấn nói

-' cháu có biết bây giờ là mấy giờ rồi không hả???? Cháu hứa sẽ đi ăn cùng bà, thế mà lại làm bà phải ngồi đợi này giờ ';

-' xin lỗi, cháu đến đây ngay '; sau đó hấn tắt máy

Suýt nữa thì hấn quên mất cuộc hẹn đó, nhanh chóng đứng dậy với tạm chiếc áo khoác, cầm chìa khoá xe rồi sai vài bước ra ngoài, Minh lái chiếc ô tô bà hấn tặng lần trước đi (xin lỗi các nàng mị không biết tên chiếc xe đấy, =]]]* k thể chém gió bừa bãi được ';

-' Ngày Minh cậu thật sự biết lái xe chứ, haizz đã nói bao nhiêu lần rồi cậu đừng có liều như vậy, tuy là chúng ta sinh cùng năm nhưng đừng để tôi phải chết cùng ngày cùng tháng với cậu chứ ';

Hấn hơi nhếch khoé môi, vui vẻ quay sang nhìn bên cạnh,nói

-' lại bắt đầu xàm rồi đấy, cậu bớt chút lời đi không được ư???

Nhưng tiếp đó hấn lại tắt đi nụ cười đó, nực cười hấn giờ lại còn quên mất hai người hiện đang cách xa nhau hấn nửa bán cầu, sao tôi có thể ở bên cạnh hấn được.....

Còn tôi hiện tại đang rảnh rỗi lang thang trên vỉa hè vắng bóng, bước qua từng nơi quen thuộc hồi trước.....tại sao đâu đâu tôi cũng nhìn thấy hình bóng của hấn???.ừ....chắc chắn đúng như nàng thư nói, tôi làm sao có thể quên được hấn đây.....

Tôi hẹn nàng Thư đến nhà bàn bạc chiến sự lôi kéo Minh trở về.

Và rồi có cái cảnh này đây.....:))) hai đứa chúng tôi cùng cặm cụi đọc tiểu thuyết tìm cách dụ trai của các cô nàng vai phản diện.....

Lục tìm được một lúc nàng Thư Aaaa lên một hồi, tôi giật mình quay sang, nàng ta nói

-' thấy rồi, thấy rồi..... ha ha ha tưởng gì hoá ra đơn giản thôi mà, cậu chỉ cần nói mình đã có thai với hần, Ôi vậy thì tớ đảm bảo bố hần còn phải trở về chứ nói chi là hần, nào nào thấy sao '

Nghe đến đây khoé mắt tôi giật giật, miệng cũng khó mở, phải mất một chút thời gian tôi mới đáp lại được

-' hờ hờ....hờ, cậu thật sự thông minh toả '

Nàng Thư nhìn thẳng mặt tôi, tự hào nói

-' chuyện...Thư mà lại, khâm phục tớ lắm đúng không '

Mặt tôi biến sắc, hần giọng nói

-' Cậuuuu... bị điên à, đậu... nói như thật vậy, Minh nào nhần chứ cậu ta không bị nhữn nào, lừa vậy con KiKi nhà hần còn phải bật cười, nghĩ sao hần bị lừa, tớ với hần còn chưa có nụ hôn đầu đời....., trời ạ giết tớ đi...nghe cậu nói làm tớ không muốn sống nữa, tớ chưa ngủ với hần mà có thai =]]]* thật vi diệu ' Nàng ta nghe vậy mới ngó người ra, thản nhiên đáp

-'ừ nhỉ, tớ quên '

Haizz biết nói sao với nàng này nữa đây, thật thông minh ừ chịu được

Chúng tôi im lặng, lại tìm kiếm từng kho tàng tiểu thuyết của nhà tôi, vậy mà mãi không ra

T.T hối hận quá, tại tôi không thích kẻ thứ ba thành ra.....=]]]* toàn quyền không có tình địch là thế nào....hòn...

Đúng lúc anh trai tôi rảnh dỗi đi vào, thấy căn phòng bừa bộn nên tra hỏi hai đứa bọn tôi, tại bị tra hỏi bất ngờ làm tôi nhất thời không nghĩ ra được lí do, đành khai thật, khi đó anh trai tôi chỉ chắc chắc vài tiếng, còn kèm theo lời chỉ dạy

-' à..à, có vậy thôi tại sao không hỏi anh sớm hơn, nhóc chỉ cần nói * Minh à Cậu có thể về Việt Nam gặp tôi lần cuối được không, nếu không Tôi sợ.....khụ....khụ.* rồi chả vờ rơi máy là hần về ngay..

-' hoan hô, đại ca pờ rào ghê =]]]* '

Vậy là chúng tôi chọn cách dụ dỗ Minh, do chờ thành người bệnh không thể gọi điện trực tiếp được, tôi gọi cho Hoàng Nhật, nhờ cậu ta trợ giúp

Hôm đó lúc Minh đang nằm trên giường, đầu tựa vào gối nhàn nhã đọc sách, Nhật đi vào lúc đầu mang vẻ mặt đau buồn nói

-' Minh về Việt Nam thôi...' tiếp đó cứ nghĩ đến cái cách giả ốm dụ Minh về của tôi, do không nhịn được cười cậu ta vừa cười vừa nói

-' Linh cậu ấy...bị bệnh...nặng lắm cậu về thăm cậu ấy lần cuối đi =]]]*

Minh nhìn cái vẻ mặt nhăn nhó của Nhật, hần cảm quyền sách dày cộp đó ném thẳng mặt cậu ta, rồi thản nhiên nói

-' gặp lần cuối để làm gì??? Đợi cậu ta chết hần rồi tôi với cậu về thấp cho nén hương '

* hừ Linh cậu được lắm dám thông đồng với tên Nhật lừa tôi, nhưng xui cho cậu là tên này không diễn được hoàn chỉnh vở kịch, mang cái vẻ mặt hớn hờ như vậy mà đòi lừa tôi???? Các cậu chết chắc.....*

Giai đoạn một chúng tôi game over....!

Chiến dịch hai lại là của Thư, nàng ta nói phải cho Minh có cảm giác ghen vậy hần mới bức bối trở về, vậy là tôi lại phải đi năn nỉ anh nàng Thư diễn cùng.....T.T ây gu thật gian nan quá, tôi năn nỉ ỏi anh ta phải mất một ngày mới chụp được cùng một tấm ảnh.

Hoàng Nhật cố tình lấy ảnh đó làm hình đại diện, còn vờ như quên máy trong phòng Minh,rồi cầm máy của đứa bạn gái gọi đến, hần chưa kịp cầm máy Nhật lên, thì chuông đã tắt. Minh bức mình mang máy cho tên lười chấy thây ngoài kia, hần dơ chiếc máy trước mặt Nhật, nói

-' cầm lấy đi,có người gọi '

Nhật cười trừ, dơ hai tay vừa cầm xoài xong đưa ngang trước mặt

-' cậu cũng thấy rồi đấy, tay tôi rất bẩn, Minh ca cậu tiện tay xem hộ tôi là ai gọi đi mà:)))'

-' rồi, nghe thấy rồi, cậu có thể bỏ cái giọng năn nỉ gớm chết kia đi được chưa????' Sau đó hần ấn vào xem, bất ngờ nhìn thấy bức ảnh tôi chụp chung với anh nàng Thư, hần chỉ nhếch môi cười nhạt, nói -' Linh có người yêu rồi à '

thấy vẻ mặt hơi khựng lại của hắn, Nhật được đà diễn sâu, nói

-' ừ, Ôi thật không ngờ vợ tôi cũng có người yêu, mà nhìn xem cậu ta cũng soái ca lắm đấy, Minh à biết sao đây cậu bị thất sủng rồi, tội nghiệp quá....Thôi nào,người anh em chúng ta đi làm vài ly để giúp cậu giải sầu '

-' hừ.... cũng chỉ là người yêu thôi, cũng đâu phải chồng....,sao tôi phải buồn '

-'.....' chẳng biết Minh là con người cứng rắn hay là ngây thơ nữa, thấy người mình yêu đứng cạnh một thằng con trai khác như vậy mà khuôn mặt vẫn không biến sắc, thật không biết giờ trò nào mới thắng được đây????

Hoàng Nhật thông báo kết quả mà mặt tôi chuyển từ đỏ đến xanh, xanh lại đến đen,rất giống như con tắc kè.....

Thất vọng tít máy, vài hôm sau đó, tôi chán nản chẳng muốn giờ trò gì thêm nữa.

Cả kì nghỉ hè....., tôi sống như người trên núi, không đi chơi, không truyện tranh cũng chẳng tiểu thuyết, mà cũng không sờ đến điện thoại.... cả ngày chỉ lấy ngủ làm mục tiêu sống. Hình như cũng lâu rồi tôi không liên lạc với Minh. Nhiều lúc cảm thấy chán chán muốn gọi cho hắn, nhưng tiếp đó lại tự thưởng cho bản thân một cái đánh vào tay. Ôi chắc điên mất thôi....!

Tầm 6 giờ tối lúc tôi đang nằm ngủ thì lại bị mẹ tôi lên đánh thức, hoảng hồn T.T, mới mở hé hé mắt ra mà đã thấy mẹ đứng lù lù trước mắt, Ôi chắc đột quỵ mất thôi,mẹ ngày ngày dọa tôi khiếp vía như vậy, tôi biết sống sao, mẹ tôi đậm chất cái về là xã hội đen đi đòi nợ thì đúng hơn, giọng quát to

-' Linh, con dậy ngay cho mẹ, con mà không dậy thì mẹ cho không thể dậy được luôn đấy '

-' dạ rồi, con biết rồi....' không biết kiếp trước ăn ở thế nào, mà để kiếp này toàn bị đánh thức lúc đang mơ đến tương lai tươi đẹp,thật đau khổ T.T

Hầm hực mặc chiếc áo khoác đi ra ngoài mua đồ cho mẹ, chỉ tại mẹ tôi quên mua lọ ót nên hại tôi lại phải quố bộ đi mua thay.

Cả chặng đường từ cửa hàng về, tôi buồn chán chửi rửa tên Minh chết tiệt kia không ngừng

-' đồ vô tâm, tôi không gọi cho cậu là cậu cũng bơ tôi luôn à '

-' hừ nhìn cái bản mặt là không yêu thương nổi rồi, đừng tưởng được tôi thích mà kiêu ngạo nhé '

-' đã thế tôi nhất quyết đến chết cũng không gọi nói chuyện cùng cậu nữa '

Đứng cách tôi không xa có một giọng nói trầm ấm vang lên

-' Thật vậy sao, cậu có chắc là không muốn nói chuyện cùng tôi nữa không???'

Giọng nói này.....???? Chẳng lẽ.....là hắn ta, ha ha ha lại mộng tưởng nữa rồi, hắn làm gì có chuyện ở đây, chẳng biết là tôi đã mơ đến cái viễn cảnh này bao nhiêu lần rồi.-' đồ Minh đáng ghét, khiến tôi nhớ cậu đến phát điên lên rồi, lại còn ảo tưởng nữa Aaaaaaaa....'

-' vậy sao, không ngờ tôi lại cuốn hút như vậy, thế cậu muốn tôi đền gì để cậu nguôi giận đây '

Lại giọng nói đó??? Ô lạ chẳng lẽ mộng tưởng lần này lại dài như vậy ư??? Tôi dụi mắt quay sang nơi phát ra giọng nói,..... là...là hắn

-' cậu về rồi ư??? Minh cậu đã trở về thật sao '

Hắn nở một nụ cười thật tươi, nhẹ giọng, tuy lời nói hắn không to nhưng tôi lại nghe từng câu rất rõ.....,cũng phải giờ này cả hơi thở của hắn tôi còn có thể nghe thấy cơ mà, Minh nói

-' ừ tôi về rồi, cậu không muốn gặp tôi, vậy tôi đi luôn đây '

Sao có thể không muốn gặp...! Tôi chạy nhanh về phía hắn, dùng tay sờ lên khuôn mặt hắn, tiện véo hắn một cái luôn, Minh cau mày tức giận nói

-' lâu không gặp mà cậu lại muốn làm loạn??? Sao không tự véo mặt mình đi '

-' ô mô...=]]]* điều đó là không thể, tôi muốn thử xem có phải mình đang mơ hay không, nhưng mà tự véo mình rất đau, nên tôi thử tạm trên người cậu vậy '

Hắn chỉ hừ nhẹ, cũng không thèm chấp vật với tôi, chỉ kéo tôi lại gần, lực không mạnh chỉ đủ để tôi phải ngã nhẹ vào người hắn

-'....' hắn đang ôm tôi ư????

Hơi thở của hắn ấm nóng phả vào bên tai tôi, câu nói đó khiến tôi rung động, nó chi phối cảm xúc của tôi, Minh nói

-' I Miss You, Best Friend '

-' Tôi cũng rất nhớ cậu, người bạn thân nhất '

Tôi nhớ hân, rất nhớ....., đã rất lâu rồi tôi không được đứng gần hân, hiện tại nhìn thấy hân, cảm xúc của tôi lẫn lộn, vui vẻ có, hân hoan có nhưng hoang mang lại càng nhiều hơn....., tôi sợ, mình bất chợt tỉnh dậy, hân biến mất.... Tôi không muốn như vậy.

Sợ hãi, cho đến khi có những giọt nước lạnh ngắt chảy xuống. Hân có chút hoảng loạn, lời nói vừa lo vừa oán trách

-' đừng khóc, tôi sẽ luôn ở bên cạnh cậu, nín đi đồ mứt ướt '

Tôi bắt ngờ ả hân ra, nhưng tại hân ôm chặt mà sức tôi có hạn, bất lực nói

-' cậu cũng biết đường về à??? Tưởng cậu đi theo em người mẫu đầu bếp nhỏ rồi cơ chứ, tôi nói bị bệnh cậu thèm không để ý, nói có người yêu cậu cũng không quan tâm, giờ về làm gì nữa '

Hân nhìn vẻ mặt trẻ con giận dỗi của tôi mà bật cười chêu chọc

-' cậu đang ghen à '

-' ai thèm ghen với cô ta '

-' vậy sao, nếu có ghen thì đừng ghen nữa *Tôi chỉ muốn tự tay nấu đồ cho người tôi thích, chứ không thích ăn đồ ăn tự nấu của người tôi yêu *, nếu cậu bệnh tôi sẽ tìm mọi cách chữa bệnh cho cậu, cậu mà có người yêu tôi chắc chắn giành lại cậu, không phải là tôi không quan tâm, chỉ là tôi tin tưởng chắc chắn cuối cùng cậu vẫn là của tôi, nghe rõ rồi chứ '

-' không lo sợ mất tôi, thế tại sao giờ cậu lại về '

-' bởi vì đã rất lâu rồi tôi không nghe thấy giọng nói của cậu '

Tiếp đó hân lại gọi

-' Linh '

-' hử '

-' cậu có thể yêu người khác, nhưng không được tắt máy mỗi lần tôi gọi '

Thật nực cười, tôi tốn mất bao nhiêu công sức dụ hân về mà cũng không thành công, vậy mà.... chỉ cần không gọi cho hân vài tuần, lại khiến hân chủ động đến tìm tôi.....

Tôi nhất thời mỉm cười, chêu chọc lại hân

-' Minh, có phải cậu đã thích tôi từ lâu lắm rồi đúng không '

-' không '

-' nói đi cậu có thích hay không, cậu mà nói không lần nữa, tôi nhất định không bao giờ chấp nhận làm người của yêu cậu, thật đấy, thích hay không???'

-' Không, tôi cũng không cần cậu chấp nhận tôi làm người yêu, chỉ cần cậu đồng ý làm mẹ của con tôi;D vậy là đủ '

-' ai....ai đồng ý làm mẹ con cậu chứ, mơ tưởng '

-' thật ư???, vậy tôi quay lại tìm mẹ cho con tôi vậy =]]*'

Thấy hân đi tôi nhanh chóng giữ lại,

-' cậu dám đi '

-' ờ ờ không đi '

Hân buông tôi ra, nắm chặt lấy tay tôi cùng đi trên con đường đen tối đó, =]]]* sau một khoảng thời gian dài xa cách, cuối cùng tôi cũng chờ được hân, có lẽ chúng tôi luôn có một sợi tơ hồng nối gắn kết cho cả hai, tin chắc rằng từ giờ trở đi, đôi bạn thân này sẽ mãi được hạnh phúc, bởi vì chúng tôi đã tìm thấy nhau.....

Tôi không sợ bóng tối

Bởi hấn là ánh sáng của tôi

Tôi cũng không hề sợ hãi

Vì hấn sẽ mãi mãi đứng bên cạnh, che chở cho tôi.

Dù cho sau này tôi có vấp ngã

Người đỡ tôi dậy chắc chắn vẫn

là hấn

Cuộc sống thật dài

Nhưng tôi lại không sợ cô đơn

Bởi vì Minh, hấn chắc chắn đang

rộng cách tay, đưa tôi đi đến hết cuộc đời....^-^

Tôi không phải là Cinderella cũng chẳng phải là nàng bạch tuyết, tôi không có cuộc sống xung túc, cũng không có kiếp số nghèo hèn, chỉ là một cô gái bình thường mà thôi, nhưng tôi cũng đã may mắn gặp được bạch mã hoàng tử của riêng mình.

Cuộc sống luôn mang đến những điều kì diệu và hấn là điều kì diệu nhất mà ông trời đã ưu ái mang đến cho tôi

The end

(vẫn còn ngoại truyện phía sau mọi người đừng tưởng vậy đã hết nhé =]]*) cho chữ the end để lừa tình chút thôi, hí hí xin lỗi cho sự tung tung của mị

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Ngoại truyện 1

Hôm đó là thời điểm hết kì nghỉ hè, ngày đầu tiên đến lớp đã bị một ánh mắt sắc bén nhìn đến xuyên thấu tâm can T.T, trời ơi nàng Thư lại định chơi trò thám tử với tôi chắc????? Có cần nhìn tôi chăm chú giống như Conan đang nhìn tội phạm vậy không.....?

Thấy tôi ngồi vào chỗ nàng ta đã nhanh chóng lòi ra tra hỏi

- ' Minh của cậu không về hấn với cậu à Linh, ồ ồ nhìn bản mặt ủ rũ của cậu là biết ngay đáp án rồi....., lại bị hấn bỏ rơi đây mà '

What is this???? Nhìn mặt tôi giống kẻ bị thất tình lắm à, với lại cái cô nàng này thật lạ, hỏi rồi tự trả lời vậy mục đích nàng ta vừa hỏi tôi là có ý gì???? Chẳng lẽ là để xả calo dư thừa???? Tôi thờ dài nhìn cô bạn thân lâu ngày không gặp bằng con mắt thông cảm, Tội.....! Ở bên tôi lâu ngày muốn không lây bệnh điên cũng không được, tôi nói

- ' cậu hỏi một tràng đại hải rồi tự trả lời thì thà đừng hỏi còn hơn '

- 'hahaha....., xin lỗi đã quá vội vàng, vậy nàng nói nghe xem '

Lấy tay chống cằm,ngồi ngò nhìn Thư một chút tôi mới nhẹ giọng trả lời

- ' ừ đúng là hấn đi rồi, chỉ là Minh muốn học nốt rồi mới về một thê luôn thôi mà '

Nghe vậy nàng ta gật đầu hiểu ý, nhanh mồm chuyển chủ đề, Thư nói

- ' hai người quen nhau lâu vậy rồi mà mãi mới có cơ hội đến với nhau, vậy các cậu đã từng thân mật gọi nhau là vợ chồng chưa??'

Tôi trợn trừng mắt ngạc nhiên nhìn nàng Thư phía đối diện,khoé môi hơi giật giật, giọng nói run run nhắc lại hai từ nàng ta nói

- 'vợ....chồng????? '

Thấy tôi phản ứng tê liệt vậy mà nàng Thư vẫn bình tĩnh hỏi tiếp

- 'chẳng lẽ chưa gọi???'

- 'đương nhiên là chưa '

- 'vậy cậu thử gọi xem sao,biết đâu tình cảm lại càng thêm thiết hơn, ahaha yên tâm nghe tớ đi, bạn bè thân vậy tớ không hại bạn đâu '

Suy nghĩ một chút tôi thấy Thư nói có vẻ như có lý vài phần, tối hôm đấy, nhân lúc đang gọi điện cho Minh thay vì chào hân vài câu vô vị như mọi hôm,tôi lại oanh liệt nói

- ' chồng đang làm gì vậy???'

Trái lại với tưởng tượng của tôi,hắn không có vẻ ngạc nhiên, mà chỉ cau mày nói một câu lảng xẹt

- ' chồng????? Cậu đừng có thấy người sang mà bắt quàng làm họ '

Hắn dám khinh thường tôi???? Nên tôi cũng chẳng nể mặt mạnh mẽ nói

- ' cậu nghĩ cậu xứng làm chồng tôi???? Hừ đừng có mơ, tôi chỉ gọi bừa một câu, đừng làm ra vẻ cao quý, đồ tự cao, tôi tắt máy đây, good night '

???? Đây mà giống như nàng Thư nói ư, gọi vợ chồng cho thêm tình cảm, Haizzz đối với kiểu bạn thân lâu năm thì là giảm bớt tình cảm thì có, gọi vậy lâu dài chắc bọn tôi quên nhau sớm.....,Haizzz không quen nổi

Lúc tôi tắt máy, hân nhìn vào đồng hồ, điểm đúng 6 giờ, bên ngoài cửa sổ tiếng chim hót líu lo, trời trong xanh vừa bắt đầu hừng sáng. Tôi vừa nói good night???? Khoé môi hân hơi nhếch lên, tạo thành một nét cười sang khoái

T.T chỉ tại tôi dốt tiếng anh mà thôi

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Ngoại truyện 2

Đã vài tháng trôi qua, kể từ ngày Nhật bắt đầu say nắng với vẻ đẹp thánh thiện của nàng Thư =]]]* khác với những cô nàng khác, ngày lần đầu tiên cậu ta tỏ tình thì đã bị nàng Thư thẳng mồm từ chối.

Chuyện đó đương nhiên tôi biết, hân cũng biết....

Có lần thấy Hoàng Nhật ủ rũ, ngồi trên ghế sofa thờ ngẩn, thờ dài giống như ông cụ non, Minh tiện mồm hỏi

- 'dạo này cậu với Mộc Thư thế nào rồi???'

Nghe Minh nói cậu ta lại càng đau buồn hơn, nhẹ giọng nói

- ' cô ấy vì tôi mà thay đổi rất nhiều '

- 'vậy thì tốt,cậu còn buồn điều gì???, nói thử xem cô nàng vì cậu mà thay đổi những gì '

Nhật ngậm thơ vô tội cười nói

- ' cũng nhiều vô kể,cô ấy đã vì tôi mà thay đổi cả số điện thoại, địa chỉ nhà.....! '

Nghe vậy hân suýt chút nữa là ngã quỵ xuống, tiếp đó nghiêm mặt, gật gật vài cái, khoé môi cũng hơi nhếch lên, thâm tình khuyên nhủ Nhật

- 'D tưởng gì, chứ thay đổi tích cực vậy thì cậu xác định đi, tương lai tươi sáng với nàng ta của cậu nổ tung rồi, ô tội nghiệp cho một kiếp số đào hoa =]]]*'

Minh vẫn luôn thẳng thắn như vậy, vô tư kết luận như vậy,may mà Hoàng Nhật không yếu đuối như tờ đào,nếu không biết đâu tờ báo lại có một góc gây đăng tin buổi sáng, kiểu như: một thanh niên đã nhảy cầu tự tử vì bị bán gái từ trời, bạn trai trọc ngoáy:)))) ôi nếu có tin đấy thì kiểu gì hàng báo cũng đất hàng.

À nhắc đến tờ tình mới nhớ, cái hôm mà Minh tỏ tình với tôi, hừm nhớ lại thì đó là một đêm trăng thanh gió mát, hân có ngỏ lời

- ' làm bạn gái tôi đi '

Khi ấy đương nhiên là tôi đồng ý, bởi vì từ trước đến giờ, ở một góc độ nào đó, tôi vẫn luôn là bạn gái của hân cơ mà =]]]* có phải là bạn trai của hân đâu, ahhihi.....!

Lúc đó tôi nhìn Minh chăm chăm nghiêm giọng nói

- ' vậy từ giờ giữa chúng ta phải có một chút vai vế, không thể ngang bằng như vậy được '

Hân thần nhiên gật đầu đồng tình với cách suy nghĩ của tôi, Minh nói

- ' được, vậy cậu gọi tôi là anh '

Anh Minh???? Hơ hơ, không thể nào, tôi bất chấp phản đối

- ' Tôi sinh trước cậu một tháng, thế nên cậu phải gọi tôi là chị mới đúng quy luật tự nhiên được chứ '

- ' được, chị Linh kể tiếp chúng ta đi xem phim ' hân thần nhiên chấp nhận, nhanh vậy????? Không cần đàm phán tiếp hay sao????

Tự nhiên tôi cảm thấy có điều gì đó không được ổn cho lắm, hân hỏi tôi

- ' Nay chị, vậy chúng ta nên xem phim gì????'

Có cái gì đó không ổn.....!

-"chị có muốn ăn bông ngô không?"

Thật sự không ổn.....

Chúng tôi xem phim kinh dị, có một đoạn giết mình, tôi nắm chặt tay áo Minh, hân quay sang nhìn tôi, tay hân dơ lên che lấp hết hai con mắt của tôi, bình thần nói

- ' chị thấy sợ à, vậy thì nhắm mắt vào đừng xem nữa '

Chắc chắn không ổn T.T, mỗi câu chị hân gọi tôi đều cảm giác mình giống như bà già lái máy bay vậy, T.T còn trắng đầu hàng Game over.....!

thế nên cuối cùng cũng đành gọi hân là anh, như vậy dễ nghe hơn nhiều rồi.

Đến giờ tôi mới hiểu tại sao con trai lại luôn được tôn lên làm anh, Haizzz bởi vì họ không sợ bị coi là già =]]]* trai càng già càng chính chắn, còn con gái luôn đi theo cái mào càng già càng xấu, thật khổ tâm

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Ngoại truyện 3: Đám cưới lạ thường

Ở một góc nào đó bên trong Thủ Đô Hà Nội, có một nơi trang hoàng mọi thứ thật tao nhã, nơi đó không quá sang trọng cũng chẳng mấy xa hoa, nhưng nó lại được sắp xếp mọi thứ thật hoàn hảo, khung cảnh ấy mang đủ một cảm xúc hữu tình, có bàn ghế khắp nơi, loa đài.....cùng một bức ảnh cưới phóng to, mọi thứ được bao trùm trong chiếc rạp, nơi đó bị trùm bởi những dải lụa trắng xanh,.....chiếc cổng vào lãng mạn hơn bởi vài bó hoa đua sắc, nhìn nó đủ biết người làm ra nó thật khéo tay, cùng đó cũng có chim.....D một đôi uyên ương đang hướng mặt vào nhau.....

Nơi ấy không thơ mộng nhưng lại khiến mọi người qua lại chẳng thể rời mắt, khung cảnh ấy thật tráng lệ.....

Lễ rước dâu cũng đã đến thời khắc ấy, cả một đoàn đón dâu tấp nập, nhộn nhịp tung bừng =]]]* ha ha ha tôi thật sự rất hợp với nó.

Minh đi đến nhà tôi, trước cổng nhà cũng có rạp, cũng trang hoàng lộng lẫy.....) mọi người biết không nhỉ, Việt Nam có tục lệ làm khó chú rể trước cửa nhà cô dâu. Anh trai tôi hôm nay được làm thủ lĩnh của lũ em họ xa lắc xa lơ của tôi, cùng chúng đứng xếp thành một hàng rào trước cổng, cô nhóc cậu nhóc nào cũng ngạo nghễ trống tay vào hông chặn đường đi nước bước của hân.

Nếu là mọi hôm chắc hân đã kiêu ngạo nói vài câu trọc tức để lũ nhóc khóc lóc bỏ đi rồi =]]]* nhưng hôm nay hân không làm vậy, trên môi hân vẫn mang một nụ cười, Ô yêu nghiệt vậy....., hân đang mặc một chiếc áo vét đen, ở một góc áo trên ngực còn kèm theo một bông hoa hồng xanh, tóc đen gọn gàng..... Thật là..... soái ca đây rồi, T.T hân còn cười nữa..., tội cho mấy cô nàng cùng khoa với tôi, nhìn mà nuốt ực tiếc nuối =]]]* ha ha ha tôi là chủ của bông hoa đây đây, thật vinh dự ngàn lần.....

Minh cầm một cốc li xì đỏ ném lên, khiến đám vệ sĩ nhí kia một phen hỗn loạn đi nhặt, còn hấn lại thản nhiên đi vào.....

Hơ hơ.... còn tôi hiện giờ ở đâu ư =]]]* vẫn đang đứng trước hấn, với bộ quần áo ngủ màu hồng nhạt, có vài hình hello kitty, hấn nhìn tôi cau mày, ấy vậy tôi lại chẳng hiểu ý, thản nhiên chỉ vào chiếc áo hấn đang mặc, nói

- ' O Minh hôm nay cậu đi dự tiệc à, sao ăn mặc lòa lẹt vậy????'

Minh

-.....' giây phút tôi hỏi câu đó, hấn thấy cảm xúc dường như căng trào,.....thật sự cặn lõi

Đang chống cằm suy nghĩ....., một phút.....hai phút.....ba phút...., tôi vẫn ngỡ ngàng nhìn hấn, cuối cùng mẹ tôi phải hùng hổ ra xách tôi vào bên trong nhà, tôi bất ngờ bị kéo chỉ nghe thấy kêu oai oai, khiến các cô đi, chút bác xung quanh lại được một phen cười vỡ bụng. Hấn chỉ đứng đó ôm chân thờ dài. Bên trong nhà mẹ tôi lại được một phen sốc nặng, khi nhìn thấy nàng Thư (thợ trang điểm của tôi hôm nay) vẫn áo thun quần đùi, đầu tóc rối bù =]]]*. Mẹ tôi cũng phải bực mình quát to vài tiếng, khiến hai đứa tôi bừng tỉnh, chạy loạn cả lên để chuẩn bị

T.T cuối cùng đám cưới của tôi phải rời lại khoảng 30 phút, lúc chào bố mẹ xong.

Tôi leo lên xe hoa, hấn nhìn tôi bằng con mắt sắc bén, nghiêm giọng nói

- ' nói ra cái lý do chính đáng của em về sự chậm trễ ngày hôm nay đi, nếu anh không bị thuyết phục thì em chết chắc '

Tôi nhìn hấn nháy mắt cười hi hi, thế mà hấn cũng chẳng gục ngã trước mỹ nhân, vẫn nhìn tôi chăm chăm, tôi đành cười khỏ khỏ lại

- ' hôm qua em rủ Thư với Nhật cùng đi uống rượu '

Hấn không nề tình, thản nhiên dùng hai ngón tay cốc lên đầu tôi một cái rõ đau, dùng giọng chỉ trách

- ' gan em rất to đúng không???? Còn dám đi uống rượu mà không rủ anh:D '

Tôi xì mặt xuống, như trẻ con vừa phạm lỗi, nhẹ giọng thanh minh

- ' chỉ tại em muốn chuốc say hai người họ, rồi ép họ phải kí kết chấp nhận điều ước của em thôi mà '

- ' ước gì '

- ' à ha ha, em muốn Hoàng Nhật làm phù dâu cho em, còn Mộc Thư làm phù rể cho anh, hừ ai ngờ đến phút cuối lúc họ say mềm đồng ý, thì em cũng bị chuốc cho ngục ngã mất rồi '

- ' vớ à, em nên kiềm chế những trò nghịch vô bổ đó lại đi, không anh sợ mình lo nghĩ đến tổn thọ mất '

=]]]* tôi chỉ muốn một cái đám cưới đặc sắc thôi mà, chứ có tội tình chi mô (đâu)

Đi khoảng 30 phút, chúng tôi đến nơi, vừa bước xuống đã bị vài con gió thổi khe khẽ qua mặt, con gió biển thật biết cách chiều đùa người khác.....

Ồ đúng rồi, lễ cưới mơ ước của tôi là ở cạnh biển, tôi thích khung cảnh ở đây, đương nhiên là hấn đều chấp nhận nếu điều ước của tôi không quá phi lý

Chúng tôi bước đến, bắt gặp một đôi trai gái phía trước =]]]* ha ha ha Nhật hiện đang mặc một chiếc váy trắng, kèm đó là bộ tóc giả xoăn xoăn uốn nhẹ, chân đi đôi giày cao gót tầm 5 phân, về mặt cậu ta phụng phịu:))(cũng phải.... cậu ta sao mà chấp nhận được là bản thân lại bị tội lỗi vào trông dễ vậy.....

Tuy hơi...hơi buồn cười nhưng mà cậu ta cũng đẹp đấy chứ, Thư cũng điển trai chứ bộ.....

Hấn dắt đôi bàn tay nhỏ nhắn của tôi đi trên dải lụa đỏ,mái tóc tôi bồng bênh thả dài, để chúng tung bay trước gió, chiếc váy tôi mặc suông dài chạm đất, kèm đó là chiếc giày lấp lánh tôi đang đi tựa như đôi giày thủy tinh của nàng lọ lem.

Tôi nhìn Minh, ánh mắt hấn cũng hướng về tôi, chúng tôi đều mang một nụ cười hạnh phúc, khi cùng hấn bước đi tôi bất chợt lại nghĩ đến một câu nói của Lỗ Tấn

* trên mặt đất vốn làm gì có đường, người ta đi mãi thì thành đường thôi *

Nếu vậy có lẽ con đường phía trước đó sẽ là của hai chúng tôi và đó cũng là con đường riêng mà chúng tôi tự tạo ra.....

Hấn hỏi tôi

- ' có cảm thấy hối hận không '

Tôi khi ấy đã vui vẻ trả lời

- ' hồi hận ư....., không hề '

Khi ấy hấn cũng chỉ cười nhẹ.....

Tiếp đó buổi lễ diễn ra khá yên bình.....cho đến khi.....

Hoàng Nhật vô tình chệch chân bởi đôi giày cao gót lạ lẫm kia, cậu ta nhắm lên chiếc váy dài màu trắng do tôi chuẩn bị riêng cho cậu ta, theo đà quán tính, Nhật ngã lao về phía tôi, tay cậu ta còn thần nhiên giữ lấy vai tôi, T.T do sức nặng của một thằng con trai khiến tôi ngã nhào xuống, tay ném thẳng bó hoa lên trên phía bầu trời xanh xanh.

Hấn nhìn thấy thế, rất nhanh tay tóm lấy. Tôi ngỡ như thoát nạn, ai ngờ.....T.T, hấn lại tóm lấy bó hoa, mặc tôi ngã úp mặt xuống cát.....

Đau thương quá.....

Hấn cầm được bó hoa thì thở phào nhẹ nhõm, xong vô tình nhìn sang bên cạnh thấy thiếu thiếu, mới nhìn xuống bên dưới, tôi đang nhìn hấn bằng con mắt thù hận, Minh đưa tay ra, nhẹ giọng nói

- ' nắm lấy '

Tôi vô dụng tóm chặt tay hấn đứng lên

Phía xung quanh đó đầy đầy lời bình phẩm, ôi thật mất mặt.

Tôi có hỏi hấn lý do

- ' tại sao không đỡ lấy em, hừ hoá ra anh lại là một kẻ chỉ biết thương hoa mà không tiếc ngọc '

Minh chỉ bình thản đáp lại

- ' nhầm rồi ngược lại mới đúng, chỉ là giữa cái nơi toàn biển với cát như thế này hoa thật sự rất hiếm;D chỉ tại em cố chấp làm lễ tại đây nên đành chịu thôi, ở đây bó hoa này quan trọng hơn em, vợ à em thất sủng rồi '

- '.....' Tôi vô vọng cùng những lời nói chưa kịp thoát ra khỏi họng, T.T tôi chọn nhầm chồng rồi....

.....

Haizzz, nhưng không sao, hấn chêu chọc tôi thế này còn đỡ hơn là để tôi phải thấy cảnh hấn với Hoàng Nhật đất tay nhau vào lễ đường, hết hồn =]]]*

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Ngoại truyện 4: Cuộc sống của gia đình tôi

Sau cái đám cưới tung bừng kia, vào buổi tối đêm tân hôn. Tôi bận rộn dọn đồ đạc chần xuống dưới đất, dự định là làm đệm cho hấn xuống nằm sà.

Thế mà hấn lại bình thản tựa người vào tường, yên lặng nhìn tôi làm nốt phần việc, xong hấn mới lười lười cười chêu chọc mọi hôm ra, nói với tôi

- ' em định nằm đất???? Ồ vậy tội cho em rồi '

????? Cái gì chứ, tôi dọn chần cho hấn nằm cơ mà, hừ đồ nhận vơ

- ' xin lỗi không phải em mà là anh phải nằm ở đó mới đúng '

- ' sao anh phải nằm ở đấy '

- ' thì...tại em vẫn chưa thích ứng được sự thật này, nên trong thời gian đó chỗ của anh là đấy ' Tôi chỉ tay về hướng chiếc chần trải ngăn nắp dưới sàn, nghiêm giọng tự quyết

Còn hấn lại thần giọng hỏi

- ' em sợ cái gì??'

- ' thì sợ anh trong lúc em ngủ lại giờ trò làm loạn chứ còn gì nữa '

Hắn chẳng thèm để ý đến lời nói của tôi, vẫn đi thẳng về phía chiếc giường to đùng, lỉnh thỏ riêng của chúng tôi, kế tiếp dùng tay gối đầu bình thản nằm xuống nhắm mắt ngủ

Tôi run giọng nói

- ' anh dám.....'

Mắt hắn vẫn không mở, nhưng giọng vẫn bá đạo như thường

- ' sao lại không dám???? Em sợ gì chứ, suốt ngày làm việc vô bổ, làm ơn động não chút đi, dù anh nằm dưới đất đi nữa, nếu muốn làm loạn không thể bước lên giường được ư???? Ha ha ha ảo tưởng viễn cảnh tiểu thuyết quá rồi vợ à:)))) đời không như vậy '

- '.....'

Một năm sau đó, tôi có thai..... trong thời gian vài tháng đầu hắn không cho tôi ra đường làm loạn. Suốt ngày bị ép ở trong cái lầu đài rộng lớn này

Aaaaaa điên mất thôi

Vào một ngày đẹp trời, đầu óc tôi lại tỉnh lên một tiếng, ahahaha thông minh quá. Tôi nhất định sẽ trốn được mấy tên vệ sĩ trước nhà kia, lẳng lặng đi về phía cửa sổ nhà bếp, nỏ nộ cười mần nguyện định chèo ra....., T.T lúc sắp thoát nạn thì tôi lại bắt gặp một soái cầu ca đang ngơ ngác nhìn tôi, nó lấy đà, quát tôi một tràng đại hải, ánh mặt còn mang hàm ý dọa nạt, đại loại như *cứ thử nhảy xuống đây đi rồi biết tiêm chúng là thế nào * ời điên lên mất

- ' suýt....suýt '((((nó vẫn không im, tôi lục tủ vớt thịt trong tủ cho nó....., vậy mà nó vẫn không im

Hại tôi bị mấy tên vệ sĩ phát hiện, chẳng biết họ gọi báo cáo gì, mà kế tiếp lại có điện thoại của hắn gọi đến, tôi còn chưa kịp trả lời, hắn đã nhanh chóng nói trước

- ' muốn trốn ư???? Em đợi khi nào tích tụ chất xám sao cho hơn anh đi, kẻ thù của em phía trước đồ em trốn thoát được, đồ ngốc '((((chỉ tại tôi bị mấy chú chó ám ảnh. Biết sao được tại hắn hiểu tôi quá mà thôi, ông trời ơi có kiếp sau thì đừng cho hắn làm bạn thân của con, con sợ gặp người hiểu mình còn hơn cả bản thân....

5 năm sau, tôi có một thằng con kháu khỉnh gần 5 tuổi. Cậu nhóc tên Lâm Hạo Thiên, tính tình năng động, mang đầy đủ vẻ đẹp của hắn, lại còn được thừa hưởng đôi mắt xám của ông hắn nữa chứ T.T không biết sau này còn sát gái thế nào nữa đây.

Cậu bé nhìn hắn đang thân nhiên chân nọ vắt chân kia chăm chú đọc báo

Hạo Thiên bước đến trước hắn phụng phịu khuôn mặt, kháu khỉnh lại càng thêm phần đáng yêu, chất giọng hờn dỗi cất lên

- ' bố lúc nào cũng bận rộn, không chịu đưa con đi chơi '

Hắn lướt ánh mắt qua cậu bé, không chút ngui lòng, nói

- ' tại bố không thích nhàn dỗi như con '

Hạo Thiên nghe hắn nói vậy cũng không chịu thua, nhanh tay cướp lấy tờ báo của Minh, cười tinh nghịch nói uy hiếp

- ' bố không đi chơi cùng con, vậy con sẽ không đưa lại cho bố '

Thấy hắn đứng dậy tưởng rằng mục đích đã đạt được....., ai ngờ hắn hướng về phía kệ sách, với bừa một tờ báo nào đó, lại quay trở về chỗ ban đầu, bình tĩnh uống trà đọc báo

Chỉ tội cho Hạo Thiên, mặt mũi dễ thương vậy chỉ tại chọn nhầm người để làm nũng mà thôi.

Không biết từ bao giờ Minh lại trở thành thần tượng của cậu nhóc, biết vậy tôi nhẹ nhàng khuyên nhủ nó

- ' bố con học rất giỏi, nếu con mà cũng học giỏi thì chắc chắn sẽ giống như bố của con '

Tôi dụ vậy nó cũng tin là thật, quyết tâm học thật giỏi, lần đầu tiên kiếm được điểm mười đầu tiên, nó đến trước mặt khoe hân đầu tiên, ấy vậy hắn lại nói

- ' con chăm chỉ học ngày học đêm chỉ để kiếm được con mười này ư???? Thật dối hơi '

- ' không phải bố cũng chăm học mới giỏi như vậy ư????'

- 'ai nói với con như vậy '

- ' dạ,mẹ '

- ' mẹ con chỉ giỏi nói khoác lác, con cũng tin, bố chưa từng chăm học, chỉ tại trong lớp nhằm chán nhìn lên bảng để bạn rận chút thôi, chứ bố không hề học ngày đêm như vậy '

Cậu nhóc chăm chú nghe hấn nói, mà nhãn mặt suy nghĩ một chút, tiếp đó ngây ngô hỏi Minh

- ' tại sao bố giỏi được như vậy, chỉ con đi mà '

Hấn cười nhếch khoé môi, nói

- ' không nói '

Thiên hạo xị mặt, tiếp đó nói

- ' bố là người kiệt sĩ '

Hấn không thanh minh, chỉ bình thản thừa nhận

- ' ừ, ông nội con tên Kiệt, ta mà có tính kiệt sĩ cũng là điều thường tình, cha truyền con nối thôi mà '

Tôi vừa bung chiếc khay có 3 cốc sinh tố ra, nghe hấn nói chỉ đành thờ dài lên tiếng

- ' nói như anh, vậy con mình sau này sẽ thừa hưởng cái tính anh mình à????'

- ' cũng có thể, chỉ cần nó không theo cả anh và em, nếu không chắc chắn sẽ là tính tính '

- '.....' Tôi cạn lời, không cho hấn dạy dỗ con cái, chắc hẳn là quyết định sáng suốt nhất đời tôi.

Có lần tôi vốn tình nhìn thấy hấn nhàn rỗi ngồi khâu chiếc váy của tôi. Khi ấy tôi có hỏi

- ' tại sao anh lại ngồi thêu vá như vậy, đây đâu phải chuyện một người đàn ông chân chính nên làm '

- ' ai nói với em như vậy =]]]]'

- ' thì Hoàng Nhật Cậu ta nói với em như thế đấy '

- ' , cậu ta lừa em thôi, hôm trước anh còn thấy cậu ta thêu khăn hoa cho Mộc Thu nữa cơ mà, vậy mới là điều đàn ông nên làm ư '

Hừm hấn nói thật có lý.....

Vài hôm sau đó là ngày mừng tám tháng ba, ngày mà rảnh rỗi cho phụ nữ chúng tôi, hôm đó Mộc Thu còn khoe Hoàng Nhật đã cắt công nấu một bữa thịnh soạn cho nàng ta.

Tôi nói điều đó với Minh, sau đó gặng hỏi

- ' thế hôm nay anh định làm điều gì bất ngờ không????'

Hấn tay cầm cái điều khiển màu đen, ngẫm nghĩ một chút, tiếp đó hỏi

- ' em muốn điều đặc biệt trong ngày hôm nay????'

- ' đương nhiên rồi ' haha vậy là hấn cũng đã chuẩn bị cho tôi sự bất ngờ ư =]]]]*

Hấn nói tiếp

- ' vậy hôm nay em tự mình đích thân vào bếp chuẩn bị bữa tối đi '

- ' hôm nay là ngày đặc biệt, tại sao em phải vào bếp làm đồ ăn cơ chứ????'

- ' đó là điều đặc biệt nhất em làm trong năm đấy '

Hừm hình như đúng thế thật, cả năm trời toàn phiên hấn cắt công vào bếp không hà,

Tối nay đặc biệt, nghe theo hấn vào bếp chuẩn bị thịnh soạn một bữa, ai dè khi tôi dọn đồ ăn ra hết bàn thì hấn lại lôi máy ảnh ra chụp vài cái, xong chốt cho một câu khiến tôi gần như ngã quỵ

- ' ok xong rồi, chúng ta đi nhà hàng ăn thôi '

- ' cái gì ' Tôi ngạc nhiên nói

Còn con trai tôi ngây thơ hỏi

- ' tại sao chúng ta lại không ăn cơm mẹ nấu hả bố???? Cô giáo con nói không được bỏ phí đồ ăn như vậy '

Hắn chỉ thản nhiên trả lời

- ' thế cô con có dạy không được ăn linh tinh không hả, con trai à tiết kiệm đồ ăn đương nhiên tốt, nhưng mà ăn xong tiền thuốc của nhà mình còn tốn thất nhiều hơn vài lần, vậy nên đi ăn hàng là lựa chọn đúng đắn nhất trong lúc này '

- ' anh.....'

Thiên la (trời ơi) cuộc sống hôn nhân của tôi là như vậy đấy...T.T

The end

Bạn đang đọc truyện *I Miss You, Best Friend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.